

Rıfat İlkaya

- şiirler -

Yayın Tarihi:

09.04.2021

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Rıfat İlkaya

1977 yılı Temmuz ayında Konya'ya bağlı Kadınhanı ilçesinde doğdum. İlk ve orta öğrenimimi aynı ilçede tamamladım. Yüksek öğrenimimi Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Arkeoloji Bölümü'nde yaptım. 2005 yılında vatani görevimi bitirdim. İstanbul'da Kültür Bakanlığı'na bağlı bir kurumda görevliyim. Evliyim.

Şiir yazmaya 1995 senesinde başladım. Çeşitli olayların hareketlendirdiği duygularım daha fazla yazmama katkıda bulundu. Aynı zamanda ünlü şairlerimizin şiirleri ve daha çok, edebiyat okumuş ve edebiyatla ilgili arkadaşlarımlın olumlu yönlendirmeleri şiirlerimi yazmamda ve yazdığım şiirlerin tekniğini kendime has bir hale getirmemde faydalı olmuştur.

Hali hazırda 230'u aşkın şiirim bulunmaktadır.

Acı Haber

Güller derdim demet demet, beyazdı,
Yar bana gurbetten acı bir haber yazdı,
Yüreğim sızladı, ağrılarım azdı.

(Perşembe,24.12.1998)

Rıfat İlkaya

Ağladım Sönmedi Ateşin

Gecelerimi sana ayırdım
Yıldızlara bakıp seni göreyim, diye
Her şey karanlıksa bile
Bir sen varsın ışığıma ışık veren;
Mehtabın ahbabı gözlerinle
Denizler kadar güzelsin,
Mazinin sandalına binip de
Geçmişe doğru küreklediğimde
Anlamsızlığa saptığıımı görürüm hep,
Bir sen varsın ışığıma ışık veren
Ağladım sönmedi bile ateşin.

Kimi acılar pusgun olur
Kimisi yorgun,
Zehir gelir dostun olur
Bir kerecik gülemezsin.
Ağladım
Ve ağlıyorum,
Şu ıssız odalarda
Hala seni özlüyorum;
Seni gecelerle, yıldızlarla
Seni mehtabınla seviyorum.

Hergün seni söyleşiriz;
Başını göğsüme koyduğunda
Kalbimin sesini duyacaksın...

Ağladım sönmedi bile
Kalbimdeki ateşin.

(Pazartesi,16.08.1999/02:15)

Rıfat İlkaya

Aks

-authantic crash after the dream-

aynamdaki aksım
gözlerime düşmüş
yüreğim
ağzımda şarkılarla
nağme nağme
suskunluk notaları
haykırışlarımla coşmuş

bir gece
gece o gecedir
kayan bir yıldızı vardı
baktım suretim donuk
gözlerimde
geceden bir ben kalmışım
sönen meşale
sancılar çarşısındaki yüreğim
ve adı belirsiz şarkılara
kapı açtığım kulağımış
o gece
suskunluk vardı bende
masumluk
isyanlarımı kültablasına
basan parmaklar
ve aynamda nem
nem var dedim
nen yok öylesine
öyleyse bu suskunluk niye
doğuşandır
ölesiye

şafak söksün bir hele

kapılar
tırmanılmaz duvarlarla mı kilitli
ağlar
balıkların hücre mi
siyah mı her zaman siyah
yoksa seçicilikten mi
niyazın gülmek mi
bitab ve bedbinsin
susma
küsme
zehrin çoksa da tut
mezara götür
orda temizlenirsin
buraya sakın kusma

susma
aynan haline
birak gülsün

glmset kendini sen bir blblsn
glmset kendini
en ak güle değersin
gel bak ne de güzelsin

aynamda gün ışığı
gözlerimde neş'e
sabah böyle olurmuş

(Mayıs-Eylül 1999)

Rıfat İlkaya

Alev

Sen bir çiçek,
Sen sevgi deryası,
Parmaklıkların ışık sunan noktası,
Kavrulup yere çöktüğümün takvimlerinde
Savrulup göğe uçtuğumun duası;
Zehrimi içmen için geldim,
Açmaz mısın?

Düşler diyarında gözünle konuştum,
Hisler diyarında gönlünle konuştum,
Sevda diyarında aşkınla konuştum;
Seni diri istedim ben,
Açmaz mısın?

Liğme liğme yüreğinde dolaştım,
Nağme nağme kulağında dolaştım,
Pare pare lisanında dolaştım;
Ateşin kısık dediler,
Açmaz mısın.

Okyanusların ürktüğü tufandan geldim,
Ağacın küllendiği yangından.
Ben geldim, toprağın bittiği cihandan!
Yanıp yanıp sönen manadan;
Derinden çıktım da geldim,
Açmaz mısın?

Bir demet gülsün bahçende, fidan;
Bir cihan aleviyle geldim,
Açmaz mısın?

(04.05.1999)

Rıfat İlkaya

Alma Benden Kendini 1, 2, 3

Bir feryat kopsa içinden,
Bir ceset görmüş gibi,
Bir beden çürümüş gibiyse
Bir sevdadır bunu eden.

Alma benden kendini,
Sakın, öldürme beni!

İki dakika düşün o an,
İki candır ortadaki.
İki kalbe aşkı yazan,
İki bebektir gözlerdeki.

Alma benden kendini,
Sakın, öldürme beni!

Üç yıl gibi gelir
Üç dakika yokluğun,
Üç saniyede öldürür
Üç yabancıya gülüşün.

Alma benden kendini,
Sakın, öldürme beni!

(1995-1996)

Rıfat İlkaya

Aradım

Az yer dolaştım
Çok Şeye ulaştım
Şeni unutamadım
Yad ellerde
Başka yar bulamadım

Senden güzelini aradım
Uyduramadım
Başkalarına benzettim
Tutturamadım
Yad ellerde
Başka yar bulamadım

Gözleri siyahtı
Kapkara ve çekik
Saçları da siyah
Teni esmerdi
Boyu yetik
Sana benzettim
Olur sandım olmadı
Bu boşluğun dolmadı
Yad ellerde
Başka yar bulamadım

Başkasına baktım
Narıma yaktım
Önce koştum peşinden
Sonra onu bıraktım
Kendimi aldattım
Veya ben öyle sandım
Usandım
Yad ellerde
Başka yar bulamadım

Göz uzak olunca
Gönül de olurmuş
Bu sözden yola çıktım
Yanıldım
Seninle tokmuşum
Sensiz acıktım
Aradım seni
Aradım
Yad ellerde
Başka yar bulamadım

(1996)

Rıfat İlkaya

Armağan

Yalnızların yaşadığı ıssızlıktır benimki de
Ne vakit bir sigara yaksam
Dumanı dostça sarar ciğerlerimi
Kimbilir fırsatçıdır
Kimbilir masum
Kimbilir duman duman
Ve benim gibi bilir ezildiğini

Çok üzgünüm demek
Eski mutluluklarıma ihanet değil
İkiye bölünmüş bir resmin
Kültüblasında yakılan parçasıyım
O günler dolu doluydu
O günler huzurdu
Kimbilir fırsatçıdır
Kimbilir masum
Kimbilir eskimek de vardı
Kimbilir duman duman
Bir albümün sayfalarında

Mevsimler devriliyor tepemden
Yıkılıyor ümitlerim bir daha
Kimbilir bitmek de varmış
Sıram geçti yolumu yeni nesle bıraktım
Kimbilir fırsatçıdır
Kimbilir masum
Kimbilir duman duman
Yeni kuşak savaşır
Ve benim gibi bilir ezildiğini

(Cumartesi, 15.01.2000/00:35)

Rıfat İlkaya

Aşk Sensin

Yine düşündüm sahili...
Deniz dalgalanıyordu, sen vardın aklımda,
Sular coştukça 'Sensin! ' diyordu,
Derya senin için dalgalanıyordu...
Altımda kum,
Şıcağı yakıyordu, 'Sensin! ' diyordu.
Üstümde güneş,
Senin için parlıyordu, yansyordu denize,
'Sensin! ' diyordu.

Kalbimde sen,
'Sensin! ' diyordu, 'yanıma gelsen...'
Yanımda düşman,
'Hain...' diyordu, 'beni görse!' '
Kördü gözlerim,
Sağırdı kulaklarım.
İkisi de ' Devamız Sensin! ' diyordu.

Güneş batarken, aşkım solarken
Beynim 'gitsin' diyordu,
Kalbim yolunu bilmiyordu
Ama
Ruhum 'Sensin! Sensin! Sensin' diyordu,
Beynim bir silah aldı eline,
Kalbimi taraftar etti kendine,
Haykırarak 'kes, bitsin! ' diyordu,
Vurdukça silahla ruhuma
Ruhum 'gel, sev, Sensin.' diyordu;
Mahkum olmuş sana bu ruh, bilmiyordu.

Ruhum rencide,
Kalp sessiz...
Beyin nefrette...

Beden sensiz,
Ruh sensiz.

Seni isteyen:
Aşk dolu ruhum, garip kalbim, intikamcı beynim.

Hepsi bir arada,
Karanlık bir sokakta, kimsesiz.
Tek durakları senmişsin;
Yoksa adresiz...

(1996-1997)

Rıfat İlkaya

Aşk Tezati

İçiyorum yokluğunu, kırdığım kadeh sayısız,
Biçiyorum ektiğimi, kaç dekar tarlam kayıtsız,
Arıyorum benliğimi, sensiz ruhum kimliksiz,
Veriyorum hesabımı: seni terk eden benliğim kişiliksiz.

Bekle, geleceğim, sözlerini maziye sattım,
Çok seviyordum seni, şimdi ise bıraktım,
Bırakmazdım asla, sen bıraktırdın,
Madem sevmeyecektin niye umut bıraktın?

Çek git, çek git etrafımdan, unutana kadar,
Kes ilişkini çevremle, yaşantımı çerçeveleme,
Sendin çerçevem, camım, resmim; aşkım ve canım,
Gittin kırıldı kalbim, çekil, kırmayayım!

Yokluğun beddua ettiriyor, eski sevdiğim, benden yana,
Eskiyor hayalimdeki gelinlik giymişliğin, yakışmıyor sana,
Yakışmıyor gezmen, tozman, eğlenmen ben olmadıkça yanında,
Varsayımlar günahı bana yüklüyor hala, kişilik kimde ya?

Kusura bakma, kalbim istemese de tutacağım aklımın sözünü,
Bırakacağım geçmişi, yansın ruhum aşkımdan dolayı, dinlemeyeceğim özümü,
Daha kırılacak çok kadeh var, öz bağında toplayacağım üzümü,
Sen vermedin ya gerçek aşkı, bulacağım ve ona harcayacağım ömrümü.

(1997)

Rıfat İlkaya

Aşk ve Acı

Aşk, aşk olalı
Bunca güzelleşmedi bir gönülde,
O kadar çetrefilin içinde
Kurumadı çeşmesi,
Yüreğim kavgalarla/doludizgin susamış,
Her şeye kapanmışlara düşman göğsümde
Acılardan kurtulamam/lakin tozdurmam sevgimi
Siper kuyuları çökse/çökse bile tepeme.

'Vah! dedim, zamanı değildir,
Bu ne saygısız dalgı!
Zırhlanmış, şahlanmış, üstüme gelir
O amansız silahlar,
Başımı kaldırsam keser, acımaz, dağlarlar;
Eğsem... Eğmem, sevdamdan, başkasına ki
Susamış.../kendine/çöl görmemiş aslanlar.
Bir aşkım var yüce mi yüce
/Kimse sezemez olmayısıyla/
Görse, utanır, büyüklüğüyle övünen
Derin okyanuslar,
Gözümünden çekilmiş,
Kalbimde saklı aşkımdan.'

gözler güle, acılar bite!

(Pazar,02.01.2000/00:35)

Rıfat İlkaya

Aşkamlar

Kapanmış gökyüzü ışıklarına,
Hürmet mi nefret mi bu ilk akşamlar?
Özlemin tırmanmış omuzlarına,
Sevmekten söner mi yanık akşamlar?

Dalgalar durulsa hasret durulmaz,
Durağım sorulsa adres bulunmaz,
Yaralar sarılmaz, kat'i onulmaz!
Çaresiz kıvranır verem akşamlar.

(2)

Umuda bir ışık ufuklarında,
Ufkun hangi dağın doruklarında?
Sanki güneşin kaygısızlığında
Kabarır da bitmez ecel akşamlar.

Açılrsa gökyüzü aydınlığıma,
Koyarım hep, yar, ben seni başıma,
Nefretini de basarım bağrıma,
Aşkına aşk katar güzel akşamlar.

(Çarşamba,08.09.1999/02:53)

Rıfat İlkaya

Aşkıım

Bakma n'olur yüzüme, güzel,
Beni kor ateşlere atma,
Kül olmuşum yana yana zaten,
Beni sev seveceksen, unutma.

Sev beni ben de seni seveyim,
Ver kazmayı, dağları deleyim,
Aşayım yoları ardıma bakmadan,
Karışayım kumlara, çöllerde gezeyim.

Bir endamına bin çalım atayım,
Pembe mendiline zil zurna sarhoş yatayım,
Göğe uçayım, denize uzanayım,
Aşk pazarında sana canımı satayım.

(1997)

Rıfat İlkaya

Atışma

Siz, ey, Zeki İşbilen!
Elinden her iş gelen,
Kopuzunuz kırılır
Karşınızda ben varken.

Fırsat verin sınıfta
Biraz ders anlatmaya,
Çok çalışırız hergün
Boş ders bulup kaçmaya.

Dersleriniz muhteşem,
Açılır her neşem,
Unutmam asla sizi
Kurtulup da gidersem.

Boş dersiniz olmasın,
O da bizi bulmasın,
Aman ters anlamayın!
İzniniz az uzasın.

Buyrun biraz siz yazın,
Paslı kopuz çıkarın,
Naz yaptım bir an size,
Fırsatı sizde cazın.

(1997-1998)

Rıfat İlkaya

Avare Ayaklarım

avare dolaşır
ayaklarım

sayıklarım
sen sen diye
gelsen görseñ diye

bu gemi nere yanaşır

düşünür düşünür ağlarım
bilmem ne olur
yarınım

boş yere dayanır yaşarım

söz bilmez öz bilmez
durup durup kaçarım
sevmeyi iş bilip
ora bura koşarım

sevdiğime susarım

avare dolaşır
ayaklarım

sevsin diye sevdim
gülsün
sevdiğime yaraşır

ben diyarı koklarım

bilmem niye şaşarım
her yandan haber gelir
duymadığımı duyarım

sensizliğe kayarım

avare dolaşır
ayaklarım

sileceğimi yazarım
yarımın eli yakar

varıp kimi okşarım

avare dolaşır
ayaklarım

zannetme ki kanarım
sinir tutar içimi

kafam yine karışır

avare dolaşır
ayaklarım

seni sever yanarım
bugün olur yarın olur
yüreğini duyarım

aşk maziye karışır

dün gibi bugün gibi
avare dolaşır
ayaklarım

(Pazartesi,15.06.1998/00:05)

Rıfat İlkaya

Bahar Gülü

Sonbahar rüzgarı kanım nasıl kaynıyor,
Taze yapraklarım dökülür kurunun yanında,
Bir kırıntı aşkım sökülür gururun yanında,
Bitmem ben asla, köküm gövdem yaşıyor.

Diyar diyar rüzgar, sokak sokak yaprak,
Her şehir rüzgarlı, bütün yollar kurumuş.
Bir ben varım yokluğundan yorulmuş,
Sen, bahar, gidince beyaz bana kalacak!

Bana bir bahar çiçeklerin açtığı,
Ne arkasındaki fırtınalara ağlayan
Ağlayıp ağlayıp da ne yakasını yırtan;
Bu bahar olmalı ki gönüllerin taşıdığı...

Seviyorum bir gülü ilkbaharda açan,
Seviyorum ben onu, tertemiz.
Yüzüm fırtınadan kalma yılmaz bir beniz,
Kalbim bahara kollarını sonsuzca açan.

(Pazartesi,13.10.1997)

Rıfat İlkaya

Baharı Bahane

elimde ne sen kaldın
ne de tatlı hatıran var

gölü veren gülistansa
laleyi laleazar
her bahçe ayrı kokar
her çiçek bir diyar

ne kış girmeli zara
ne de mağribi bahar

duyardım bahçeler
eskiden hoş imiş
çiçekleri ağacı
suyu toprağı yemişi
ekilişi biçilişi
dünyalarda yok imiş

dinletemedik
çoştular aman dost
sen ek bizi sen biç
bu bahçe ski bahçe
bu bahar eski bahar
bu diyar inan ağyar
gel bizi al bizi
bir kuruduk zarda
çatlamadan sula bizi

bilemediler
bilmiyorlar
bilemezler
gelseler girseler
şu bahçeyi görseler
en güzeli seçseler
en güzeli sevseler
çiçek diye çiçeği
ağaç diye ağacı
meyve diye meyveyi
ayırmadan sevseler

yok yok yok

elimde ne sen kaldın
ne de tatlı hatıran var

kokmuyor her bahçe
inan kendi dilince
tutmuyor elim
tutamıyor
çiçek yüzlü baharı
kesildi ayağı kırıldı o zaman
ne bahardı ne de yaz

püskürüyorken ayaz
dünyayı tutan belim
sardıydı ya herkesi
sonu olmayan elim
işte herkes ağlarken
bize sevinen
ardımızdan yuh çekip
zehirler saçan zaman

ne kış girmeli zara
ne de mağrib-i bahar

çiçeklerin çiçeği kim
ya çiçeği çiçek eden
eğer bunu bilmezsen
kalkıp onu sevmezsen
çıktın da gittin hadi
dönüp geri gelemezsen
çiçek şahı küsüverir
çiçekçi seni eziverir
bakılmaz yüzüne
bir de tükürürler üstüne
-hem gül bahçen hem el bahçen-
ne yaparsın ne edersin
inan beni üzersin
gel bahçeni bil
gül bahçeni bil
öl bahçeni bil

bilmem nere gidersin

gülü veren gülistansa
laleyi laleazar
her bahçe ayrı kokar
her çiçek bir diyar

zor değil
tekrar gerçeği bulmak
koşarcasına koşarcasına
eski dostlar misali
boyunlara sarılmak
sıra sıra gelince
sevip sevip hem korkmak

kalsın elimde kalsın
payım olan ne varsa
bahçemi çiçekli
ağacımı meyveli
istegiimi geçerli
beklentimi ümitli koyun
aradan zaman geçse de
girmesin hiçbir yabani

sahipsiz -sandıkları- bahçeme
ellemesin
ellemesin hey çiçeğime
ben de küserim sonra
ipsiz sapsiz otlara
süzülürüm habersiz
bozuk bostanlarına
alırım bahçemi alırım
güllerimi yollarımı
sonra çiğner gelirim
çürümüş saplarını

sabır sabır sabır

ne kış girmeli zara
ne de mağrib-i bahar

(Cumartesi,21.03.1998/01:00)

Rıfat İlkaya

Bana Temiz Gel

Bana temiz gel, doğduğun gibi,
İçindeki saflığın varlığı gibi.

Asil duygularını silmesin kötülük
Cihan gibi değişen kalbinde,
Çiğnenmesin özgürlüğün, alınmasın hayallerin,
Yönetilme, düşmanına bırakma kendini,
Girme hastalığa, uzaklaşma uygarlığından,
'Ben' i ara 'ben' i unutma,
Satma kendini, satma!
'Dolar sizin, Mark sizin.' dedirtme,
Aslını bul!

hatırşinas ol, doğru yaşa,
Seni bu güne getirenleri sev,
Geri alma verdiğin sözleri,
Su katma bir daha, pişmiş bu aş,
Amacını söyle, arzın nedir?
Bugün için mi yaşıyorsun?
Sinemayı sever misin, ne tür kitap okursun?
Bize yabancı olmasın, sanatta tarzın nedir?

Dünü unutma! ...
Haberin var mı az sonradan?

İnsanlık için, insanlar için
Herşeyini herkesle paylaş,
Kuralları aşma.

Yardımcı ol, dilek tut,
Dertleş, saldırma, korkma.
Geri dön, ilerle ve durma;
Girdinse yola, gel yanıma.
'Ben' de budur ruhunda!

İşte böyle gel, olduğun gibi,
Ruhundaki saflığın varlığı gibi.

(Çarşamba, 17.09.1997)

Rıfat İlkaya

Başsağı I

Kupkuru duyguların ıslaklığında
Bir damlacık nem dolusu yangın,
Zifiri gecelerin aydınlığında,
Çekirdekten semaya günaydın!

Günaydın, ilk darbelerin son hedefi!
Uğul uğul afetler ve en yavaş ışık hızı!
Bu havalar hem açık hem sisli,
Unuttum uçarken yoldan kaldığımızı.

Uyan gönül, bu dümdüz yol arapsacı!
Bu yağmur değil, değil bu güneş!
Mutluluksa eğer yaşadığım sancı,
Ben yanıšım; lakin herşey güne eş...

Kupkuru günaydın gece yağmurlarına!
En doğru hata: Ben ve biz.
Bu ovanın labirent topraklarında,
Alim doğmuşuz, birşey bilememişiz.

(Salı,15.06.1999/00:05)

Rıfat İlkaya

Başsağı II

Sevmeyi kendim öğrendim,
Hissettiğim gibi, ölmeyi.
Bir duygu seline kapıldım
Ki
Kazdım kendi elimle kendi çukurumu...
Kazdım kendi elimle kendi çukurumu...
Ki
Bir duygu seline kapıldım.
Hissettiğim gibi, ölmeyi.
Sevmeyi kendim öğrendim

Bir adi kelimeyi bölmüşüm bine,
Gelmedi gelmeyecek yine!
Yandıgım kadar sevdim,
Sevdiğim kadar gittim,
'Ey koskoca köyün Ulu Sahibi! ' dedim,
'Gözlerimi fersiz bırak ama... lakin onu kör koma,
Kapat onun yolunu benden başkasına'
Dedim, denmez olsaydı 'sevda' denen,
Yandım ki küllerim ta güneşe savruldu
Yandım ki küllerim ta güneşe savruldu
Dedim, denmez olsaydı 'sevda' denen,
Kapat onun yolunu benden başkasına'
'Gözlerimi fersiz bırak ama... lakin onu kör koma,
'Ey koskoca köyün Ulu Sahibi! ' dedim,
Sevdiğim kadar gittim,
Yandıgım kadar sevdim,
Gelmedi gelmeyecek yine!
Bir adi kelimeyi bölmüşüm bine.

Bir ışık vardı önümde, aşkla yanan
Masum bir yüreğe kurban,
Şimdi, sevda masalım.
Gel, sevimli goncam
Dur, sevimli goncam
Dön, sevimli goncam
Git, sevimli goncam
Şimdi, sevda masalım,
Masum bir yüreğe kurban.
Bir ışık vardı önümde, aşkla yanan.

Yalnız sevgi mi kalır gönlümde,
Aşk, denen dünyam vardı,
O aşk alındı elimden,
Dindi rüzgarım ebedi.
Dindi rüzgarım ebedi,
O aşk alındı elimden,
Aşk, denen dünyam vardı,
Yalnız sevgi mi kalır gönlümde!

(Salı,22.02.2000/01:45)

Rıfat İlkaya

Başşğı III

Geri dönmüyor zaman...
Dönmüyor sevdalar, sevdalılar;
Resimler terk edilmiş, rüyalar sapsarı,
Alem tersine döndü, aynalar asude:
Ayak ucumda asuman, başım toprağa erik.

Rıfat İlkaya

Ben Dedim

'Ben, dedim, kapı...'

'Yok, dedi, imar...'

'Ben, dedim, usta...'

'Ben, dedi, mimar...'

'Gel, dedim, gidelim.'

'Dur, dedi, kâlalım! '

'Ne, dedim, yapalım? '

'Hiç, dedi, duralım.'

'Vur, dedim, kapıya! '

'Dokunma, dedi, yapıya! '

'Sabır! ' dedim, bıraktım,

'Şimdi, dedi, kazandın! '

(1998)

Rıfat İlkaya

Ben Değil Hayallerim ve Sen

Zaman su gibi...balık gibi...
Zaman kuşlar gibi uçup gidiyor avucumu açtığın zaman,
Kelimeler kıskanç veya vurdumduymaz
Ve yetersiz,
Cismin süvari, dört nala, benden öte,
Yangına sel olamamış yüreğim hapsinde;
Ey güzel canan, mavi gözlerimde bir düş var ki
O, ben değilim,
Hayallerim ve sensin.

Sessizliğim senelerimi tepiyor,
Yıllar yıllara karışınca saçlarımda aklar,
Dönmeyince kollarıma, sert sert davullar vururken,
Bana şakağıma dayanmış silahın tetikçisine bakmak düşer,
Bir de gözlerime dalgınlık, teflerle sektiğimize dair,
Sular bulanmaya, hava bulana haşmetiyle,
Ey güzel canan, mavi gözlerimde bir düş var ki
O, ben değilim,
Hayallerim ve sensin.

Ağlama beni böyle gördüğün için resimlerde
Günler rüzgara takılmış,
Üflenerek gelir bize asırlar,
Yerler de kükreyecek, gökler de;
Bir gün güneşe sarıldıkça donacağım bir karıncanın dizinde,
Belki de kalbine damlayan son kan ben olacağım
Belki gözlerinden akmayan yaş!
Ey güzel canan, mavi gözlerimde bir düş var ki
O, ben değilim,
Hayallerim ve sensin.

Bir serçenin kanadı dünyaya çarpacak,
O anda gireceksin kapımdan.

(Cuma,30.07.1999/04:00)

Rıfat İlkaya

Beni Buldu

Sustun...
Kelimeler de sustu, yutkunarak.
Ben de seninle ağladım gecelerce,
Devran buğday değil ki öğütmeye veresin,
Asaleti asilik mi çiğnedi
Yoksa sükuneti muhabbet mi kalemini?
Hüsran zindan olmadı çizgilerde,
Vuslat hasılsa, hayret, derinlerde!
Bir sükut ki, canan, acımasızca;
Nerde ağı varsa, Sen oldu,
Beni buldu.

Yıldızlar sönüp düşer mi göğüslere?
Şavkın ziyan ile harman, dönüşlerde,
Ararsan,
Ham meyva misali bahçelerden
Nice çiçekler de açmadan vazolara intikal...
Ne desem Sen sustun,
Gönül boş ve emelsiz;
Nerde ağı varsa, Sen oldu,
Beni buldu.

Cesaret çeyiz istemez feleğe
Ve bir sohbet ve bir kelime.
Doğmadan gün
Koşacaksa kısrak sahillerde,
Bir bohça nizamı, at üstünde,
Sürmelidir onu enginlere:
Cümleniz cihanı sarmalı apansız,
Uzanmalı eller nesillere.

Ve lakin sustun
Ki herşey tutsak;
Nerde ağı varsa, Sen oldu,
Beni buldu.

(R.Tayyip Erdoğan için)
(Çarşamba,04.08.1999/02:07)

Rıfat İlkaya

Beni de Al

Birgün ölüm kapımı çalarsa
Şaşmayın,
Sebebini sormayın.

O yar ki beni benden alan,
Sevgisiyle boğan,
Dünyaya doyan.

Ah, ölüme koşma bensiz!
Kalırım kimsesiz,
Ne yaparım sensiz.

Geleyim mi seninle
Gideceğin yerlere?
Tutuşup da elele.

Beni de al! Beni de al!
Ruhumla, gel, diye.
'Haydi, gidelim!' diye.

Sen neysen ben de oyum,
yaş değil gözümde
Dökülen kırmızı suyum.

(Salı,23.12.1997)

Rıfat İlkaya

Benimle Ol Yeter

Sevgi sınırı silmektir,
Fersahlardan geçmektir,
Maşuk yerini bilmektir,
Yarım benimle ol, yeter.

Seni sevmek mürüvvettir,
Aşkın bahçemde çiçektir,
Bir gül bülbüle gerektir,
Yarım benimle ol, yeter.

Hayatın sonu ölmektir,
Hayatım seni sevmektir,
Aşk şerbetin içmektir,
Yarım benimle ol, yeter.

Sensiz yaşam felakettir,
Yolum yoluna düşmektir,
Görevim seni bulmaktır,
Yarım benimle ol, yeter.

(1997)

Rıfat İlkaya

Beyaz Gül

Çıktı da feraha yerin dibinden
Gül kokusu saçtı gönül, derinden.

Sıra sıra yağar aşk rahmetleri,
Bitmesin yarimin muhabbetleri.

Biter mi sendeki, iyi bilirim;
Bu yüzden coşarım, sana gelirim.

Beyaz gül misali sarardık, solduk.
Dönerken huzura epeyce durduk.

Yol uzundur, canım, haydi gidelim!
Pek de eğlendik, acele edelim!

Taşıyamam yalnız ben bu bayrağı,
Bir ömür aşamaz bunca uzağı.

Hava, su ve toprak senin yarindir,
Yüreğin ateşli, yaran derindir.

Tutunca baharı beyaz gülünle
Bize de yetiştir gönül elinle.

Bu mevsim yerini tez terk edince
Beyaz gül de kurur, ışık sönünce.

(Pazartesi,05.01.1998)

Rıfat İlkaya

Bihaber

bihaber imişim dünya nimetinden
de yaşamışım bihude, geze geze avare,
var mıdır dünyada aşk gibi keder?

(Pazar,13.12.1998)

Rıfat İlkaya

Bildiğin Gibiyim

Bildiğim gibisin hala...
Bildiğin gibiyim ben de...

Yaşamla ölümün ince çizgisinde
Yarım kafiyelerin çocuğuyum,
Ben,
Serbest nazımın kendisiyim,
Hiçbir şeyle ifade edilemeyen,
Bildiğin gibiyim.

Bildiğin gibiyim uzaklarda,
Aynı akşamlarda, sabahlarda,
Talihsiz dört duvar arasında,
Unutulmuş, yalnız sokaklarda.

Bildiğin gibiyim...

Devlerin tabanında çiğnenirken
Kara sineklerin çanlarını çaldığı başımda
Gecelediğim günleri hatırlıyorum;
Bir bankın ıslağında uyanırken hastalandığım sabahlarda
Üstüme ölüm kokusu siner her dirilişimde,
Vedalardan kalma düş çiçeklerini toplarım
Beni bıraktığın bankta!

Zavallı saç tellerim!
Tek tek intihar ediyorlar.
Herbiri bir yılını götürür nefesimin.
Yaşamla ölümün ince çizgisinde;
Ama yine de bildiğin gibiyim gökyüzünde,
ama yine de en parlak yıldızı tanıyabiliyorum,
Her selam şalışımda
Beni duyduğunu hissediyorum.

Saatimi kırmak için ağızıma götürdüm!
Zaman durmadı,
Dişlerim söküldü otuz iki yerinden,
Ama yine de bildiğin gibiyim:
Sırtımda kambur/söğütten bastonumla/
Bir ayağım çukurda/
Seni bekliyorum, hiç ölmeyecekmişim gibi.

(Çarşamba,17.11.1999/00:40)

Rıfat İlkaya

Bilirim

I

Beni
Unutulmak korkutmaz
Bilirim
Baharda çiçek toplamasını
Bilirim gül koklamasını

Bu defa
Başka

II

Gözlerim
Yaş akıtmaz kolay kolay
Yüzlerin
Sitem
Yüzlerin
Enflasyon küpürü
Durmadan
Hiç durmadan çoğalan

Bu defa
Başka

III

Sisler
Arkasında dolaşır
Yaşam,
Ölümün önüsıra.
İçimde yine o adi
Sesler
Yine beklenen
Ölümcül yaslar:
Bağışıklık kazandım

Bu defa
Başka

IV

İnsanlık nasihatleri
Arkasında
Gizlenen yüzler
Özlenen yüzler
Ve:
Kimsesizlik:
Arkamda topluluklarla,
Önümde sonsuzluklarla.
Evet,
Sonsuzluklarla!

V

Bu defa
Başka

VI

İkiyüzlü ihanet

VII

Şeytan ve nefis

VIII

Sen ve ben

IX

Bu defa
Başka

X

Her bahar çiçek açar
Arada
İki soğuk, bir sıcak;
Bir sıcak!
Yurt ararım sığınacak,
Bilirim
Baharda gül koklamasını
Bilirim unutulmak korkusunu
Bağışıklık kazandım:
Sildim
Bütün matemleri

Bu defa
Başka

XI

Yılan yaza soyundu.

(Çarşamba,29.04.1998/01:10)

Rıfat İlkaya

Bin Mendil

Bugün de sabah oldu Serap,
Adinsiz bakmıyor yüzüme kafiyeler,
Her mısraım suskun ve harap,
Hasret ve kaçışın ödünsüz hediyeler.

Herkeste ümit var sonsuzundan,
Taşlar bile bekleyerek yaşar (!) ,
Ruhumun ölçsüz kuytusundan
Ümit yoktur, yüreğim yanar.

Unutacaksın, dedin ve unuttum,
Kimim ki, nerdeyim bu sessiz alemde?
Bu sabah da bin mendil kuruttum,
Resmin ıslak durur elimde.

(Pazar,03.09.2000/01:32)

Rıfat İlkaya

Bir Bahar Busesinin Ardından

bir bahar busesinin ardından
eser neşe dolu hislerin,
biliyorsun, sen varsın
her duasında, dilimin.
sıla da olsa özlem de...aşkım
ben gül kokan tenine vurulmuşum
burdayım
sensizim ama yalnız değilim:
her nefesimde sen...

hasreti inciten gücünle
eser neşe dolu hislerin.

hani küçük sırlarımız var ya,
herkesin bildiği o şey...
fısılda bir daha, sessizce,
kimse bilmesin meleşim olduğunu,
kimse bilmesin, canımın içi,
aşkım olduğunu
ve duysun koskoca kainat işte bu sessizlikle...

tatlı rüyan olsun bensizliği terkedişler,
avucunu aç, öp ve bana gönder.

(Pazartesi,22.01.2001/00:45)

Rıfat İlkaya

Bir Şairin Sonu

karanlığın çöküşüne kayıtsız kalamam,
ölümün sinesinde yetişiyorken karanfiller,
reva mı gözlerime ıslanmak?
ve kanat açışı yokluğa, kuşların?
İbrahim'in ateşe atılması?
reva mı gül kokan yıldırımlar?
bal tasından hummalar?

aşk damıtan dergahından gelmişim sevdanın,
en hafif tebessümü derya eder hülyalarım,
küçük bir benekmişim, kelebek, kanatlarında!
layık mıydım zulmüne gözlerinin?

elinde sararmış kağıtlarla
yok oluşların davetiyesini dağıtıyor
mezczup bir adam,
beni ateşlere ezaya çağırıyorlar,
başladı sisler şehrinde düğün,
şarkıları hüzzam, bestekarların,
gözyaşımla boğulduğunda deniz
semalara bıraktım kahkahaları,
ekmeğinde mi gizliydi gafletim; yoksa çorbasında mı? ...
kaşını çatmış ziyaya karanlık
ve suskun gene her yan,
bekleyişler beni tutuklusu yapar rüyaların;
zindanlarım üşür kendi betimsizliğine
ve dalgalar ülkesine lanetleri karışır dilsizlerin,
kahır sabra karışınca ihanet...
gözlerin uzanıyordu leylakların,
layık mıydım bunca hevaya?

duydun ya,kayıtsız kalamam karanlığın çöküşüne;
gövdesiz umutlar omzunda taşır yükümü,
ayaksız müjdelerin kanadım ben,
kaygılarım sarsılsa cihan durur,
özgürlüğüm nihayetidir sisler şehrinde halayın;
katlanamazdım İbrahim'in yanmasına,
layık mıydım ecelin bedduasına?

(Perşembe,12.04.2001/00:41)

Rıfat İlkaya

Biricik Sevgilim

Sen benim sıcakta rüzgarımsın
Avutulmamış gönlüme derman ve
Gün görmemiş aydınlığımsın.
Sen benim biricik
Sen benim sevgilimsin.

Buğusu silinmemiş camımsın,
Kafesimin içinde özgürlüğümün leylak kokulu uçuşu,
Sen bataklıktaki gül, ırgatın semeri,
Madencinin alın terisin;
Ufalanmış her tanenin
Ve ekmek olmuş her hamurun yoğruluşusun,
Sen benim biricik
Sen benim sevgilimsin.

Sen benim özgürlüğüsün,
Dağları tırnaklarıyla
Hüznü umutlarıyla aşan ceylanımsın,
Benim muallim edalı cahilim,
Vahşi sözlü alimimsin;
Yetişemediğim her otobüsün aceleciliği,
Vardığım her durağın bekçisisin;
Tükenen zamanım,
Bitmeyen aşkımsın;

Sen benim biricik
Sen benim sevgilimsin.

Rıfat İlkaya

Bitmeyen Şarkı

Yine üşüyor ellerim...
Ve gölgeler saklamasın ıstırabını ayrılığın,
Kederler yırtılsın sayfalardan,
Bakışsın gözlerinle ceylanlar.

Vermedi bir sıcak elini yar, gene de ben ondan geçmedim,
İtirazlarım reddedildi ayrılığın mahkemesinde; oysa ben gitmedim.
Leylaklar geçti ömrümden, şekiller geçti; gözlerimden resimler, yüreğimden ezgiler
geçti.
Dün bana tuzak mıydı ya da umut mu yarına?
Anlarım ki sanılanmış unutulmuşluğu anıların,
Ne vakit yüklense sırtıma ağırlığı dağların.

Vurmasın gayrı, dedim; benim duru bir yüreğim var,
İlla ki bende de mi olmalıydı kusursuzlarda olanlar?
Lezzet yüzde midir, bilirsin sen yerini, gönülde midir?
Daha istemiyorum görmeyi, temellerimden çökmeyi,
Ağlasam - ki kaçınır dalgalar gözyaşlarımla cenk etmeye -
Nâfile; kim gelir, neyle, benimle gitmeye?

Vuslatı dinmesin göz bebeklerindeki gizemin,
İğreti durmasın küçücük odalarda, duvarlarda resimler,
Laleler etsin dua, buket buket dolmaya ellerine, güller dua,
Düşmesin yaprakları dalların,
Ağaçlardan düşmesin,
Nakiş nakış işlensin kuşaklara, geleceğe güzelliğin.

Ve n'olur uzan da gözlerimden süzülen damlaları sil:
İyiysen; "Ağlama sen, haydi biraz gül..."
Lanet olsun şu okunan şarkıyla boşaliveren yaşlara!
Dar bir geçit, koca bir yokuş, yüksek bir duvar;
Ama bil ki içimde kaosların kaosu var.
Ne dediğini bilmeyenin izleridir belli ki bu okunanlar.

Bakışsın gözlerinle ceylanlar,
Kederler yırtılsın sayfalardan,
Ve gölgeler saklasın ıstırabını ayrılığın.
Yine üşüyor ellerim...

(Çarşamba, 11.12.2002 - 22.35)

Rıfat İlkaya

Bu Akşam

Gönül kuşunu uçuralım,
Meşk edelim bu akşam.
Konuşalım, gülüşelim,
Eğlenelim bu akşam

Ki hangi günü neşeyle geçirdik? ! ...

(Salı,03.08.1999/01:20)

Rıfat İlkaya

Bu Sabah

Bu sabah yangın vardı gönlümde,
Bu sabah güneş gibi tırmandım, sevgi ufuklarından,
Sendim bu sabah, canındım... canımdın bu sabah,
Sevdim... sevdim... doğdum bu sabah.

Bir küçük yüreğim var
Bir çift de gözüm,
Tebessümünün,
Gücümün kalbime yüklendiğini gördüm,
Duvarlarımı yıktığını,
Zincirlerimi kırdığını gördüm.
Bu sabah günahsızdım,
Bu sabah tertemiz oldum.

Büyük aşk ve ey güzel Sevgili!
Ölümse beni yanına çağırın; al, götür!
Hayatsa; gel ve aşkı, kendini bana bırak,
Tut ki gövdemi sıkı sıkı,
Tut ki gönlümü,
Güzel sevgili,
Gözlerine hapsolan gönlüm, sende kalsın.
ve artık güneş yorgun gibi batmasın.

Bir ziya ki aşk, denen ışık...
Bu sabah ışığını aynamda gördüm.

(Salı,15.02.2000/23:30)

Rıfat İlkaya

Bu Şehir

Bu şehri boyadım gözlerinin rengine
Dalıp dalıp giderim yarım engine
Gövdemi bağlayıp sevgi zincirine
Bu şehri boyadım gözlerinin rengine

Dalga dalga kabarır aşk, taşar yüreğim
Sarılıp boynunua gülümseyişinin
Sararmış bir yaprak gibi düşmek isterim
Dalga dalga kabarırım, taşar yüreğim

Bu şehri boyadım gözlerinin rengine
Dalga dalga kabarır -aşk- dolar gönlüme.

(Cuma,19.11.1999/22:35)

Rıfat İlkaya

Buğulu Aynalar

Ne mevsimler gördüm yemyeşil yaprakları solduran,
Her saniyesi ölüm olan ne azaplar,
Geçmiş iki günlük olan alim edalılar;
Çok değil, silinmeden kanunlar
Kaç gönüldaş gördüm dostluğuma abanan.
Gurbet yapıştı enseme, gözlerim sana yabancı,
Şimdi dopdoluyum ve yarı hüznü,
İki satır ve buluşma noktası,
Bilmem kaçta kalkar istasyon aracı;
Bir yudum su, bir bardak çay /ve/ bir buse-i bahar,
Nerede gezer-dolaşır, bilmem, o nasıl yaşar?
Belki beraberdi gönlümüz, kalplerimiz aynı atar...

Herkes kavga eder,
Çınlar kulaklarımda sesleri kılıçların;
Her yiğidin boy boy da sevdiği var;
Bizim eller tutmaz/ yar tutkusu,
Bizim eller bulmaz/ yar kuytusunu.

Atları köpüklü neferler gördüm, alınları terli,
Yüreği taşmış pınarlar gördüm, gözleri yaşlı,
Yaralı kuşlar gördüm, yolları taşlı...
Ben de sabahı beklerim, güneş doğsa evime,
Bir de sarsa neşesi/ umut ve mutluluğun/ kayıp sokaklardaki bu garibe,
Hayır, olamayız sen, ben ve biz!
Olamayız ayrı, yalnız ve mahzun.
Bu diyarın yoları da uzanır kalbimden, adımlarla/ oralara,
Bekle yeter ki sen
Ve bırakma kalemini, sevdanı elinden,
Ben toplar gelirim ne varsa cebimden:
Bir ceket, bir demet gül ve bir dopdolu yürekle
-Titredi işte başımdan ayak uçlarıma şu sensiz bedenim-
Bu bahtsız yüzümdeki gülmeliktir seni sevmekteki nedenim;
Şu yaralar dinsin, ahu suya insin,
Şiirler yalancı olmasın, hülya serap,
Şevda da bahar olsun bahçemizde, çiçek bahar;
Ya, bu gönlüm cihana sensiz nasıl sığar?
Mekan irak olsun bugün de; lakin yarın dar.

Eskimiş sözcükler, sallanan kılıçlar, yaralı yüzler-gönüller,
Çırpınan kanatlar, koşan süvariler, buğulu aynalar;
Bir yerde bekler hissi gülen gözlerimin,
Bir yerde biter nefesi seven yüreğimin.

Rıfat İlkaya

Bunalım

Yağmur yağdı sabah ezanıyla,
Uyandım, baktım ortalığa,
Dağınıktı.
Yağan yağmur gibi,
Yerdeki suyu gibi bulanıktı her yer,
Toprağa karışmıştı çevrem.
Temizlikten eser yoktu,
Pislikten de...
Ne olduğu belli değildi odamın.

Aynı kafamın içi gibiydi:
Beynim şaşırılmış yolunu,
Hangi yöne sapacağını bilemiyor,
Kim uzatsa veriyor elini,
Başlayacak ama sonunu bilmiyor,
Gideceği yerden beklediği haber gelmiyor.

Çıldırarak gibiyim fakat sessizim,
Kaçacak gibiyim, yolsuzum,
Uçacak gibiyim, kanatsızım,
Kalacak değilim, isteksizim,
Bekleyemem sabırsızım,
Dinleyemem meşgulüm,
Konuşamam yorgunum,
Susamam haklıyım!

(1996)

Rıfat İlkaya

Buzunu Çözemezsin

-Düşlerden Düşlere-

düşlerin kaskatı... donuk
titreyen benim ellerim
hislerin gözlerini
katarakt gibi sarsa da
buzulluğunda
yüreğimde İbrahim'in
atıldığı alevler kabarıp

dokunuşunla donukluğunla köreltme yollarımı
alemin eğrisini keserim ben makasım
sense doğruları bozarsın
bakıra boyun eğdirdiğimiz de oldu
ağacı gövdesinden
beni başımdan eden sensin
yüreğimde İbrahim'in
atıldığı alevler kabarıp
sen buzunu çözemezsin

susan sensin
Kainatla konuşan ben
ağzımı kapatan sen oldun
gözyaşını salıveren ben
kuyulara atan sen
yalanının mumunu
sabaha kadar yakan sen
yüreğimde İbrahim'in
atıldığı alevler kabarıp
sen buzunu çözemezsin

denizi dolduran ben oldum
yutulan ben
çırılçıplak tenimi
taşlayan sen
soğuk cesaretle karşıma çıktın
ilmi savunan ben oldum
kanunu koyan sen
deveyi koruyan ben
başını vuran sen
yüreğimde İbrahim'in
atıldığı alevler kabarıp
sen buzunu çözemezsin

İlk Günün Adamıyım
insanlığa uyanmış
sen
son günün cansızısın
soğukluğa bürünmüş
yüreğimde İbrahim'in
atıldığı alevler kabarıp
sen buzunu çözemezsin

(Cumartesi,21.08.1999/01:33)

Rıfat İlkaya

Canan

Ah, canan, delirdim; çıkacak dağ yok!
Misli viraneyim, gezecek çöl yok,
Oturur gülerim sen var gibi yanımda,
Ah canan, ah yar; sensiz canımda öz yok!

Ah, canan, şaşırdım, soracak iz yok,
Yolun bulup kapına süreceğ yüz yok,
Yatar kalkar eğler beni kuruntum,
Gel, canan, dizlerimde koşacak naz yok.

Yok, canan, aynı aynıdır laflarım,
Gün bitmez ki aylar boyu yanarım,
Gel canan, derim, duymaz gezersin.
Niye gezmeyesin, yüreğinde yanan köz yok.

Bil, canan, delirdim aşkın uğruna,
Sitem değil nağmelerim, küpe kulağına,
Bir gün duyarsın biri çıkmış dağlara,
Onda dağlar vardır, söyleyecek söz yok.

Ey canan, sevgi bilmez gezersin!
Niye gezmeyesin, yüreğinde yanan köz yok!

(Salı,11.08.1998/19:50)

Rıfat İlkaya

Cennet Meleği

dalmak günü geldi sevdanın mavi derinliklerine
usulca sokulan tatlı bir rüya karışınca
sarsıntılara
ve yavaş yavaş eskiyince
saçlarımı ağartan yıllarım...

her köşe başında sen varsın dememek yalan olurdu
tufanın kucağında gözbebeklerine sığınırken,
kalbi, çırpıntıdan, durmayı bekleyen
usulsüz nizamlarla yaşıyan bir kaosum ben

bir dökülse dilinden, dediğın kelimeler yok gülüm
hangi mazimin esiriyim bilmiyorum
sabahlar birbirini kovalar ama
ben hala sayarım yerimde

gördün ya, gidiyorum iz bırakmadan
sen uyurken
perdesini çekmediğın pencereye gl bıraktım
ve aklının kabullenemeyeceğı sevdamı
ryamı çelişkilerimi valizime basıp
dönüyorum dünkü tertemiz aşklarıma,
orda bana gözyaşından yapılmış ev verecekler
-gnl tkenenlerin yurdu orası-
orda ruhuma aşk
zlemime teselli verecekler...
ben pak edilirken kaosumdan
yine melek gibi kalacaksın yerinde
yine saklı duracak kalbinde
kapısından günah girmemiş
bütün cennetler.

(Perşembe,11.01.2001/01:05)

Rıfat İlkeya

Çilem

Sıkıntılarım
Seni unutturmuyor bana,
Aşklarım
Yalandır,
Anılarım
Çıramdır,
Umutlarım
Susandır,
Yollarım
Yürüdükçe çıkıyor sana.

Feryadım
İçimde,
Duyanım
Köşemde,
Varlığım
Neşende,
Arayışım
Koştukça geliyor sana.

Ey sevdiğim, dursana!
Koşmam
Yetişmiyor,
Uçmam
Erişmiyor,
Yollar
Kesişmiyor,
Diller
Konuşmuyor,
Eller
Getirmiyor
Senin aşkını bana.

Ağlayışım
Tesellisiz,
Bakınışım
Çaresiz,
Bahçem
Çiçeksiz,
Ağacım
meyvesiz,
İsteğim
Geçersiz,
Bekliyorum
Ümitsiz;
Çilem dolmamış daha...

(1997)

Rıfat İlkaya

Çocuklar

doğuşları gün ışığı
serinlik
gurur
neşe saçar ruhlara
körpecik çocuklar

sevgi yumakları dağlardan büyük
şenlikleri bayramlardan kutsal
çisil çisil güneş yağmurundan tatlı
kabahatlerinde masumlukları saklı
ay yüzlü çocuklar

yüreğim alevlenir
alevlenir
külüm üstünde hep yangınlar çıkar
kötülerin zulmü
beni maziye salar
bir kurşun yarası ikiye
ikisi sonsuza katlanır
kötüler yuvamı
hiç durmadan yıkar
ey cehennemin
çocuk katili sakinleri
çocuklarınız yaşasın ebedi!

ve gül yüzlü çocuklarım,
neredesiniz?
Cennet'in hangi köşesindeyiz?

yaşarken kurtulamazsınız onlardan,
ölünce hiç! ...

özümde kopup giden
topraktaki çocuklar,
melek çocuklar!

(Cumartesi, 17.07.1999/00:25)

Rıfat İlkaya

Çöl Őarkısı

Sessiz gemi vuramazsın limana,
Susuz çölden ayrılırken kuraklık,
Ruhum erse ahiretin ağına
Reddedemem bu gerçeği bir anlık.

Sabredemem kuşlardaki hürlüğe
Sokaklarım sis içinde inlerken,
Revasın sen, ey toprağım, düzlüğe!
Rengi koyu bayrakların yanarken.

Simsiyahdır görüntüsü gecenin,
Sırlı mıdır her adımı bulutun?
Rağbet etmem 'gel' sözüne ecelin,
Rayihası 'gül' olamadan tabutun.

Sıyrıl artık şu durduğun limandan,
Serseri ki o kurşunlar utansın,
Rıhtım rıhtım sonbaharın ardından
Rüyamdaki öl Őarkısı susmasın!

(Pazartesi,15.12.1997)

Rıfat İlkaya

Deniz Gözlerin

Ve yine dalgalar sarsar bedenimi, rüzgarım sensin, ellerin nerede?
Çisil çisil düşerken damlalar göklerden yüreğime
Yerler kayıyor ayağımın altından, benim denizlere mahkum olan,
Deniz gözlerine...
Hani gül kokusuyla buğusunu bıraktığın tebessümün?
Sen yoksun, ay canım, ellerin nerede?
Ölüm kutsaldı bana, sensiz resimler de mat,
Cihangirler fethi bıraktı, köpürmüyor artık kırsakların gövdesi,
Şimdi kızıla boyandı gökyüzü, deniz kızıla,
Renkler neden kararıyor gözümde?
Neden gülmüyor bebekler?
Bilemedim mi sandın adımlarının ayrılıkla nişanlandığını?
Esirler özgürlüğü sarsın,
Çiçekler rüzgarla açsın,
Duyguların gemin olsun, sevda limanına sür beni,
Ben tebessümü güllerde bir de dudaklarında,
Bahar sandım, hayalinmiş çiçek çiçek açılan,
Çocukların ısıkları...
Kızıl tanyeri...
Mahzununum mevsiminde,
İnci inci dişlerin sarar mahzun çehremi, hüznüm bahtiyar...
Her yerde bahar...
Çocukların ısıkları...
Kızıl tanyeri...
Yerler kayar ayağımın altından, benim denizlere mahkum olan,
Deniz gözlerine!

Rıfat İlkaya

Devinim

-Bir nefes mutluluk, gülüşün,
Ruhumu mest eden sıvazlama.-

yalnız, beni bu ıssızlık sıkar
karanlığımda kaybolmanla...

bir iğne batar tenime
vücudum büsbütün titrer

sazlıkların kuş konan bucağında mısın
fakat benimle tebessümün

terazideki ağırlığım hüznümden değil
gülüşünden
ben senle örgülüyüm

her karmaşıklık gözlerinde biter
başımı çevirince hislerim
dağınıklık

şekillerin kirlendiği devinimdir
hiçbir manası keşfedilemeyen
hayat

hayat/benim gibiye anlamsızdır/
seninkilerden gülüşlere muhtaç

şiirlerim kadar sessiz ve isyan dolu
bulanık ve somurtmuş
diğer yandan
mutluluğuna köle olmaya umutlu

(Cumartesi,18.09.1999/00:45)

Rıfat İlkaya

Dilin Yıkar

dur, yapma! orda güzellik var,
dilin o duvarı yıkar
kristal yataklı gönlüm tuz buz ve tuhaf
tutsan elimi ne yazar ki af dilemek için
harabende eriyen toprağım...

kalbimin direği söküldü yerinden
parçalandı kayboldu
insafsız mı desem çok mu ağır
ruhum sırtını ne duvarlara dayamış
derdimin taşları kabarıp ta derinden

masal bitti ocuk uyandı ve masum
ığneden toprağın ne anlamı var
kaç dilenci çaldı da kapını bana benzer
savruldu nefesinle tyden gönülleri
dur dedim yapma orda güzellik var
var olan her şeye senin kinin mi var

ağzından zehir akıyordu
gözlerin mezar taşı
gövdemi kaskatı ve bir esir hissettim
ben sevginin elindeki sevgiden bir iektim
sildin

tutsan elimi ne yazar ki af dilemek için
insafsız mı desem çok mu ağır
dilin o duvarı yıkar

(Salı,21.09.1999/01:56)

Rıfat İlkeya

Doremifasol

OMK-RMK
-Kalk da gidelim bu yerden
Bizi tutacak el kalmamış-

uykuyu unutan gözlerinle
çıkınca sabah karşıma
benim gibi bitap
ve umutsuz

güller varmış bahçelerde solmayı unutmuş
güler açarmış bülbüle bülbül sarhoşmuş

gün geçer bülbül öter sonsuz bahara
gün geçer bülbül öter sonsuz bahara

her gül bülbülü öldürür sonbaharda
her bahar acı çeker bülbül art arda

masallar vardı ya arkadaşım
hani ölümlle biten
biz de öldük

deniz mavisini gözlerin nerde
ayakların yerdeydi
başın gökte
hayır
bu bizim masalımız değil
bizim masalımız olmasın
biliyorum
beraber yaşadık tufanı
sevencimiz alıp başını götürürken
birden
akıttık kanımızı yüreğimizden

şimdi sen niye bana bakar durursun
vakit geldi solma bir daha
bu baharda
anbean gözlerin fırtına
bedbin

mutluluğu istiyorsan yolun başına geldin
bilmiyorum bilemem beni unuttur musun artık
beni ağlatmadan hemen yola çık
ölemedim
bari sen gül
en yakın zamanda al beni de götür

uykuyu unutan gözlerinle
çıkınca sabah karşıma
benim gibi bitap
ve umutsuz

ve gülünü kaybetmiş
(Mayıs-Eylül 1999)
Rıfat İlkaya

Dosta Buse

Biz dost ile yar eyledik bu canı,
Irak olsak edemeyiz sabahı,
Kalem olur, kağıt olur tamamı,
Canan yazar, biz okuruz fermanı.

Meşk ateştir, sicağından kaçılmaz,
Gafil olan, bu ateşte yakılmaz,
Dost olmayan, bir bakışta anlamaz,
Canan yakar, biz görürüz dumanı.

Benim gönlüm varıp dostunu bulur,
Tutup elin, alıp onu kaybolur,
Şarkılarla, nağmelerle yol alır,
Canan söyler, biz dinleriz o anı.

Kara bulutlar yollarına durursa,
Damla damla gözyaşları akarsa,
Bir sağanak yağmur olup yağarsa,
Canan ağlar, biz savarız ahzanı.

Bugün dostumu ben beyazlı gördüm,
Biraz, mutluluğa, niyazlı gördüm,
Diledim; bak, işte, ne hazlı gördüm!
Canan güler, mesud eder mekanı.

Saatler çalışmasın, istemem,
Mevsimler kanatlansın istemem,
Yapraklar dökülmesin, istemem!
Canan gider, durdururuz zamanı.

Biz dost ile yar eyledik bu canı,
Irak olsak edemeyiz sabahı,
Kalem olur, kağıt olur tamamı,
Canan yazar, biz okuruz fermanı.

Rıfat İlkaya

Döngü

dünyanın sonunda
ince sesleri biter
aşk şarkıları söyleyen kızların,
yıldızlara koşa koşa,
silik varlığımı terk edip
kainata karışırım.
yüklü, ağır ve masum,
evren dolusu aşklarla yaşarım.
her bir nağmesidir dünyaya gelişim,
ince sesli kızların.

(Çarşamba,22.12.1999/01:35)

Rıfat İlkaya

Dünya Ruhumda Değil

seni özlüyorum
deli rüzgarlar eser de yüreğimden
derdimi kimseye söyleyemem
kurşun dökülmüş kalbimin
ve gasp edilmiş emellerimin
soğukluğuyla
bir böcek gibi ezilmiş
umutlarımla özlüyorum
çocuk bahçesi gözlerini

dünya ruhumda değil

zehirlenmiş sığınaklarım
tutsaklığında
kirası ödenmemiş aşkların
hacziyle karşı karşıyayım
zaman paspas olmuş ayaklarımın altında
ben onu çiğniyorum o beni çiğniyor
bodrumdan çatıya kadar moloz dolu evim
ve çöp bidonumda saygısız kelimelerim şiirlerim

dünya ruhumda değil

sen yoksan
yoksan eğer fani vitrinlerde
keçi kıran iklimlerinde
namus zimmetlerinde
ben var mıyım acep
güzel resimlerde
ben kayboldum gözlerindeki alemde
ve adressiz denizlerde

dünya ruhumda değil

başımdan belime değin seninim
al
al; gözlerim sözlerim ve kalbim sana emanet
aşkın ateşiyile devrildiğinde yasaların
o anda al beni ruhunun kapısından
maddem senin manam senin

dünya ruhumda değil

(Cuma,02.07.1999/16:06)

Rıfat İlkaya

Düş Çiçekleri

Son teli de düştü yerinden,
Başım baharı darağacında,
Düş'tü çiçekleri yüreğimde,
Ümidim diyarı darağacında.

Niyaz ettim hasılını göremedim,
Candan sevdim izdivaç edemedim,
Yandım gittim, bir türlü sönedim,
Neşem kaynağı darağacında.

Öldüm nidem gülüşünü,
Görmedim bir gün güneşini,
Kesmedin duvarını örüşünü,
Hayatım ağacı darağacında.

Sevmiyor mu ne, beni, hoş geceler,
Yolum anlamsızlığa gider,
Düş çiçeklerim de ansız düşer,
Hayalim zirvesi darağacında.

(Cuma,27.08.1999/01:00)

Rıfat İlkaya

Düşlerin

düşlerin kaskatı... donuk
titreyen benim ellerim
hislerin gözlerini
katarakt gibi sarsa da
buzulluğunda
yüreğimde İbrahim'in
atıldığı alevler kabarı

al kucağına beni
gizleyerek büyüttüğün çocuğum ben
bütün donuk düşlerini
hayra yoran benim
kuraklığında
toprağını kıtlıktan kurtaran benim
yüreğimde İbrahim'in
atıldığı alevler kabarı

düşlerin suların altında
ben üstüneyim
taneyi çoğaltan benim
çarmıha geren sen
zulmüne boyun eğmeyip
seni yöneten benim
Kainatın Hükmünü Veren'in
Emirleri'ni yayan benim
sen soğuk sen katı sen çevirgen
insanları yüklenip
Hakk'a götüren benim
yüreğimde İbrahim'in
atıldığı alevler kabarı

(Cuma,20.08.1999/01:05)

Rıfat İlkaya

Ellerim Uzanır

getirin acıları
omuzlarıma
tüm çocuklarım

taşırım

evladıma vereceğim
bir yürek
ve bir ömürse
alinyazım olsun

taşırım

düşman içimizde
gizli bir silah sıkar ki
perişanız güzelim

hani namlum dolu değil
ellerin ellerinde
evladım
düşmanının
elimde değil
alinyazım olsun

taşırım

kurşunlar sert
ve dinmeyen rüzgar
suyun uyuduğu her yerde
bilinmeyenin içinde
görünenin dışında
bazen mutluluklar dert
bazen dertler baş tacı

olsun
alinyazın
alinyazım olsun

Taşırım

ellerim
uzanır
uzanır silmeye
gözlerindeki yaşı

ellerim
bir buhran düşmanı
keder düşmanı

tutamasam da
sırtımdaki öz yükümü
üzülmeyesin diye

pınarlarını tutar
omuzlarıma atarım
kendimi götüremem
seni uçururum
alinyazım olsun

taşırım

elemen gelmiş
hoşgelmiş
alinyazım olsun

taşırım

bugün
bilmecen olsun
bildiklerim
bugün
beni dolandır
labirentlerinde
yolumu sonra bulayım
gerçi görsem de
varsın
bugün
beni incitmen de
alinyazım olsun

alınlarınıza yazılmış ben anayım
akınızda karanızda
yan yanayım
getirin acıları
omuzlarıma
tüm çocuklarım

taşırım

(Pazar,03.05.1998/22:43)

Rıfat İlkaya

Emanet

Zafer seninmiş kin gttğn yerde,
Hasret benimdir can attığım günde,
Sen attın düğümü, Şen soktur derde,
Uyanıp da adım attığım fer'de.

Karanlık basmadan ben idim doğan,
Sen ulaşamadan ansızın varan,
Hiç istemesen de düğünü yapan,
Sensin beni Şimdi kor gibi yakan.

Birden coşuyorsun; çünkü mutlusun,
İstediğin oldu, hayırlı olsun!
Bir gün döneceğim, haberin olsun:
Aldıkların sana emanet olsun.

(Eylül 1997)

Rıfat İlkaya

Feryad u Figan

(Akrostiş)

Susma artık güzellerin güzeli sevgili, konuşsun yüreğin,
En sonunda verdin zehrini aşkın, yanar kavrulurum,
Rüyalarım karardı bir 'ah! ' çektiren nazar-ı kelamınla;
Ah etsem oysa boşuna, sen elin yarısın,
Perişan olan ben, duymasa da kulağın, feryad u figandayım.
Raks eden gönlünü tutası gelirdi elimin,
Isınırdı, alınca gözlerinden nurunu, ciğerim,
Fersude, fersude içimden akıttığım yaşlar!
Ağzımı açamam, bıçak gibi kesti sözlerin,
Tabutuma çakılan çivi, senin yabana bakan gözlerin.
Sevgin, sevgin diye sevdim seni, sen çiçeğini bulmuşsun,
Eh, sevgili, git de başkasına ver ellerini!
Rızkımızı veren bir pare konuşman vardı,
Ayağımı kesti yoldan, düşmana giden adımların.
Perişan olan ben, duymasa da kulağın, feryad u figandayım.
Reşmini silemem kalb-i cihanımdan, sen git, istersen;
Işığım sönse de öğrenirim kör yürümesini,
Felaket olmam, olsan da başkasına yar,
Anda yüreğim tutuştu da her dem durmaz, yanar,
Ta ki yüreğim seni sever, hem de iki cihanda!
Sen git, sen git hala elin koynuna düş!
Elin bende kalsın ki verdiğin bir tutam zehir,
Ruhum bir çıkar dolanır bir de girer bedenimden,
Anamdan doğdumca pişman olmadım seni sevene dek;
Perişan olan ben, duymasa da kulağın, feryad u figandayım.
Rencide-i gönülden sorarsan seni eğer, ah etmem sana,
İlgim görmüş dedim de bu ne ola, ey can, diye!
Ferinden bu kadar yaşarmış pervane misali dolaşınca,
Az daha, dedim, kalır mısın, bir dem: Ömür boyunca?
Tek, dedi, sen değilsin boğup attığım sevda çukuruna.

(Pazartesi,11.05.1998/23:52)

Rıfat İlkaya

Firuze

Kırlarda dolaşırken ayağına takılan bir çiçektim, Firuze.
Firuze, şimdi, kalbime saplanmış bir hañçersin ki
Acın denizlerde batmakta olan bir geminin
Suya değmemiş bayrağı kadar ıslanmaya yakın
Ve tayfaları kadar can simidine muhtaç:
Ağırlığınca çöküşen.

Gece, Firuze, ay ışığında; beyaz ile kırmızı da güller,
Bacamda yalnızlığının ezikliği tüter,
Bir gün bakarsın kokun bana da eser,
Lalelerce, güllerce Firuze.

Söndürme lambaları güneş daha doğmadı,
Firuze hala elim
Kazma kürek tutmadı,
Bir kalem bir de kağıdı bilirim,
Sabah, seni yazmadan olmadı.
Aşkim öyle sonsuz ki sana,
Ah, Firuze!
Kalbimi yem etmem felaket tellallarına,
Belki şafaklar kadar ağlayamam ama
Özgürlüğümce koparım, ırgatlığına.

Ezelimi sırtında taşıyan kiracı,
Vahaların doyumsuz pınarı,
Firuze ruhumun gönül yatağı,
Ömrümün her durağı
Ve ölümsüzlük geçidinde
Ebediyet konağı.

Geceleri ay ışığında
Lalelerce, güllerce Firuze.

(Çarşamba,21.07.1999/01:53)

Rıfat İlkaya

Firuze Geceleri

Ufuklar donandı ihtişamıyla,
Göklerde hilal sevinci var,
Durmayasın!
Gece deyip uyuma,
Bu gecenin sabahı da var!

Kararsa da gökyüzü,
Bulansa da için,
Tanyeri göz kırpar, ay parlak;
Sevgilim, kalk hadi!
Firuze'm, kalk hadi!
Gece deyip uyuma,
Bu gecenin sabahı da var!

Ağlama Firuze, çağla.
Coş ki senin günündür.
Tuttuğun dallarda çiçekler,
Sarıl Firuze gövdeme, sarıl,
Meyveyi yarın topla,
Gece deyip uyuma,
Bu gecenin sabahı da var!

Gül, diyorum, sen gülsün,
Geceler koynunda sönsün,
Işık, ruhunla doğar,
Gecenin susası gelmeyince, gelmez!
Tanyeri gözlerin ufuklara gelsin,
Ufuklarda gündüzün düşmanı var,
Göklerde azap ateşi;
Göklerde hilal sevinci var,
Bu gece zaferin işareti var!
Firuze'm, canım!
Gece deyip uyuma,
Bu gecenin sabahı da var!

Kül rengi göklerin gül olmakta.
Sevgili,
Firuze,
Tanyeri laleye zar olmakta,
Gül kokun güneşten öz olmakta,
Özüm sana kul olmakta,
Ufuklar da donandı ihtişamıyla,
Gece deyip uyuma,
Bu gecenin sabahı da var.

(Salı,24.08.1999/01:34)

Rıfat İlkaya

Firuze'nin Arka Bahçesi

Her savrulduğumda yüzüme püskürür acılar...
O günlerden kalan
Kaygısız duruşların hasılatı değil
Bir harabeymiş çulsuzluğumdaki neşe;
Ayağımın altında gezen sokak kedileri kadar masum ve
Buzulların bir anda erimesi kadar imkansız.

Ekmeğinizi böldüğünüzde sevinmiştim,
Yüreğinizi böldüğünüzde sevinmiştim,
Niye kininizi de bölüp dağıttınız, diye
soramadım bir an;
Bu son sıkıntı, dedim, geçer, dedim,
Geçtikçe günler yığıldıkça yığıldı,
Her savrulduğunda yüzüme püskürür acılar.

Çamuru avuçladığınızda
Gözünüzde kan, içinizde kinle
Yüzümü doğrultamadım azabımdan, belimi doğrulttuğum kadar,
oysa sevincin katili ben değilim, bilirsiniz,
Çehremi kana buladığınızda da
Üzülmemiştim
Kalbimi kör bir bıçakla söktüğünüz kadar.

Zamanınız mı sabırlı, zulmünüz mü?
Çok harcadınız, beni bitiremediniz...
Öyle bir Firuze'nin koynundayım ki ben
Nice Julietleri balkondan indirebilen ve
Aristoları ansız cahillendiren...
Firuze'min ellerinde büyürüm ben!

Lalem ile gülüm koklarken
Sizi sürünürken görürüm de
Bir an olsun üzülmem halinize;
Her savrulduğumda yüzüme püskürür acılar!

(Pazar,08.08.1999/02:05)

Rıfat İlkaya

Firuze'ye Güzelleme

Gün Firuze günü,
An Firuze anı,
Akşamsa sabah olmasın,
Gündüzse gece olmasın.

Firuze'nin gönlündeki bir köşeden tutunmak
Dünyaya tekabül mesruriyet, demek,
Canı kabından çıkana
Akdeniz'ce serinlik,
Yolunu kaybedene tezinden işaret, demek;
Firuze hayat demek, Firuze aşk demek.

Dünyayı salladığım olur kibrit kutusu gibi,
Dünyam sallandıkça her çöküntüde karanlık,
Karanlığın içinden ikincikli sessiz aydınlığıyla
Bana kaosları delmiş bir kahraman hissi verir
Firuze'mdeki uzanışlar.

Hayat bir seraptır: Sıcaktaki buğumsu.
Firuze, serap misali dalgalanır gidersin,
Beni de senin gibi yokluklara/çokluklara çekersin,
Her şeyimi vermişken her şeylere erersin.

Kibrit kutusu gibi dünyayı salladığım olur
Dünyaya tekabül mesruriyetimle.

Gün Firuze günü,
An Firuze anı,
Akşamsa sabah olmasın,
Gündüzse gece olmasın.

(Pazartesi,22.11.1999/00:25)

Rıfat İlkaya

Firuze'ye Sitem

Yaşamayınca seni huzur dolmuyor ruhlara,
mekânsız hislerim adabınla çekidüzende,
'Bir bende Firuze! ' demedim; bir ben de
Elini tutabilseydim
Kayıkçıların küreklerini tuttuğunca...
Onca cayırtıyla dahi kafamı karıştırmazdım
Bu uğultuda.

Firuze, tellerim kopmuş,
Bihaberim nice cihan-ı aksaktan,
Saatler zembereklerini salmış,
Her şey anlamsız;
İnanmışız,
Zaman serab olmuş hüsrân ve müsrifle,
Bir ziyan ile de uçup gideceksin Firuze,
Çelişiklerde.

Darılma sitemime, billur billursun yine de özümde,
Kah göğe kah yere, diye oynayan
Soysuzlardan değilim ben, Firuze!
Firuze, saçını sürütme sen gene de yerlerde,
Girme suya, her yer azap dolu!
Ömrümü vereceğim gözlerine dert dolmasın,
Can dolsun, aşk dolsun, gün dolsun.
Firuze, huzuruma ruhundan nur doğsun,
Yolumuzda ne bir tehlike ne de şüphe olsun;
Olursa gövdemdeki kanlar
Ve bir lüle ile gül olsun,
Her günün düğün olsun, yeter.

(Salı,03.08.1999/02:10)

Rıfat İlkaya

Gayri Meşru

Rezaletin böylesi derler,
Mutluluğun kara perdesi:
İki düğün olur yanımda.
Olmaz olsun -ayıp-
Biri sarhoş üretir,
Öteki ahlak harcar.
Kırk yıllık namusumuzu
Ayaklar altı yapar,
Olmaz olsun! -Ayıp-

Ayıp, herkesin anası,
Bacısı, teyzesi, halası
Çıksa oynasa, değil mi?
Madem karı karıdır
Ver anana zili de
Göbek atsın dahası!

Ne zamandır meşru
Sokakta sofraya kurmaca?
İç edebini, usunu sen de amca!
Artık öldü, dönülmez
Namus denen amaca.

Sarhoş da sokak da
Orospu da!

(Cumartesi,22.08.1998/23:33)

Rıfat İlkaya

Geceler

-Recep'e-

Nizam ile akışını istesen deli gönlünün,
Susturup, su gibi döktüremezsün,
Alsan da çehresini asırlık ölünün,
Lav olup göklere püsküremezsün.

Daldığın ufukta ışık yok gönül!
Bu dağların ucunu kartallar görür,
Kışların koynunda ne kurtlar uyur,
Islak gözlerini aya döndüremezsün.

Sarıldığın yıldızlar gecelerin annesi,
Koynunda sayısızca ziya tanesi,
Dilinden düşmesin yalnızlığın nağmesi,
Üvey evlat misali yüz göremezsün.

Yaş durup gözlerinden çok kanlar akar,
O kanlarla kucaklar seni de bahar,
Bekle sen, deli gönlünde bir gün bir çiçek açar,
İçindeki dağları deldiremezsin.

(Salı,02.03.1999)

Rıfat İlkaya

Gece Ve Resim

Beni belki boğulurken görmedin...
Keşke gelmese hiç sonbahar!
Keşke dökülmeşe mutluluk, yapraklarca!
Yıkansa dünya gül buğulu saçlarınla,
Uslanmam, ölürüm,
Ruhumun bedenimi terk ettiğİ,
Simsiyahında aydınlanan resminde nefesim boğulduğU gün.
"Gözlerin gözlerime değince..."
Sevda olsa bakışları ceylanın.
Ben sabahları sevmezdim, vedayı da sevmezdim
Ve sen bırakınca yeryüzüne tebessümünü
Yıkasan beni ışığıyla bakışlarınının.
Beni, geceleri kiskandıran saçların öldürür,
Götürürüm kendimi göz-bebeklerindeki cennete.

Ellerin
Dokununca göz alan siyah resmine,
Kararı verilir gül buğulu gece saçlarında idamımın,
Ben yanarım, sabahlar yanar, sevda yanar,
Rüyaları hayra çıkar karabasanların, cihan yanar,
Cellatların kör bıçakları keser başımı, gezdirir şeytanlar sokak sokak;
Irmaklar kaçır Cennet'ten, melekler kaçır,
Götürürüm kendimi göz-bebeklerindeki cennete.

(Salı,31/12/202 - 11.00)

Rıfat İlkaya

Geceler

-Recep'e-

Nizam ile akışını istesen deli gönlünün,
Susturup, su gibi döktüremezsın,
Alsan da çehresini asırlık ölünün,
Lav olup göklere püsküremezsın.

Daldığın ufukta ışık yok gönül!
Bu dağların ucunu kartallar görür,
Kışların koynunda ne kurtlar uyur,
Islak gözlerini aya döndüremezsın.

Sarıldığın yıldızlar gecelerin annesi,
Koynunda sayısızca ziya tanesi,
Dilinden düşmesin yalnızlığın nağmesi,
Üvey evlat misali yüz göremezsın.

Yaş durup gözlerinden çok kanlar akar,
O kanlarla kucaklar seni de bahar,
Bekle sen, deli gönlünde bir gün bir çiçek açar,
İçindeki dağları deldiremezsın.

(Salı,02.03.1999)

Rıfat İlkaya

Geç Kalmışız

Güneşe yetişemedik, aya yetişemedik,
Meşk yok ufuklarımızda, maziye dönemedik.

Bir an yaniverir içim yetim yoksulluğuna,
Seni çok özlüyorum ben, muhtacım varlığına.

Neredesin bir tanem, kim çaldı seni benden?
Kor ateşten ağı'm akar, hasret beter ölümden.

Biz değil miydik evvelce çilelerle savaşıyor,
Körük ucundan tutup da dağ delmeye uğraşıyor.

At yelesini kapınca o setleri çektiren,
Aşık atıp dünya ile, alemleri deviren.

Başiboş sokaklardayız üç kıtanın ardından,
Şimdi çok uzaklardayız beş bin yıllık namından.

Dost oluverdik arsıza, ne zamandan yanmışız,
Uyanıyoruz, arkadaş, sanma ki geç kalmışız!

(Perşembe,25.09.1997)

Rıfat İlkaya

Gel

Gelmedin..
Kayboldu umutlarım,
Silindi düşlerim, gelmedin!

Patladı bir bomba sınırlarımın başından,
Adım adım, tek tek uzandı parçalanışı toprağın,
Toprak-taş göğe uçtu/yağmurca indi,
Gelmedin...

Evren tersine döndü,
Gelmedin!

Ben ki hükümdarı olmuşum
Kopan kelimeleri bir araya getiren
Bekleyişlerin;
Ben ki şahı olmuşum bekleyenlerin;
Sensiz püsküren anbean
Sensiz savrulan duman olmuşum;
Ben sensiz her anı bir yüzyıl gibi yaşadım,
Ben sensiz asırlarca,
Ben sensiz milyonlarca yıl bekledim...

Evren tersine döndü,
Gelmedin.

Kayboldu umutlarım,
Silindi düşlerim, gelmedin.

Rıfat İlkaya

Gel Bana

Açılmamış gül gibi
Yüreğinle, gel bana.
Ölümün çiçeğini
koklamadan gel bana.

Sevdamın ateşini
Söndürmeden gel bana,
Kanayan yüreğimi
Yandırmadan gel bana.

Aşk esintilerimi
Dindirmeden gel bana,
Verdiğim sözlerimi
Aldırmadan gel bana.

Sevgi nağmelerimi
Susturmadan gel bana,
Zehrettiğin sevgimi
Kusturmadan gel bana.

Elindeki elimi
Çektirmeden gel bana,
Dünümü, ilerimi
Bitirmeden gel bana.

Mezarda; bedenimi
Al, topraktan; gel bana!
Bir ömür zahmetimi
Çekmek için gel bana.

(Pazartesi,15.06.1998/19:23)

Rıfat İlkaya

Gel ki Ebedi Olsun

Dünya bir avuç toprak olmamalı
Kitaplarım, kalemim ve cebimde sararan resminle,
Sislerin bulanmışlığına saldım bedenimi,
Gelirsin bir gün, diye sürgülenmedi kapım;
Dön ki konmasın bacalarım baykuşlar,
Dön ki ağrılarım sızlamasın ebedi.

Uğurlamak değildi işim, sevdanı
Baştan ayağa yokluğunun kelepçesini takarken/bedenime,
Yalnızlığıma,
Yorgunluğuma...

Kendini salıvermiş dumanlar geçer önümden,
Gözlerin gelir de aklıma simsiyah geceler süzülür beyaz saçlarımdan içeri;
Hasret mahkemesinde sorgulanır sensizliğin çığılı,
Sancısı çökmese kalbime gururumun 'sana mahkumum...' derim...
Gökkuşağında boğulmuş mu ne, mısralar? !
Ölmek gelir içimden ıssız bir odada;
Seni güzelliğe boğarken beni yutan bu aynalar,
Bacama konan baykuşlar,
Kırık bir kalem,
Meçhule giden yollarım
Ve bir ölüm kadar sensizliğim.

Bu beni yalnızca gözyaşlarına iten bir veda değil,
Gör ki bir çizgi daha indi yanaklarımdan;
Kavuşmaya çırpınsa da buruk hasret şarkıları
Gör ki artık, yoktur siyahın beyaza hayrı.

Gelirsin bir gün, diye sürgülenmedi kapım,
Dön ki konmasın bacalarım baykuşlar,
Gel ki ebedi olsun bana dönüşün.

Rıfat İlkaya

Geldim

I

Yorgun trenler bıraktı beni, istasyonuna,
Gamzelerine demir atan güzelliğınle
Buruk bir sevdayı ağırladın.

Unutulmuş yılların hatırası gibi
Sıra sıra öyküler dizilirdi yüreğime,
Dünyanın öbür ucunda yaşadım ama
Sokaklarında çan sesinin sustuğunu anlar,
Sevdanın haykırışlarını duyardım.
Sen demedin bana, bu aşk büyük, diye,
Sen kalbime gönül vermedin;
Yüreğindeki incileri gözlerine dizip
Sen bırakmadın ki aşk yüklü treninle.

II

Sevmeliğim geçmişten kalma:
Gözümü açtığında yaşamaya başladığım,
Yıllarca sonra kabrime götüreceğim.

Sıra sıra dizilirdi öyküler, yüreğime;
Ama ben sokaklarında yaşamadım ki hiç.
Gönül sevdasının haykırışlarını işitip,
Onun sokağında kaldım hep.

Yorgun trenler bıraktı beni, istasyonuna.

III

Bir sönük sevdaydın umutsuz zamanlarda,
Her kelimeye kılıç sallardı titreyişlerin,
Duvarları yıkılmış, dev, mermer köşklerde yatar,
Üçayaklı, ahşap saraylarda uyanırdın.

Lütfünü beğenmezdin bir kara sevdanın,
Yüzünü kara toprakla yıkardın!

IV

Günişığı aynamdı ben o mavi gözlere yanarken...
Sense beni sevmezdin,
Sarı yapraklar gibi, birden çekip giderdin.

Asırlara kök salmış koca bir çınardın,
Oysa uçurumuna âşık oldun,
Oysa hala mutluydun!
Yankılara tutunan o aşkınla, gittin!

V

Gel!
Hatıran sevdalarla, gel!
En durgun halin bir ıglık kadar sessizdi...
Karıncayı işiten duyumlarla, gel!
Uçurumunum, hislerimin,
Kara sevdalınım!
Gözlerin ıslanmasın,
Sitemsizim, dünyanınla gel!

VI

Mavileri coşturan dalgalarla, gel!

VII

Geldim,
Yorgun bir tren bıraktı beni, istasyonuna.
Gamzelerine demir atan güzelliğınle
Buruk bir sevdayı ağırladın.

(Çarşamba,14.03.2001/15:47-Salı,20.03.2001/00:30)

Rıfat İlkaya

Gele Gele

Adınla başlasın güne sabahlar,
Sen bak ki coşayım, ölmedim hele,
Sevda ol, umut ol, ateş yaksınlar,
Al güzel, ışığı; sev gele gele.

Aştan insin, hayra gelsin yarınlar,
İlk günden de dönsün goncalar güle,
Meyvesi dala durmuş ağaç ile
Al, güzel, ışığı; sev gele gele.

Allah'ın her günü doğan ümitle
Ten canla tutuşsun artık el ele.
Kollar da dolansın o ince bele!
Sar güzel, ışığı; sev gele gele.

Rıfat İlkaya

Gelir

Umutlar kaçııp geceye saklanır,
Koşa koşa bana ayrılık gelir.

Tebessümüm bir buruk hüzne saklanır,
Ardından kor olmuş yangınlar gelir.

Sevdiğim kuş olup kayba saklanır,
Yalnızlık diz boyu kan olup gelir.

Aşk mağlubu gönlüm dağa saklanır,
Dağlar sıkışır, can alıp gelir.

Kalbin bulunmaz, ele saklanır,
Gökyüzü bulanır, sis çıkar gelir.

Yarınlar utanır, düne saklanır,
Bugünler ömrüme dem vurup gelir.

Işıklar söner, mumlar saklanır,
Yağmurlar yağar da sel yıkar gelir.

Yağmurların seli bende saklanır,
Dilerim aşkın bana çığ olup gelir.

Rıfat İlkaya

Geri Dönüyorum

Silinsin uyanışları kabusların,
Kavgamız sıkı sıkı tutunmaktır yarın imanına.

Ellerim titriyor, buz gibi gökyüzü dışarıda,
Benim de bir bahçem vardı, benim de çiçeklerim,
Talanın hayat gibi doğrudur, yolun yolum ise doğrudur.
Gel bana, bırakıp da ateşleri elinden;
Gel bana, sen merhamet-sin, gönlün saf ise şayet;
Ben bırakmadım sokaklara kundaktaki bebekleri,
Çıkartmadım inlerinde boğuşanları kaldırımlara,
Kalk gidelim, bu diyarlar haram bize!
Bize ölçülen her kefen layık mı üzerimize
Gözlerin gülsün, uzansın nehirler ta cihana, zamandan; büyüsün kundaktaki,
Sarsın bedenimizi yumuk yumuk, kınalı elleriyle sevdamız.

Bir sonun başlangıcı mıdır bitmeyecek sandığımız rüyamız?
Sen düşmezdin oysa, o bebeğin atıldığı bu sokağa,
Ayrılık gelsin arsızca bu cana, ayrılık dostsa kabusa.

Ben inanmıyorum:
Renklerin yitirilmesine inanmıyorum.
Şızılar başladı ayak uçlarımdan,
Üşüyor gökyüzü, pervasızca süzülen damlalar...

Söylenilmeyen sözlerin can verişini görüyorum,
Bilmem başladığım yola geri mi dönüyorum,
Bilmem gittiğim çizgide yapayalnız mı ilerliyorum.

(Cuma, 21/02/2003 -00.45)

Rıfat İlkaya

Gidiyorum Öyleyse

Ulaşmak istiyorum sonsuza,
Kimse olmasın yanımda.
Sen bile!
Unutmak istiyorum
Unutmak!
Çözülmedi kördüğüm asla!
Çözülmesin,
İstemiyorum!
Açıyorum kulaklarımı,
Bekliyorum hasretle yollarını.
Gelmiyor, gelmeyecek
Dikenlerden başkası.
Nedendir bilmiyorum
Çektiklerim.
Hayır,
Yanılgı gözlerde değil,
Gerçeklerde.
Ah, o gerçeklerde!
İstemediğim,
'Gerçekten yalan'ı
Dost edinenler de...
Duralım öyleyse
Bugünkü gibi,
Kendimizi verelim ateşe,
Verelim aklımızı,
Satalım, bırakalım,
boş verelim dünyadan
Manasız kendimizi.
Hayır!
Olmuyor, olmayacak!
Sonun başlangıcında
Seni de görüyorum.
Nafilenin esiri olan bende
Her şeyim sensin.
Gerçek! Gerçek! Gerçek!
Bensiz doğacaksa güzellik,
Gideyim geldiğim yoldan
Ve...
Ne gelecekse gelsin,
Aşk, diye.
O zaman
Gidiyorum öyleyse.

(Cuma,28.11.1997)

Rıfat İlkaya

Gidiyorum Öyleyse II

İşte gidiyorum,
İşte sislerin altından,
Ardımda kaygısı kalmasın ayak izlerimin,
Sokak lambaları ağırlasın beni;
Gidiyorum,
Işıkları yansın gecelerin.

Başakları patlasaydı ekinlerin,
Elime doğsaydı tüm çocuklar,
Güllerin kırmızısı,
Yağmurun damlası ben olsaydım...
Gidiyorum işte tek başıma,
Gidiyorum yapayalnız.
Suskun gecelere ben yüreğimi bıraktım
Ve hesabını soramadan sensizliğin,
Gidiyorum.

Uzandım, dokunamıyorum
Gözyaşlarım kadar yakın bir vedaya,
Heyhat!
Ayrılığa açılmış yelkenim.

Gidiyorum,
Rüzgar uğurlasın beni.

(Pzt., 03/12/2001 - 00.05)

Rıfat İlkaya

Gittiğinden Beri

-Kan kardeşime-

Gittiğinden beri mevsimlerim kışa döndü,
Gözlerin kaldı gözümde, rüzgar ayaza döndü,
Sesleri bulandı yıldırımların, yağmur kara döndü;
Gittiğinden beri
Rengi soldu göklerin, gün siyaha döndü.

Gittiğinden beri
Yürüyemedim hiç, seni beklediğim taş kaldırımlarda...

Özlemin kalbime bir hançer gibi saplandığı an
Bil ki ölmüşümdür zemheri tanelerinde,
Çıgıllara, yangınlara ve bir tek kurşuna terk edip algılarımı
Şana koşup gelmek isterdim, tek tek düşse de saçlarıma yaprakları Sonbaharın,
Her gece ve rüyalarım çağırsa bile düşlerime kâbusu
Sen yokken şimdi intiharında duygularım:
Ne uyuduğum bellidir bu yorgun gecelerde, papatyam, ne uykusuzluğum.

Gittiğinden beri güneş doğmadı göğsüme, açılmadı perdelerim,
Açmadım kapılarımı sensiz gelen sabahlara.

Gittiğinden beri
Yürüyemedim hiç, seni beklediğim taş kaldırımlarda...
Ne uyuduğum bellidir papatyam ne uykusuzluğum, bu yorgun susuşlarda.

Rıfat İlkaya

Gittin Ya

Seni bekliyorum ey güzel!
Kapısı açık kalbime gel!
Hercai, soframa gel!

Gittin ya...
Ne yürek acısı dindi içimde
Ne seşinin tatlılığı...
Ben ağı saçan duygulara bürünmüşüm,
Susmadı hiçbir yanım kayboluşunla,
Farz et ki uçurumdayım,
Farz et ki ölüm kurtuluşum,
Farz et ki yanıyorum,
Bu öyle bir veda değil.

Gül kokusu, mum kokusu...
Mutlu günler arıyorum,
İsterdim ki hep hayalde kalsın savaşım,
Şen yoksun...
Ömür kısa...
Mutluluğun ilacı yok,
Hüzünle halvet etmişim,
Gülmeye zamanım yok...

Sen yine de koş bana
Bitmesin içindeki neşeler
Her damlanın akışında o aşk saklı,
Gözlerinden bir huzme bakış,
Bir katre ızdırap...
Bukle güllerle gel
Pembemsi odama.

((Salı,20.02.2001/01:17))

Rıfat İlkaya

Görünmeyen Ufuklar

Görünmeyen ufuklar,
İstenmeyen bu yer,
Dinlenmeyen şarkı,
Beklenmeyen sevgi,
Sevilmeyen hayat,
Arzulanan ölüm!

(Perşembe,25.12.1997)

Rıfat İlkaya

Göz Yaşınla Dirilt Beni

Bir sahrada olsam, sevdiğim,
Seni arar durumdayken.
Kaybedersem yolumu
Gözyaşınla dirilt beni.

Bir kavgaya girsem senin için,
Yara alsam kavgamdan;
İlaç bulamazsam derdime
Gözyaşınla dirilt beni.

Bıraksam hayali, gerçeğe dalsam,
Yönümü bulamıyor olsam,
Rüzgârlarla kaybolsam,
Gözyaşınla dirilt beni.

(1995–1996)

Rıfat İlkaya

Gözlerin

gözlerin
buğusudur karanlığı titreten ışıkların,
hülyasıdır uykusuzların;
mahkûmların kelepçesinde kilit,
duvarlarında çizgidir hücrelerinin,
ben çizgiyim duvarlarda yaşayan,
gözlerini kalemlerde arayan.

gözlerin
siyahsa, gündüzdür gece.
maviyse, gökyüzü kara.
alemse, evren bir nokta.
ben noktanın içinden ziyade
gözlerini bekleyenim, divane!

gözlerin vardır
güllerin kokusunda,
ressamın fırçasında,
peteğe damlayan balda;
bir damla kanım deryaya karışan,
iklim iklim gözlerine hayran.

gözlerindi
kabusun intiharındaki,
çırpınan kuşların kanatlarındaki.
ben kırmızıyım bir martının damarlarında akan,
ve rüyalarını kabaya bulayan o kan...

gözlerin susunca
cihan da susar,
gözlerinden icazet alan dervişler susar,
semayı titreten yıldırımlar susar.
ben susarım nefes biter ciğerlerimde
derviş ölür cürüm doğar yüreğimde.

şimdi sen gözlerini alıp
yıkmışsındır duvarı,
vurmuşsundur baharı,
salmışsındır bin yıldır bağlı duran şeytani;
oysa ben şeytani bağlayan urgandailmek idim...
şimdi ben gözlerinin bıraktığı izden
seni takip eden ziyankar aşık oldum,
gözlerinsiz konuşamayan,
titreyen dudak oldum.
yanaklardan süzülen iki damla yaş oldum,
isyandan isyana koşan sessiz günahkar oldum;
kırk kervanı götüren,
yollarda ama oldum.
gözlerin susunca ben de sustum, heba oldum.

gözlerin bakar
kimi ummana, umman kurur

çaresiz salgına, salgın durur.
ben salgınım, gözlerine yanaşan,
umman umman sırtlarına yayılan.

gözlerin ki bakar
kimi aynaya, sevda olur,
kimi aynadan, sevda ölür!
ben aynanın içinde feleği tersinden gören emir,
karşısında gözlerine köle birebir.

bu gün gözlerini gülerken gördüm,
dünyayı coşarken gördüm,
gönüllerin sarayına
gözlerini bakarken gördüm
gözlerin gülünce ben de güldüm, ihya oldum.

yedi tepende de gül bahçesi görülesi,
güzel İstanbul!
bir buse bırak ki gözlerinden,
ışığının kabesinde pervane misali döneyim.
ya da kapat gözlerini, öleyim.

Rıfat İlkaya

Gözlerin II

Aşk içinde beni eriten, gözlerin.
Gözlerin denizin çalkalanışı,
Bir rüya ve yok oluştu,
Saçların kadar siyah gözlerin.

Gözlerinin damlasıyla uyandım,
Işığıyla yandım,
Beni tuttu da geceye bıraktı,
Sabahı buldurmadı gözlerin.

Sevda kadar güzel,
Ruhum gibi saklı,
Hangi semada batar
Hem yıldız hem güneş gözlerin...

(Perşembe,25.10.2001/01:00)

Rıfat İlkaya

Gözümü Yumsam

Gözümü yumsam sen varsın karşımda,
Elimi açsam seni isterim duamda.

Sağıma, soluma baksam,
Etrafımda kokunu arasam,
Ya yerine boşluğunu bulursam!
Kaybolma güzelim yanımdan,
Yoksa bulamam seni,
Duyamam sesini,
Hissedemem...
Hissedemem tenimle, kalbimle, ruhumla.
Ne sesini ne nefesini...
Yanımda dur, gitme sakın!
Seni bulmak için
Tekrar elimi açmayayım;
Elimi açsam seni isterim duamda.

(1996)

Rıfat İlkaya

Gözyaşı Gecesi

Kaderde ne yazılıysa odur yaşadıklarım,
Hayır, insan her gün mutlu olamaz,
Her gün acı çekemez,
Üst üste,
Yığın yığın.
Geldi mi başı, sonu belirsiz derdin,
Tebessüm kayıp!
Bir saniye yüzler gülmez.

Solmuş çiçekler döker yapraklarını
Hüzün baharında;
Bilemezsiniz,
Bilemezsiniz, ah, güldükçe bihude!
Hayat vurdukça başınıza
Ve aldıkça elinizden
Bir saniyelik gülücüğünüzü...
Öldükçe gülemezsiniz;
Gülüm, benle mi yaşadın?
Nereden bileceksiniz!

Kader yazar yollar uzadıkça,
Sevince bir saniye acı,
Acı şarap, gününde baş tacı.
Sevdiğime bir gün üzüldüm de
Dostuma aylar boyu.
Ayın sonu acı; başı dert başı,
Ey sevgili!
Ey dost!
Ey hayat arkadaşı!
Senle acı,
Sensiz acı.
Solar yapraklar, dökülür,
Kurur dalları,
Gövdesi.
Biter, dertle ölür
Hayat ağacı.

Söz çıkmaz, çıkamaz, geri döner,
Düşer dalından yalnızlığın yaprağı,
Gider sonsuza
Kaderini bulmaya.
Sen ki, Kader, selam sana!
Ey, sen neysin! ?
Selam sana!
Neler yazdın başka başka?

Bir baksana, var mı başka yıkılmam?
Var mı acı çekmem?
Çeken de
İçin için ağlayıp, gül yüzlü,
Güler yüzlü dostum...
Dostum yolunda kayboldum.

Beni bulan bir hayat çukurunda bulur
Bir de mezar dibinde
Ki boş ver, gitsin.
Sevda, yarın.

Şurada bir dert:
Sensizliğin kitabı.
Bir de ebed.
Bin acı, in acı!
Sabret gönül sabret!
Belki meyhane
Belki mabet...
İn, ey, sırtımdaki yük!
Sen kaderimsen eğer
Sen, dayanma gücü ver,
Sultan Abid!

Ve al, pınarlarımı zorlayan
Gözyaşlarımı.
Çünkü hiçbir şeyim yok
Şana verebileceğim,
Onlardan başka.

(Salı,06.10.1998/01:35)

Rıfat İlkaya

Gül Mevsimi

I.

(Bir Yabancıyla Sohbet)

Bir defada sevdi kalbim onu, meskenim efsunkar oldu,
İzdiham yalnız, mutluluk umut, kaderim ihtizar oldu.

Soramadan duramam, "şu büyüleyici mevsim ne ki? "
"Fasl-ı gül", dedi bir gönül veren; "sende adı "bahar" oldu".

"Benim içim yaralı, dedim, zaten bir gönül zapt eden sevgiliden,
Onsuz ebed bir lahza, onunla çiçeğim açar oldu.

Fakat gönül arkadaşım sanki ilahi huzurdadır, yanımda değil,
Onu arayan gözlerim ama, ayaklarım sakat; yüreğimde hasar oldu."

"Bulursun...' dedi o yabancı, '...ben de yandım o ateşle,
İyiler kötü, aydınlık karanlık, engeller duvar oldu.

Anda düştüm dehşete, sevdiğimi dedim yarime,
Tuttu da titreyen ellerimi, aşkımız düşmana mezar oldu."

O an doldu bütün lezzetler kalbime, düştü ecel kıymetten,
Bir melek indi yere gökten, inci mercanım bahar oldu.

II.

(Sevgiliye Serenad)

Biri girdi kapıdan
Faydasız bir yapıdan
Seni kul ve Tanrı' dan
Sordu sevda ateşim.

Dünyanın bir yerinden
Coşsun sevda ateşim,
Bahar sarıp derinden
Gelsin sevda ateşim.

Yıllar oldu arardım,
Mevsimlerden sorardım,
Sensizlikle yanardım,
Kansın sevda ateşim.

Dünyanın bir yerinden
Coşsun sevda ateşim,
Bahar sarıp derinden
Gelsin sevda ateşim.

Kordur şu kalbim yanar,
Seni gecede arar,
Bulsa bilmem ne yapar

Issız sevda ateşim.

Dünyanın bir yerinden
Coşsun sevda ateşim,
Bahar sarıp derinden
Gelsin sevda ateşim.

Rıfat der ki, yaram var,
Gönlüm durmaz hep yanar,
Acep sende nesi var:
Sonsuz sevda ateşim.

Dünyanın bir yerinden
Coşsun sevda ateşim,
Bahar sarıp derinden
Gelsin sevda ateşim.

Rıfat İlkaya

Günahkâr

Öyle sevdim ki seni
Günahkar ettin beni.

Doğru yolu unuttum gözlerinden,
Yanlış bir yol tuttum peşinden,
Günahlara tuttun ateşinden...

Öyle sevdim ki seni
Günahkâr ettin beni.

Dillere destan güzelliğinden
Bana yer ayır,
Onların son bulmayacağı,
Ömrünün en güzel yerinden;
Parlamayacağı gözlerinin,
Yaşlanacağı vücudunun,
Saçlarının ağaracağı
Günlerinin öncesinden...

Öyle sevdim ki seni
Günahkâr ettin beni.

Beni sevme istersen
Ama yanında bulundur,
İstersen kölen olurum,
Yeter ki emrin olur,
Tek seni dinlerim,
Tek seni izlerim,
Bir isteğini beklerim;
'Öl.' desen ölürüm,
Dilediğin için.
'Sev.' desen, severim,
Başım üzeridir emrin.

Öyle sevdim ki seni
Günahkâr ettin beni.

Ne olduğumu bile unuttum,
Başka bir yol tuttum,
Benim için umuttun.
Devam ederim yoluma
Ama
Seni aradığım yerlerde
Hep yalnızlığımı bulurum:
Benim çok olduğum,
Senin yok olduğun;
Varlığım için kalabalık,
Cismim için boş,
Işık için loş olan bir yerde.
Ve suskun ve üzgünce dururum,
Yine aynı yerde
Günahlarımı da bulurum.

Öyle sevdim ki seni
Günahkâr ettin beni.

(1996-1997)

Rıfat İlkaya

Gündüz mü Gece mi

Gündüz mü gece mi senin asi gözlerin?
Yoksa bir bilmece mi göz yaşartan sözlerin?

Bahar da geldi terk edince kalbini buzlardan sen,
Ne fırtına ne kardi şu bomboş sokaklarda esen.

Ağladım ya sen yine bilmiyordun benliğimi yakarı,
Sevda mı hayat mı bu? Hani gülenlerin makamı?

Uzanamadı her neden ellerim, elindeki çiçeği almaya gökyüzünden,
Hala ıslaksa yeryüzü, bahar da olsa bu mevsim bu yağmurlar hüzünden.

Çekip götürürler bilinmezler, kayıplara, bedenimi,
Bedenim reddedemez gözlerine kilitlenmemin nedenini.

Unutma beni, ey güzel, seni bedelsiz severim!
Sen bendesin melek bakışım, yaratılışı sevgiden'im.

Rıfat İlkaya

Güne Ağıt

-Selami'ye ve Merhume Annesine-

I

ses kesildi
bu sarhoş gönülden
ağlasa bile boşuna
ne yapsa derinden,
bir kuş vuruldu
dağlandı ciğerinden
ses kesildi
kuş sustu derinden

II

bu günün
farkı olmayacak
diğerinden

kuş yarıldı yüreğinden

III

senfoni zırlı zırlı
ninniler mırıl mırıl
neşe yok ölüm kucağında
ses yok
ağıttan özge
kaybolan gönüller
teselliye sarılır

IV

bir boşluk başı
dinmeyen ağıtların ötesinde
rüzgâr dinse de
ve kan çanağı gözler
sessizliğin
sarhoşluğun
kör olası ayrılığın
gelse de devamında
acıyı durduramaz
durduramaz
ardındaki sessizliğin
mutlu günleri

ki bi-hude ne gelse
can bedende değilse

V

şahlanır

sessizliğin ardından
duyulmayan ellere
ve dahi özlere
derinden çıkan
umut haykırışları:
'güle güle kuzum! '

VI

güle güle de gitsek
gülmeye gülmeye de

VII

belli...

VIII

gideceğimiz o yer
geleceğimiz senin vatanına

herkesin vatanına!

IX

toprak! ...

X

kara toprak! ...

XI

desen bile bir dada
'güle güle kuzum! '
hala aynı nidanla

XII

bir!

XIII

şahlansak da bir
sussak da bir

dönsek dolaşsak
yolun sonu kabir.

XIV

hayat masum bir tuzak

XV

hatırlayacağız...

XVI

...ne yaptıysak.

XVII

sorular yağmur gibi
bir ömür ahenginden

XVIII

bu günün
farkı kalmayacak
diğerinden

(Pazartesi,18.05.1998/23:51)

Rıfat İlkaya

Güz Türküsü

Rüzgârlar gelir inleye inleye, hey!
Bütün günahlarımın vebali, senin,
Coşkun bir sel dönünce geriye, vay!
Sevda tohumlarımın çürüğü senin!

Kahpe günler az boşlanınca,
Seller durup, yel uslanınca,
Dağ gibi gönlüm bir paslanınca,
Ziyarı ödenemez o borçlar senin!

Şırtım gitti bir duvara yaslandı,
Üstüm başım pul pul oldu, tozlandı,
Göz göz olmuş garip postum allandı,
Bütün taşlar tepeme de çullandı,
Beni rehin eden duvardaki taş, senin!

Deva mı ki, geceler, gün olur, gelir,
Elim kederler an olur, gelir,
Her günüm azabından kan olur, gelir,
Kimseye diyemediğim infazım senin!

Bir kulak ver, hey zalim, sözüme!
Sevdan gül, zarın yayılı özüme,
Gün gelir sen de gidersin güzüne;
Her güz düşen bütün yapraklar benim,
Beni benden eden, bütün dünyalar, senin!

Aşk acıya gark olmazsa, aşk olmaz,
Bağımı budayan makastaki el, senin!

(Salı,28.03.2000/01:30)

Rıfat İlkaya

Hanımefendi

Gezdim, gördüm, yaşadım,
Geldim hanımefendi,
Seni cana taşıdım,
Sevdim hanımefendi.

Dünyayı kucakladığım olur suskun çehrelere sarınıp...

Bugün yaprakları düşerken gördüm,
Hüznüm kabardıysa ondandı, gözlerim yaşardıysa ondandı;
Ayrılık değil midir yere düşmesi sararan yaprakların?
Yolculuk huzur vermedi bana
Kalbimde loş ışığı yanıyorken sensizliğin,
Ben sessizlikleri sevmezdim oysa,
Oysa asık bir suratı da sevmemiştim özümde;
Bakma yağmur yağdığına,
İki bulutun çarpışmasından gelir bu tantana;
Şimşek olsak karışırız toprağa biz de, yıldırımlarca...

Tarif et, deselerdi sevgini bana
Yine söylerdim gökten bir damla suyun yere inmesini,
Bir gülün pembesini,
Belki rüzgarda kopmamak için titreyen
Bir elma çiçeğindeki direnişleri.

Özgürlüğünü bir kafese teslim eden
Bir kartalın hikâyesidir
Şu durmak bilmez
Ve suskunluğumdaki pervaneleşişim.
Yurtsuzum hanımefendi.

Tebessümün durunca
Ve
Sen kapını kapatınca seni ufuktan seyreden pencereme
Rüyalarım yorumsuz kalır ve kabus; şarkılar hazin,
Islıkları susar rüzgarların, sel olur kanalları
Göz pınarlarımın;
Şeytanlar girer evimden zincirlemeye, boğmaya beni!
Çarmıha gerilişimdir destansı güzel gülüşüne salmaman gözlerimi,
Bırak sarsın bedenimi gecelerle yarışan saç tellerin!
Bırak dağlasın yüreğimi ok ok geçen kirpiklerin!
Yeter ki kal, nolur, hasret bakışlı sokaklarımda!
Kal, bırakma ayrılığın eceline ölümümü.
Sensin gözümün nuru,
Sensin kayıp gönlümün yurdu,
Canım hanımefendi.

'deli rüzgârlar eser de yüreğimden
derdimi kimseye söyleyemem,
kurşun dökülmüş kalbimin
ve gasp edilmiş emellerimin
soğukluğuyla
bir böcek gibi ezilmiş

umutlarımla özlüyorum
çocuk bahçesi gözlerini,
dünya ruhumda değil.
zehirlenmiş sığınaklarım tutsaklığında,
kirası ödenmemiş aşkların
hacziyle karşı karşıyayım;
zaman paspas olmuş ayaklarımın altında,
ben onu çiğniyorum, o beni çiğniyor;
bodrumdan çatıya kadar moloz dolu evim
ve çöp bidonumda saygısız kelimelerim, şiirlerim;
dünya ruhumda değil...'

Yumunca gözlerini bir katre olmuş sevdama
Cihan da ağlar asuman da ay gibi doğsan da tanından,
Güneş bekler seni, yanmaya; yıldızlar yanmaya;
Ezan bekler, umut bekler, yol bekler,
Sinesinden izini atamayan bir avuç toprak bekler,
Renkler boğulur gökkuşağında, maviler, yeşiller bekler,
Titrer kalemî şairlerin, nizamsız şiirler bekler,
Seni bağrına basamayan yalnız şehirler bekler.

Kurumuş sözcüklere tutunup,
'Kafdağı'nda bir yolcu bekler, seni, bu handa,
Atı eyerli, beli kuşaklı;
Toprakla dost, suyla, havayla ve sevgiyle dost,
Yol çok, zaman yok, sen hiç,
Kafdağı'nda bir yolcu bekler seni bu handa,
Zamansız ve yalnız...'

Firar eder koğuşlarından
Gözünü kan bürümüş mahpuslar,
Sonra nutku tutulur da hatiplerin
Masumları asılır âşıkların, kalem kırılınca, saç tellerinde;
Gülüşlerin gündüz, saçların gece.
Esirinim hanımefendi.

Tarif et, deselerdi sevgini bana
Belki rüzgârda kopmamak için titreyen
Söyledim bir elma çiçeğindeki direnişleri.
Sensin gözümün nuru,
Sensin gönlümün yurdu
Canım hanımefendi.

Rıfat İlkaya

Hasret Geçersiz Bana

Hasret geçersiz bana
Bir gurbet ocağında,
Uzağımda da olsan fark etmez
Bir adım yanımda da.

Seviyorum seni, canımdan çok,
Söylüyorum: 'Senden başkası yok! '
Anlıyorsan düşündüğümü
Beni hayatına sok.

Ben bir şey diyemem,
Karar senin gönlünden,
Bir cevap ver sevdiğim
Ben gurbete gitmeden.

(1997)

Rıfat İlkaya

Hatırlar mısın I

-İsmail'e-

karanlıklar... karanlıklar...
karanlıklar... kara...
kar...
kar yağdığı günü hatırlar mısın?
umutluyduk, yarınlıydık,
ne hoş, sen yine mutlusun, ne hoş!
güneş doğdu, sana doğdu; ben battım,
güneş doğdu, ona doğdu, onlara doğdu,
ben... battıkça karanlıklara.

rüzgârı avuçladım
söndürsün içimdeki yangını, diye,
kanlar aktı gövdemden, ateş sönmedi;
düşünce deli,
düşünce kötü,
düşünce acı...

hatırlar mısın üç yılını? ...
altı yılını? ...
bir yılını? ...
beni küçülten beşi? ...
yücelten biri? ...
sen de mi unuttun beni? !

hürreis* hür değiliz, değilim-ölüyorum;
gülünce bir başka,
güller bambaşka,
beyazı en başka;
bir gülü seviyorum,
acısı çok başka;
hürreis öldü yenisi,
yenisi yok bizden başka:
biz bambaşka,
biz hep başka,
biz en başka...
kederim, karanlık,
çile çok, acı çok...
yok mu gelen bizden başka?
benden başka?

yine kar yağacak kardeşim,
yeniden herkes doğacak.
doğsun... doğrusun;
olan oldu, bir daha olacak!
doğdukça herkes
-unutma-
dostun batacak,
çıkma istedikçe göğe
başka karlar yağacak,
bensiz ve acısız aleme.

sonra belki
ben de doğacağım
karanlığın üstüne, beyaz güle.
doğdukça öleceğim bil ki!

*hürreis: Ortaokuldaki grubumuzun adıydı. Açılımı: Hüseyin, Rıfat, Refik, İsmail.
İsmail'le daha sonra başka bir liseye geçtik. Lise zamanlarında yazdığım 'Hatırlar mısın'
adlı 3 adet şiirden birincisidir.

(30.09.1998)

Rıfat İlkaya

Hatırlar mısın II

-İsmail'e-

aydınlıklar... aydınlıklar...
aydınlıklar... aydın...
ay...
ayrıldığıımız günü hatırlar mısın?
depedeliydik, bomboştuk
sözde özgürlüğün balını yiyorduk
çok acı! ayrıldık da mutluyuz sandık
azabını yaşadım kırgınlıkların

duvarlarını yıktım saflığın
cesaret doldu anlam veremedim
sapınca boş
sapınca ziyan
dağlar kadar

hatırlar mısın o geceyi
tartıştığımız anları
kahvehane günlerinde
için için ağladığımı
kavuşma hayalinde
koptuğumuz bir ortamı
kendimizi kendimize
küçülttüğümüz zamanları?

hürreis hür değildik davada
küsünce bir başka
eller bambaşka
kötüsü en başka
nefsimize uymanın
acısı çok başka
hürreis şimdi var
yarısı yok o başka
biz bambaşka
biz hep başka
ne edelim alıştık
yol yok yoldaş yok
yok mu gelen benden başka
senden başka

yine gün gelecek kardeşim
yeniden herkes doğacak
doğsun... doğrusun...
olan oldu, bir daha olmayacak
doğdukça herkes
-unutma-
yolumuz ayrılmayacak
varmak istedikçe amaca
birçok engel çıkacak
tutundukça elele
bize dağlar yol olacak

sonra belki
ben de doğacağım
karanlığın üstüne... yine elele
doğdukça büyüyeceğim bil ki

(Cuma,27.08.1999/01:42)

Rıfat İlkaya

Hatırlar mısın III

-İsmail'e-

Artık bitti ya dalgalanmalar....
Artık bitti ya...
.....bitti.....

-Sevdaymışız dopdolu göğsümüzle, susan-

Sakladık, değil mi, ırmakların dibine
O buz kalıbının özündeki alevleri?
Ve artık bir gemi yanaştı kapımıza, her tür canlıyı taşıyan,
Arkamıza bakmaksızın,
Bakmaksızın gideceğiz artık
Gök kül rengine büründüğünde.
Düşen her sarı yaprak ağıt yakacak arkamızdan,
Analarımızın duaları
Şapkalarını yere attıracak boy boy yiğitlerin,
Oysa ölmedik ki, bu gözyaşı niye, derken,
Yükselecek göklere gaibin kahkahaları;
Biz, yine de gideceğiz
Bir ömürden kopar gibi!
Elmas olup, el aldığımız gün kömürden
Madencilerin alın terleriyle döneceğiz,
Alkışlarıyla döneceğiz.

Hatırlar mısın o günkü yeminimi?
Batışın zirvesindeyken...
Her adım uçurumken...
Susmaksızın
Bu nağmeyle gelişimi?
Hatırlar mısın ki o kasvetli yolları?
Şimdi kundağındayım, dost, ümitlerimin,
Şimdi 'nas' beni getirdi;
Kader sallaya sallaya büyütecek beni,
Kader, beşigimi.

Hani tek ben değilim kendimin meyvesi
Ki kökünden ucuna her parçamın busesi
Var, düğümün çözümünde:
Beni bende tutan eller başka,
Siz bambaşka,
Siz hep başka,
Siz en başka;
'Haydi gel! dediniz,
Gidelim ufuklarımıza:
Yol çok başka,
Sen gel, başka,
Her şey başka.
Hep sizinleyiz
Olsa da diyar, diyar başka...'

—Vesaire sebeplerle gelmedim

Ta oralardan buraya. —

HÜRREİS bizbizeyiz,
Ne de hoş değil mi?
Her lahzası beraber.
'HÜ' bambaşka,
'R' az başka,
'RE' en başka,
'İS' çok başka;
Yok mu bize katılan,
Murat'tan da başka?

Yollar ayrılrsa da
Gönüller bir başka.

Hatırlar mısın'ı yıl yıl dedim,
Dostum, yolun sonuna geldim;
Sevdam, duam sizlere,
Hak ömür versin bizlere!

Artık bitti ya dalgalanmalar....
Artık bitti ya...
.....bitti.....

(Cumartesi,02.09.2000/01:10)

Rıfat İlkaya

Hayat Tek Kelime

biter
diner
yakar
başlar dalgalar azgınca
hoyrat
hayret
hayat kavurur yüreği
yanar
azar
çoşar
yıkar dağ gibi gönülleri

görmez
bilmez
duymaz
yaşamaz insan yok olanı
yakılanı
yıkılanı
azalanı
atmaz yürek biriktirir
alır
götürür
biter
diner
yanar
başlar dalgalar azgınca

yaşam
ölüm
ve ortası
zulüm
zalim
görmez
duymaz
yaşamaz insan yok olanı
azar
yakar
yıkar dağ gibi gönülleri

durmaz
olmaz
kalmaz
sanmaz
onmaz
kanmaz
caymaz zalim
halim
halin
hali
haksız
hesapsız
duygusuz

insan yaşamaz yok olanı

sabah
akşam
ve ortası
her gün
her an
yaram
yaran
yarası
azar
çoşar
yanar
yıklar dağ gibi gönülleri
aşk
sevda
kara sevda
mutluluk
sen
ben
yeni kuşak
ve ortası
ve sonrası
vesairesi
vesairesi
biter
diner
yanar
azar
çoşar
görmez
bilmez
duymaz
alır
götürür
doymaz
duymaz
durmaz
yaşamaz insan yok olanı
yaşamaz
yaşamaz

hayat
hoyrat
hayat
hayret
vesaire
vesaire

(Salı,01.02.2000/00:35)

Rıfat İlkaya

Hep Görmeyi Dilesen

Yazsa Yaratan sana beni
Çarpsa kalbin deli gibi
Benim için
Görmese gözün kimseyi
Benden başka
Koşsan ardımdan koşsan
Durmadan korkmadan
Bana âşık olsan
Duanda beni ansan
Rüyanda görse
Hep görmeyi dilesen
Beni yanında.
Hayal kursan defalarca
Birlikte olmayı
Benimle
Can atsan buluşmaya
Bir sahillikte yeşillikte,
Beni gözlesen durmadan
Boş vakitlerinde
Hep görmeyi dilesen
Beni yanında.
Takip etsen beni
Ardımdan
Kıskansan beni kızsan bana
Başkasına baktığımda,
Kurtarsan
Başım derde girdiğinde,
Kaçmak istesem senden
İzin vermesen
Etrafımda dolansan
Hep görmeyi dilesen
Beni yanında. Rüzgâr estiğinde
Aklına gelsem
Deniz dalgalanırken
Gerçekten umsan
Beraber yüzmeyi
Benimle,
Otururken uzanırken
Dalsan beni düşünmeye
Yeşil ağaçların
Çiçeklerin
Ve çimenlerin içinde,
Koparsan bir çiçeği
Koklasan ben diye,
yolsan otu çimeni
O nerede, diye diye,
Umsan beni yanında
Bakmasan kusurlarıma
Göz ardı etsen
Dinlemesen herkesi
Söyledikleri her sözü
Duymasan asla,

Bir iş görürken
Çalışırken gelsem aklına
İşi bırakıp
Uzansan sonra yatağına
Alsın eline kâğıdını
Kalemimi
Yazsan adıma, güzel
Şiirlerini;
Saklasan kimseye
Göstermemek için
Aşkını sevgini
Hep görmeyi dilesen
Beni yanında.

(07.08.1996)

Rıfat İlkaya

Her Gece

Hiçbir zaman.....muhtaç değilsin
Her an.....kalbim muhtaç sevgine
Her gece.....ağlıyorum durmadan
Her gece.....seni kaybedivermenin korkusuyla
Her gece.....ölüyorum
Her sabah.....bağrına gömüyorsun beni
.....kelebek olup uçuyorum

(Cumartesi,14.08.1999/01:10)

Rıfat İlkaya

Hırsız

Alev alev altın yumağın savrulur donukluğumda,
Gözlerin deva; ruhumdan resmine haykıran nida:
Ey deva'mın adağındaki kurban odağı!
Ve ey her seferimin bir demlik durağı!
Sen ebedimi bir tebessümünle çalmaya mı geldin?
Ki sevimli kardeşi gibisin uykumun, seherde.
Korkarım çiğ çiğ yutarsın beni, esir vaktimde,
Zaman aheste ve halsiz gider iken ebede.

(Salı,06.04.1999/01:20)

Rıfat İlkaya

Hiç Olmayan Birisi

Gözlerin kuşanık hançeri tenine,
Kesip atmışsın denizleri Sudenaz!
Şaplanır bağıma acısı bir aşkın,
İçten içe tufan,
Kaosun son hali...
Demişler ki:
'Örgüsü çözülmüş bir ilmek gibi
Kopartıp atmış o kendini.'
Sağılmakta, sana takılıp, şu yürek.
Ne yapmalı?
Durmali mı?
Kolay mı?
Yerden göğe zaman
Sana akar Sudenaz.

Kendinden utanır görse saçlarını siyah,
Saçların dağıtıyor bak o rüzgârları,
Onlar ki çaresiz.
Lodosun bağıma eser, erir giderim,
Samyelinden başlar koca koca yangınlar;
Sudenaz,
Saçların yıldızları ısıtır, yıldızlar saçlarını,
Uçtan uca meydan
Senle yanar Sudenaz.

Varlığım yok olmuş can oluşunla,
Benliğim soyunuk şimdi çırılçıplak,
Koşuyorum ağlayarak ve çaresizce;
Eller yok, ayaklar yok,
Bedenim yoktur elimde!
Bende sensiz bu ceset hiçbir şeysiz.
Günden güne hüsrana
ve ani bir siliniş.

Bende olmayan senden korkarım Sudenaz
Ve
Sende olamayan benden.
Kelepçeler gözlerin için,
Prangalar saçların için,
Düşmüşüm peşine aşk mahkûmu gibi,
Al beni hemen gönül kafesine Sudenaz,
Müebbet hükmünle ebedi!
Birdenbire zindan
Yurdum olsun temelli.

Sen kalbimde söyle özgürlüğün şarkısını,
Ben hücrende alayım has bir aşkın tadını.

Sensiz ve sessiz odamda ve bir sönmemiş sigara;
Doğup öldün işte hayalimde
Yaktığım ateşle Sudenaz,
Andan ana duman

Savrulurken Sudenaz.

(Cumartesi,04.12.2004/02:30)

Rifat İlkaya

Hüküm

Asıl kavga yüreğimde...

Geçmişin kâbusları çığlık gibi
Delinir, huzuruna erişemeyen ruhumda,
Sürekli ve ateş yüklü.
Kapatsam gözlerimi yağmur iner
Ortası katran karası halıya.
Kavuşmasam, ağlamasam, sussam
Paramparçalaşır karton direncindeki
Gövdem
Tam ortasından.

Mazinin katili benden hür gezer
Sokaklarda,
Bütün hislerimi
Hançerimle saldıracağım -onun-
Nefes borusuna odaklasam da
Yakamı yüzlerce kez
Arkasından yırtılmış çılgınlığın
Susturuşuyla
Haksızlığın katliamını kestiremeden ve
Soluksuz yaşıyorum, yaşıyorsam.

Her hayatın sonu
Gibi olmayacak sonum/hisleriyle;
Bitişimi gözlerken yaşıyorum ve sürdürüyorum
Oyuncak edilmiş rüyalarımın
Zanlılarını aramayı.
Kendimden şüphelendiğim anlar dahi
Duygularımın mahkemesinde
Verdiğim kararlar
Aynamdaki suretime tükürüyorum.

Ama biliyorum,
Suçlu ben değilim,
Suçlu, geçmiş
Ve adamakıllı soruşturma
Yapmayan/Bilmeyen
Ömür savcıları.
'-Karar verilmiştir:
-Hüküm benim üzerimedir!
—Suçu kendime yüklüyorum.
—YAŞA - (-tm-) -(-nm-) -(-m-) - AYI BİLEMEDİN!
—TÜÜ!

(Salı,19.10.1999/02:50)

Rıfat İlkaya

Hüküm Sevgiden

Sevdayı arayınca
Aşıkların yurdunda,
Bir ateş düşer
Yüreğime,
Bir bitişsiz kavga...
Ağlayamam ya gözlerime
Onsuz, karalar düşer,
Gecelerime uzanmış
Büyük kederler düşer.
Rüyalarımı korkutmuş
Kızıl kâbuslar düşer.

Hüküm giysem sevgiden
Her rengim aşktan olur,
Gözlerime bakınca o, içime
Mavi ışıklar düşer.

Gün gelir de cayarsa
Feleğe küskün olur,
Beni benden etmişse
Ciğerinde, yangın olur;
Hevesine koşarken,
Bahtı zalime düşer.

...

Beni benden etti,
Sofrası dara düşer.

(Cumartesi,20.05.2000/:00:10)

Rıfat İlkaya

Işığım

Sevdiğim,
Güzel gözlerinle nolur
Bir bak:
Başımı vereyim bakışına.
Hayatım,
Kiraz dudaklarınla nolur
Bir gül:
Ömrümü vereyim gülüşüne.
Ruhum,
Saflığınla nolur
Şev beni:
Özgürlüğümü vereyim sevgine.
Kalbim,
Benim için nolur
bir yan:
Ruhumu vereyim yanışına.
Bedenim,
Yönünü nolur
Bana çevir:
Hayatımı vereyim çevirişine.
Işığım,
Göremiyorum nolur
Yönümü göster:
Yanayım gösterişine.
Suyum,
Kurumuşum nolur
Yaşat beni:
Kalbimi vereyim çarene.
Ekmeğim,
Yokluğun açlıktır nolur
Doyur beni:
Kül olayım ateşine.
Sevgilim,
Kimsesizim nolur
Al beni:
Köle olayım alımına.

(1997)

Rıfat İlkaya

Işık Işık

Güzel, hayat dolu siyahî gözlerin
En uçarıydı, en anlamlı,
Saklı
Bir sevda, ruhunun derinliklerinde,
Hayat ve pembemsi,
Sevgiyle.

Bazen bir yeşil
Bazen bir ahenk,
Katmerli deryalar gördün mü
Pervanesi masmavi?
İçinden gelirim,
Sınırsız sevdalarla,
Denizimin;
Sevgiyle.

Şimdi güneş zamanı, şimdi aydınlık.
Ölmalı gökyüzü bembeyazında,
Aşkıyla.
Onulmaz, deme, haydi bulansa da
Azametinden Arş,
Belki pembe bir iğnenin
Gözünden gösterirler
Belki semanın penceresinden
en devasızların hüsrânını,
Alnımıza sıkılmış her kurşunun
Alırız belki bedelini;
Sen gel, siyahî gözlerinle;
Lakin ısıt içini,
Sevgiyle.

Bir ışık düşecek kalbimize
Evrenin en ucundan gelen
Ve bu ışıkla sonsuzu
Ve dağıtacağız aşkları,
Senin gibi,
Benim gibi
Tan vaktinde islenen canlara,
Her şey ağaracak, coşacak,
Herkes koşacak birbirine,
Senin gibi,
Benim gibi,
Sevgiyle.

(Pazar,02.04.2000/00:30)

Rıfat İlkaya

Işık ve Aydınlik (Pak u Ruşen II)

Bir sabah zevk, sefa ve aşk tılsımıyla doğdum,
Baharın kondurduğu öpüşle, sana aşık oldum.

Güçlü, sevecen, büyük ve ateşli bir gönül gerek
Aşkı başından tutup da ölüme dek götürecektir.

Sende aşkın her noktasını taşıyan bir gönül var
Ki hattatlar bile sınırlayamaz o marifetleriyle, ağlar.

Fakat içimde gece gibi hisler taşıyan ne?
Neden umutsuzum, beklenen ışığım nerde?

Oysa ateşin her vakit sönmeden yanar
Ki onda duru bir bakışının zapt etmişliği var.

Sözüm, selamım sana, ey özüm!
Bir bahar verdin ki; ilki bile güz'ün! ...

Suçlu benim, kötülük benden; bilirim nefretin de bana,
Hayalinle yetinmeyip gözlerine bakmamla.

Ama zorlamam boşuna değil ki bu aşktan sadece,
Bu gönlü verilmiş ruhum, senin gibi bir gönlü erişilmez ile.

Her akşam, her akşam ölürüm ben, aşkımdan, sevgili!
Hiç şüphesiz bu aşkın temeli gözlerindir ki onlar da ateş seli! ...

(Pazar,04.03.2001/01:50)

Rıfat İlkaya

İ/R Esintiler

Dün oturdum asker sofrana
Kahroldum senden ayrılacağıma
Seni seviyorum anlasana
Veda edemedim sana

Bana askerlik değil
Senden ayrılmak zor olacak
Beni ailem değil
Sana olan hasretim yıkacak

Kömür gözlerindeki bakışını
Sigaramdaki duman silemedi kalbimden,
Fırat nehri gibi çağlayan kanımı
Durduramadı bir demde ayrılık.

Uykumu kaçırdı günahların saatlerce,
Düşünüyorum, seviyorsun beni, bence.
Söyle sevdiğini, vereyim ömrümü, kanımı,
Askerde olmazsa yolunda vereceğim canımı.

(1997)

İzzet ERTAŞ/Rıfat İLKAYA

Rıfat İlkaya

İhanetin Kalemî

oturduğum düşündüm yâri
yine
yine kurdum
hayalleri boylu boyunca
bin bir çeşit kılıktan döndüm geldim canan

olmaz diye korktum da
bıraktım hayal kurmayı

ne zahmetler çektim
gözle görülmeyen
çilelerimi yumak yaptım
yârim örsün giysin diye

kanattım ayaklarımı sonunda
kanattım kanattım
yârin içi kanarmış
anlayamadım...
umutlandım kaç kere
ve belki de boş yere

olmaz diye korktum da
bıraktım hayal kurmayı

sıraladım kafiyeleri
ölçtüm biçtim tarttım
uyan uydu öylesine

bendim herhalde uymayan
yarın gölgesine

yıkandım
gene kirlendim

şarkılar da öylesine
romanlar masalımsı
aşkın verdiği suda
her şey berrak

kurulursa hayal
aşkla kurulur
başka değil

yazmazsın belki
ihanetin kalemî
benim yazdığım kadar
her şeyi
çünkü her şeyin arkası da dolu
en az önü kadar
yazmazsın belki
her şeye ihanet etmeyi

her Şey hayalle bulunur
ayakları kanatarak ancak
hayalse her Őeyde bulunmaz
öyleymiŐ öğrendim

korkmasam ben de
belki hayal kurarım

olmaz diye korktum da
bıraktım hayal kurmayı

ayaklarım kanasın
aşk sonsuzsa sönmesin
bırak yarimin içi
asla kanamasın
kanamasın!

kanayan benimki deđilmiŐ
her ŐeyinkiymiŐ
ve belki de
yarimin gözyaşı/nihayetinde...

(Pazartesi,30.03.1998/21:17)

Rıfat İlkaya

İlelebet

Gökteki yıldızlar niye parlıyor sevdiğim?
Ya ağaçlar neden meyve vermeye başladı?
Biliyor musun, kanım durmaksızın kaynıyor,
Görüyor musun, bize baktıkça kuşlar şaşırdı?

Sessizliği bıraksam dilim neler söyleyecek,
Tutuştun gönül ateşim, damla yanaşamadı,
Gitse seninle uzağa ayaklarım, ah, dönmeyecek!
Fırsat bulup da kalbim bir buse batıramadı.

Vakit sensiz olunca saatler yıl oluyor,
Günleri, haftaları, ayları sen düşün,
Düşman zaman beraberliğimizi hor görüyor,
Son saniyesi canlanıyor gözümde son düşün.

Hani ömrümdeki mutluluğun en güzel çağı?
Rüya mı? Hayalim tutuşmuş seninle elele.
Yatsıda duyulan son vaktin ezanı, son çağrı:
Beraberce girmeliyiz biz bu açılan yola.

(1997)

Rıfat İlkaya

İlerliyordu Zaman

İlerliyordu zaman..
Sensiz şehirlerde bıraktım gözyaşlarımı,
Takvimlerden nisandı yapraklar,
Sır oldu acılarım, doğum günüm uzaktı,
Kelepçesi takılıydı bileklerimde sensizliğin
Hançerleşen sözlerinin...

İlerliyordu zaman,
Hala nisandı oysa takvim ayın dördüncüsünde,
Baharındaydım mevsimlerin;
İlerliyordum ben de hala içimdeki o beklemelikle,
Gözlerim yaşlarla dolu, tutuklanan hıçkırıklar,
Yutkunmalığım...
Zindandı kaldırımlar,
Sen de yoktun kollarımın arasında,
Taş dizili yollarda inleyen ayak seslerim,
Yalnızlığım, közü sönencide sigaram.

İlerliyordu zaman,
Nisandı aylardan, ilkbahar mevsimlerden,
Çiseliyordu yağmur;
Önümde biri filizlenmiş, öteki açmış menekşeler,
Eğildim, kıyamadım kopartmaya ötekini, dokunmadım birine,
Eğildim; ellerimde kelepçeler, sensizliğim,
Hançerleşen sözlerin,
İntiharındaki gençliğim.

İlerliyordu zaman,
Hala nisandı oysa
Kışındaydım mevsimlerin,
Beni süzüyordu bu şehir.

Rıfat İlkaya

İnanmam

duyulmaz haykırışlarda
aydınlanmalı geceler
gecelerin karanlığında
çözölüverdi heceler:
bir gün sesinle uyansam
inanmam geldiğine
çilelerle yoğruştuğum günlerin
geride kalması mümkün mü

nazlı yar kakülünden bir tel koparsan
boğazımı sıkıp
sürsen Karadeniz koylarına cesedimi
inanmam geldiğine yalan

bu bir uyku bir çözügüsüz sevda
yazgısız sevda
sen ölsen de dönmezsin sevgilim bana
âşıkların saç tellerini kibrit aleviyle
yakarken anlamsızca
benden uzak gözlerin de yanar
gözlerinin yaşı yalnız seni yakar
gördüğüm sen olamazsın
sen olamazsın
yedirirsin etini
bana kemiğini koklatmazsın
biliyorum sen benim olamazsın

(Perşembe,12.08.1999/01:08)

Rıfat İlkaya

İnce Bir Sızı

Söyleyecek ne bir söz
Ne de tavrım kaldı, aşka dair...
Seni içimde eritmedim ben, şekerler gibi,
Bir kez sevdim ve aşkım yaşayacak
Bir mezarın ömrü kadar.
Bende sen varsın, sen!
Sen, kıyamete kadar!

Sokak lambaları sönünce birden
Saklanırdı ya ümitlerin hani,
Kara kış geldi mi ürperirdin soğuşundan,
Ağlarken sığınacak bir kucak bulamazdın;
Biraktığın gibi kaldım şimdi o sızılarla.

Söyleyecek ne bir söz
Ne de tavrım kaldı, aşka dair.

Sokak lambaları sönünce birden,
Kaçardı ya ümitlerin,
Kara kış geldi mi ürperirdin soğuşundan,
Ağlarken sığınacak bir kucak bulamazdın hani.
Şimdi o sızılardayım.

(Salı,06.06.2000/00:33)

Rıfat İlkaya

İnziva ve Kutup Yıldızı

Bir an geldi aşkımla
Hani her zamanki
Yüreğimin taşıdığı,
Seni gökyüzünde,
Seni yıldızların arasında
Aradığım,
Hani her zamanki
Kutup Yıldızı
Gördüğüm gözlerini...
Vakitler geldi aklıma.
Sen geldin ya aklıma!
Hani her zamanki
Aradığım
Vakitler gibi aklıma.

Sensin ya gözlerinle
Ve sözlerinle
Yanımda duran;
Bilemesen de,
Göremesen de,
Yaşamasan da.

Kapısız evlerin
Kırık pencerelerinin,
Çöken duvarlarının,
Başımı yaran
Taşların
Soğuk, karanlık, ürkütücü,
Küf kokan,
Biçimsiz odalarında;
Sersefil farelerin içinde,
Toprağa, kire bulanmış
Düşünürüm;
Yalnız adı kalmış,
Sahipsiz,
Kın dolu,
Ölüm kokan
aşkların, Simsiyah izini silemeyen
Bir yüreğin
İsyankâr haykırılarıyla.

Sonra içerde
Kırıp şişenin başını,
Kanayan parmaklarımla
-Hatta ağızma götürüp-
Kanata kanata içerim
Gözlerinle,
Sözlerinle,
Getireceğine söz veren seni,
Düşman da olsa
Senden daha çok
Değer veren içkiyi.

Çünkü seni söyler
Ve yansıtır
ruhunun bütün çıplaklığıyla
Gözlerime.

Gözlerim o pis,
Mikrop yuvası odayı
Bir köşk yapar,
Bir saray yapar;
Seni de sultan,
Beni uşak.
Hala sensin gözde,
Yıldızsın sarayda.
Sadece benim değil,
Bizim değil,
Dünyaların sevdiği
Yıldız...

Kutupların soğuşunu
Silip gelen,
Unutan,
Unutulmayan ve
Ve uzun bir aradan sonra
-Uzun fakat aşağılık,
Ayrılıkların öncüsü-
Beni silen,
Beni kesen hançerlerle
Geri dönen Yıldız.

.....ve ben:
'Bir gece yıldızlarla...'
Kutup Yıldızı'yla baş başa,
O adi odada,
Karanlıkta,
Şişenin içinde seni arayan;
Hayır, gören!
Hayır, bulan!
Ve bu avuntularla
Hem üşüyen
Hem ısınan
Ve bu avuntularla
Hem sevinen
Hem ağlayan
İnziva Hükümdarı!

(Cumartesi,31.01.1998/23:02)

Rıfat İlkaya

İtiraf Ediyorum

Kaçmak istiyorum ben,
Ufuklara gitmek.
Kaçmak...
Ta ufukların bile yetişemediği diyarlara gitmek! ...

İstemediklerimi arkamda istiyorum,
İstediklerimi ise önümde.
Yapamıyorum.
Belki de yapmıyorum.

Fırtınaya kapılmış koca bir gemiydim eskiden,
Şimdi yine öyleyim;
Ama zayıf bir sandalım,
Su yutsa yutacak beni,
Neredeyse küçük bir balık
Devirecek,
Yengeçler, makaslarıyla,
Sandalımı ikiye bölecek...
Bilemediğim düşmanlarım
Hançerleseler ölürüm.
Bildiklerim kim-ler? !

.....

Kim karşılayacak beni?
Ne isteyecek, ne bekleyecek benden?
Ya ben! ...
Umulanı sunabilecek miyim?
Hevesime ulaşabilecek miyim?

.....

Şimdi, şu an derdim ne?
Hangi kilit açılmıyor?
Ne, zincirlemiş beni?

'Sensin, Şeytan! ' desem,
Hangisi üstlenecek?
Nefsim mi kendim mi?
Hangisi kovalıyor benden beni?
Niye gidecek bir yuva bulamıyorum?

Hani o kuvvetli hayallerim nerede?
Azgın kısraklar gibi tepinen,
Nefsine köle olmuş hayallerimi, diyorum.

.....

Tar-ü mar olan benmişim hayallerimle,
Hayallerimi gerçeğe bağlayacak köprüyü
Kendi ellerimle yıkmışım.

.....

Fail bensem,
Kendimi kendime dūşman etmişsem,
İtiraf ediyorum!

.....

Ah, ümit kapısı, sen yok musun,
Sen yok musun dünyada?
Kör ediyor beni
İçindeki güzelliğın...

Ben arınmak istiyorum her şeyden,
Her şeyle bir olmak istiyorum;
Berrak sular gibi temizinden,
Bebek cildi gibi kusursuzundan,
Güneş gibi parlağından,
Ana sütü gibi, helalinden istiyorum!

(Ağustos-Eylül 1996)

Rıfat İlkaya

İzzet'in Fırtınaları

Gecenin ıssız karanlığı göktü,
Karanlıkta yürüyen ben,
Gözümün önünde hayallerle sen;
Gidiyorum, unutma beni.

Dağlarda kokan kekikler yanında hiç kalır,
bunu ben değil kalbim söylüyor,
Pembe güllerin kokusu senden güzel olamaz,
Bunu ben değil kalemim yazıyor.

Gökteki yıldızlar sen kadar ışıldayamaz;
Çünkü o kalplere ışık saçamaz,
İnsan sevgisiz mutlu olamaz,
İzzet de sensiz olamaz.

(1997)

İzzet ERTAŞ

Rıfat İlkaya

Kâbuslar Serpiyorsun

kavgamızla başımı vuruyorum apansız
yastığa
saatler tıklıyor uykusuzluğun zehriyle
dalıp gidiyorum yavaş yavaşça
kâbuslar serpiyorsun rüyalarım

her biri azap dolu kâbusların köşesinde
etimi kıymık kıymık kopartan
sırtını dönmüşlüğünün kasvetiyle
şimşekler tepeme çakıyor
seğirtişimin paratoneri oluyorum
başım uzakları çekiyor

uyanmak istiyorum zorlanarak
elektrikli sandalye yapmışsın
gövdemi kilitleyen yatağı
kabuslar serpiyorsun rüyalarım

değiştikçe mekan yürek değişiyor
kah dibimde kah yoklardasın
aniden bir gururun dağı oluyorsun
koşuyorum ardından kaybolup gidiyorsun
bir taşa oturayım derken
itiyorsun dipsiz bir boşluğa

uyanayım diyorum düşüyorum çırpınıyorum
çırpıyorsun bir bulutun karasına hülyalarımı
kabuslar serpiyorsun rüyalarım

saatlerim telefonum kapım
davullaşılıyorlar hırçınca
göz kapaklarıma kurşun sıkıp
kalkıyorum alelacele
koynumda yellerin esiyor
telefonda son sesin
kapıda ayrılığın icrası
kabuslar serpiyorsun rüyalarım

(Pazar,10.10.1999/02:55)

Rıfat İlkaya

Kaderin Benim

Ateş gibi yaktın yüreğimi
Güzelin kızı,
Baktım mı ısıtırsın içimi,
Başlar bir sızı,
Başkalarında görmedim
Sendeki nazı.

Sensizliğimde yaşarım kışı,
Seninle yazı.
Varlığın çokluğumdur,
Gerisi azı.
Yârim olacaksın, yazıldı
Alnımıza yazı.
Düğünümüzde çaldıracağım
En iyi sazı.
Yoksa olacaksın elimden
Ölüme razı.

(1997)

Rıfat İLKAYA

Rıfat İlkaya

Kalbimin Gözyaşları

Gözlerim yağmur yağmur akmiyorsa,
Yemyeşil yapraklarını okşayıp
Zindandan bahara çıkmıyorsa
Suçum yok canan, nağmelerin kayıp!

Seviyorum seni, oysa görmezsin,
Çekilip kışa bırakırsın beni;
Donar gözyaşlarım elimde, bilemezsin!
Uzatıp tutmaya versen elini...

Ağlardın, içim gibi, bak o zaman,
Çıkamadı durmak istemeyen yaşlar,
Kalbimden ta yüreğine uzanan
Aşkım, tabutlara giremez, ağlar.

Dönülmez, terk edilen sokaklara;
Bitmez sevda, derinlere işledi,
Bir ağlasam işler koca dağlara,
Duymaz ki yar, ah, kulağını vermedi!

Sevmekle yetiniyorum, ağlayıp;
Gözlerim yağmur yağmur akamıyorsa...
Baharı hep benimle yakalayıp...
Öldürürsün beni bir gün, durmayıp.

(Perşembe,11.06.1998/00:41)

Rıfat İlkaya

Kavuşma

son nefesimdi hasretinle ziyan olan,
kivılcımlara yanaşmış gözlerim demir aldı apansız,
kavuşmuştuk, dağların dağlara kavuşamadığı yerde,
ağaçlar çiçek açmış, meyve vermişti o gün,
hüzün saatleri unutmalarımaya karışmış
ve sarılmıştım boynuna sımsıkı

seni hatıralarda arıyordum hayal meyal,
anılarınla seviyordum mutluluktan koparcasına,
buldum seni buldum!
kavuşmuştum gözbebeklerine, ellerine, saçlarına.

değer miydi o kurşuna, değer miydi
yağmurda, çamurda, karda-kışta beklediğime
anlamsız gidişlerin?

bugün hava bozuk ve yine gideceksin,
her vedanın kurşun sıkışıyla beni bekleteceksin,
sarılayım dağlara, sarılayım kışlara
ama ne zaman geleceksin?
ne vakit gövdeni saracağım?
hangi güneşli günlerde
seni bırakmayacağım?

(Salı,22.06.1999/00:15)

Rıfat İlkaya

Kaybolmak

Silinmeye başladım daha yazılmadan,
Konuşamıyorum eskisi kadar,
Bir şey tutmaya başladı dilimi;
Bilmem, ayrılığın mı fotoğrafın mı.
Son bir sözüm ola, diye
Ağzımı açtım, yokluğunu unutarak,
Olamadı bir daha lafım ve sen...
Resmin de benim gibi zamana yenildi.

(Pazartesi,04.10.1999/01:30)

Rıfat İlkaya

Kayboluş

evren üstüme
kapanır evren
seni alıp avucuna
ayıran hain
beni senden

ben üstünde
çığner coşarım
çığner koşarım
sana doğru ılık ılık
ve habersiz
ve bir gün sessizce gelmeye kapına
sığınmaya sıcağına
ben o gün için
senin için
sevgi dünyasında boğulmak
seninle kaybolmak
evrende dağılmak için

ve yine senin için yanarım
bir yüreğimle yanar
bin gözümle ağlarım

gözlerim yaşını göremez
kalbim biriktirir sel eder
sana der usulca
sen eder

gözyaşlarımla
evreni boğarım
içinden alıp da seni
sonra çığnerim duygusuzca
sensiz evreni
sonsuzu seninle yaşarım
hisler kâinatında çırılçıplak
herkesten uzak
âlemlerin âleminde

ben zerresiyim âlemin
her zerresiyim
sen âlemsin koskoca

bir ben varım sende
bir de sen bende

bizi arayanlar ancak
kendilerinde bulacak

sessizce
saygısızca
ve habersiz

(Mayıs-Eylül 1999)

Rıfat İlkaya

Kelepçeni Kırmak

Akşamının olamadığı bir gün,
Yarımına bölünemeyen bütün,
Parça parça silindiğini gördüm
Kelepçeni kıran bileklerimde.

Bu sabah tuhafılık da yok içimde,
Sevincimin düğünü gözlerimde,
Gördüm ki kendi çiçeğim kendi elimde,
Kelepçeni kıran bileklerimde.

Akşamının olamadığı bir gün,
Yarımına bölünemeyen bütün,
Parça parça silindiğini gördüm
Kelepçeni kıran bileklerimde.

(Mart,1999)

Rıfat İlkaya

Kendi Halinde Biri

Ne konuştum ne sustum
Düştükçe, ben kendimi yedim
İyi, kendi halinde biriydim
Akıl fikir gitti neler geldi
Sevgim böyle bittiyse ne ala

(Salı,10.08.1999/02:08)

Rıfat İlkaya

Kırkikindiler

İşlenmiş kâğıt kokan kitapların arasından yazıyorum bu mektubu sana,
Yüreğini delerek değil, koşa koşa da gelerek değil; severek,
Bir kırkikindi yağmurlarını bir de ayrılığın vurgunlarını yenerek,
Elimde olmadan ağlıyorum ama... ağlıyorum! ... ağlıyorum! ...

Bilmiyorum hangi bahar söyletecek bana bunları
Şimşekler beynime inerken,
Bir sevdadaydın, bilmiyorsun, aşk hasret mi demek?
Şimdi başım belada, kavgamı kendimden alamıyorum,
Her nefes alışımda dünyadan adım adım uzaklaşıyorum.

Dedim ya, işlenmiş kâğıt kokan kitapların arasından yazıyorum, bu mektubu sana,
Kırkikindilere kurban ettiğim her canın bedelisin belki de,
Ya da, benim gibi koklamadın ölüm esen rüzgarları
Ve bir cenazenin suyunu ısıtmış küller savrulmadı her yanına,
Sevdayı sen kitaplarda gördün, kitaplarda!
Her kokladığın kitaba aşkı ben yazdım, ağlayarak,
Aşkı ben yazdım... yıl yıl çoğalan ölümleri seyrederek,
Bir kırkikindi yağmurlarına bir de ayrılığın vurgunlarına küserek.

Bütün sevdalar ölüm kadar aziz, senin gibi erişilmez,
İşte bitecek zaman, geliyorum kollarına azizce!
Ve her zamankinden öte yine okşayamayacağım tel tel saçlarını
Ve savrulacağım gökyüzüne ve ölümlere ağlayarak...
Ellerim dokundukça bulutlara güle güle inecek beni ziyan eden bu kırkikindiler.

(Salı,04.04.2000/00:10)

Rıfat İlkaya

Kurşun Yedim Deryalardan

Beni sorma...
Kurşun yedim deryalardan.
Ağlamak çare değil,
gözyaşlarım denize akar rüyalarda,
Koskoca kâinatın arkasından
Koşarım duygusuz dalgalarla,
Şimdi sen, beni sorma,
Kurşun yedim deryalardan.

Devler ülkesine düşmüşüm küçücük kalbimle,
Evler 'kalk' diye sallanır,
Sen kalk, ben kaygısızım,
Arkamdan koca bir deniz kovalar,
Balıkları savaşçı:
Pul pul oklar yerim sırtımdan.
Ben küçük, ben kötü; onlar iyi.
Git sen, beni sorma,
Kurşun yedim deryalardan.

Yalnızlaşmak istiyorum acılarımla,
Gözümde at gözlüğü, önüm karanlık,
Gittiğim yollar yokuşa çıkar,
Her yerde bulanıklık; her zaman mahkum,
Mahkum zaman mı olgunluğa?
Gözümde at gözlüğü, yol uçurumda,
Sen üstte, hakkınla,
İnip de beni sorma,
Kurşun yedim deryalardan.

Otur sen, derme çatma evinde,
Yanılığının kafesindeyim ben,
Bir sel gelip götürünce sonsuza
Işık ışık gelirim belki tanyerinden,
Biliyorum ödeyemeyeceğim ömrüm boyu,
Kendime ihanetin bedelini.
Sen bari günahımı savunma;
Azığımdır zehir,
Evime girip, sevdandan,
Ağı soframa oturma,
Açıyıp da beni sorma,
Özleyip de sorma.
Bırak ki başıma düşsün yıldırımlar.

(Cumartesi, 11.09.1999/00:46)

Rıfat İlkaya

Leyâl-i İzdırıp

Bir güvercin kanadında doğar aşk yaran, leyal-i ızdırâp olur,
Akarsu dalgalı, iltifâdım cihânı yakan ve dahi kitab olur.

Âşıklar ahâlisinden oldum, gönüldaşım can özü, deniz ve kara büyülü,
Hüznüm besbelli görülür ve faydasız, bahçivan çâresiz; toprağım harâb olur.

Dilim de tutuldu fidan boylu güzel, tanyeri güneşe bataklık,
Şiirlerim şenlik gecesinde infâz, günbatımında bahtım mehtâb olur.

Benim gibi feryâd edenler girer kapımdan, gözlerinden inci mücevher akar,
Meclis-i mey dağılır; ağıtlar aynaya çarpar; dünya yıkılır da bitâb olur.

Avuçlarında tutarsın hudutsuz cihanı, nerededir yüreğin bilinmez, diyemem
Ki Süheyl'in gözyaşlarını siliveren, Nahşep'te Turâb olur.

Salsam, gâfilce, gönlümde gezen kuşları, can evim kalsa kafessiz,
Sükut ve hayâl derhal terk etse beni, aşkın kalır serâb olur...

Rıfat İlkaya

Leyla

hüzünlü şarkılardasın Leyla,
hazin sonlarda,
daracık sokaklarda...
Mecnun'unun divaneliği sonu keşmekeş
peykesi Sahra'nın ortasında biterken
Kadir'inin ruhunda,
Leyla, özlemdesin leyla!
Leyla, hasrettesin leyla!

sen tarihte bir istisna aşık,
yarin keşiş ve gecelerle hemhal,
dile; koşsun kollarına bürümeden acı,
bühtan yetişmeden, yetişmeden hüsrân!
dile Leyla, ısınsın ufuklar,
Leyla, mağlub olma karanlığa,
her şeyi ferdaya bırakma, Leyla.

ah, Leyla, ne Mecnun ne Sen! ...

munis aşkların kervanında misalsiniz,
hep'siniz, sevgisiniz,
her çağa damga vuran tek'siniz;
lakin heba olup gitmişsiniz
ağyarın kuşağında, Leyla.
Mecnun çöllerin ihanetinde,
ateşlere gark olmuşsun, Leyla!
Mecnun ölümün eşliğinde,
Mecnun'unun kefenisin, Leyla!
aşkının zirvesinde
kendinin bitişisin, Leyla!

hüzünlü şarkılarda,
hazin sonlardasın, Leyla.

(Pazartesi,13.12.1999/01:40)

Rıfat İlkaya

Maziye Bir Bak

Sararıp solan resmimi bir kenara bırak
Ansız üşüyen ellerimi bir gün tut ve ağla,
Gözyaşlarını toplayıp, sevdiğim, bir mendile sakla,
Bize ayrılığı yaşatan maziye dön de bir bak.

Sevda yüklü şarkılar neden bana hayat gibi uzak?
Benim canım sende kaldı, bende kalan birkaç buruk damla,
Biliyorum, getirmez seni bana acılar, istesem de, zamanla,
Hiç olmazsa kavuşturan maziye dön de bir bak.

Şimdi resimler, gözyaşları ve bitmeyen sağanak
Şahitlerim olsun; unutmayacağım, unutsan da,
Bekliyorum, belki bir gün gelirsin, diye o eski aşkınla,
Bizi bize çağırın maziye dön de bir bak.

Rıfat İlkaya

Mecbur Kaldık

Aşkimızı terk edip kalplere
Bize ayrılığı yaşamak gerekti,
Ben mecbur kaldım yalnızlığa,
Sen mecbur kaldın.

Her gün elinden tutup yalnızlığın, bana
Kapıdan kovmak düştü artık, sevgiyi,
Oysa sendin tarifsiz rüyaların sultanı,
Sendin şu kalpteki inci dizili altın tacın sahibi!
Ansızın dokundun işte ayrılığın duvarındaki zile,
Ben mecbur kaldım yalnızlığa,
Sen mecbur kaldın.

Olmadı...
Hülyalarımız olsun isterdim orta ortaya,
Yarınlar ülkesi tüm kapılarını açsın isterdim umutlara,
Bu köşe başında oynayan iki çocuktan biri sevincimiz
Diğeri gülüşümüz olsun isterdim
Ve hatta dayanılmaz sancıları bir tebessümle savan
Her aradığımızda bu yaman iklimde bulduğumuz
Neşemiz olsun isterdim orta ortaya.
Olmadı.
Pembe hülyalarımızı bir poşete doldurup
Bu köşe başından
Ansızın sen çekip gittin bir çöplüğe atmaya,
Ben mecbur kaldım yalnızlığa,
Sen mecbur kaldın.

Rıfat İlkaya

Meçhule Doğru

İssiz gecelerde buhranını yaşıyorum acıların,
Kaynayan kanım yakıyor kalbimi
Yavaş yavaş.
Sonsuzluğa ilk adımı atıyor ayakların,
Seni baharın gelişyle kaybediyorum.

Sancı değil, çığ değil; daha acı... çökük!
Tutuyor elimi birkaç meçhul parmak,
Geceleyin sürüklüyor diyar diyar ölüme,
Sensiz geceleri neyleyim, gündüzleri neyleyim?
Sabahtan akşama kadar bir düzlük bir dağ,
Masum çehreler güzellerden bahtiyar mı?
Şimdi ağladığımı bilmezsin bile
İçten içe
Ve sızan kan nereye akar bilmiyorum.
Bir köşe var,
İçi kan dolu, ölüm, ayrılık dolu...
Doğduğumdan beri sayamadım
Kaç defa öldüğümü,
Gözü açık gidenler mutlu olur mu orada?
Mızrap keser, tel kopar,
Bu türküyü bir daha nerede söylerim?
Bastığın yerde bir yara var, derin mi derin.

Gece gündüz gezsem de denizleri, dağları,
Gözlerimde yalnızlık,
Gözlerimde nem.
Bir kucağa sığınıp ısınmak, bir gece de olsa! ...
Bir pınar çağlar sertliğinde rüzgârın,
Elimde değil ağlamamak, bu sevdan olmasa.

Yine yalnızım, kara perdeler penceremde,
Örtüm kan rengi, elimde değil!
Bir sızı, bitmek bilmeyen alevlerin özünde,
Bu volkan çığırta sessizliğinde;
Yok, hala pınar çağlar, çağlar...
Şırıltısı kulağımı deler,
Patlar volkan ve yeryüzü yangında:
Yalvarmalar, inlemeler, haykırırlar...
Sonra bir sessizlik.

Toprak suyu kucaklasaydı,
Soğuk sığağı,
Belki yapraklar boşuna dökülmezdi.

(Çarşamba,18.11.1998/00:45)

Rıfat İlkaya

Musalla

Ah Şu sabah olsa gözlerinde bebek,
Erkenden uğsa bahçemizde kelebek,
Yârim, akşamdan uykudasın demek.
Bu, yıldızlardan uzaktasın, demek.

Uyu bebeğim, ben de uyuyacağım,
Ne mazisi kalacak sabahların
Ne bahara açılacak kanatlarım
Ne de çok istesem de uyanacağım.

Ah Şu sabah olsa! Ah Şu sabah olsa!
Kalbim çileli akşamlardan kurtulsa,
Ruhumdan ruhuna gün ışığı doğsa,
Derinden derinden bir aydınlık salsa.

Belki bahar ile gelmeni beklerim,
Belki... Hayır, mevsim sonbahar, bilirim.
Bekle, diyemem, sana nasıl gelirim,
Gelemem ki bende değil emanetin.

Bir gün olur başlar yüreğim susmaya,
Kuru kalmaz, durur gözlerim akmaya,
Gülde yaprak ip, çubuğu darağacı;
Sen, diye gövdem sarılır musallaya.

(1998)

Rıfat İlkaya

Neyler Gönül

Neyler gönül
Gülden bahçeyi, gül tenin
Kokusu sinmeyince?
Bir gül
Koparıp, saçına takıp, elele bahçeyi
Gezmeyince.

(Pazartesi,27.07.1998)

Rıfat İlkaya

Öğretmenlere

I

Unutur muyuz öğretmenim bize verdiğin değeri,
Selam olsun her birinize, söyletmediniz 'meğer' i.

Dediniz ki: 'Aman çocuklar cehli kör olmayın zinhar,
Tasavvur edin bilgisizi; kalem tutamaz elleri.

Hem kalem gerektir yazmaya hem akıldan emare
Hem akıl gerektir kaleme tutkun olsa da yüreğin.

Dizdarı olun siz bilginin, bir cehalet-i sanemi
Bir de yıkın us evinizi tıkayıp sömürenleri.'

Siz olmasanız dünyada Cumhuriyetimizi yaşatan
Dönemez çünkü bunca cihan, bırakırsanız feneri.

II

Unutur muyuz öğretmenim bize verdiğin değeri,
Selam olsun her birinize, söyletmediniz 'meğer' i.

"Aman çocuklar, sakın kör cahil olmayın! " dediniz;
"Düşünün ki bir kalem bile tutamaz bilgisiz.

Kalemle yazmak için akılda olgunluk gerek,
Yazdıklarınız doğru olmalı ki yetmez sadece istek.

Bilgi kalesinin koruyucusu olun; bir cehalet putunu yıkın,
Bir de ilminize engel olanları bir kenara bırakın."

Siz -eğitimimizi yaşatanlarımız- olmasanız eğer
Başiboş kalırız bu dünyada, yanmazsa elinizdeki fener.

(Çarşamba,29.10.1997)

Rıfat İlkaya

Özledim

Umutları silerek doğmasın güneş,
Ben sılada kalan yarı özledim.
Sevdayı yarına atmasın heves,
Evimde tüten bacayı özledim.

Her sabah giderim nerden işime,
İnsanın olmadığı yerden işime,
Gözyaşım sel olur, dökülür içime,
Ekmegimi, suyumu, aşımı özledim.

Kelepçeler takmış da bu gurbet elime,
Dönemem yuvama bir de eşime,
Neler geldi şu sırada, bilsen, başıma,
Yurdumda çektiğim çileyi özledim.

“Hasret” namıdır gurbetçi yüreklerin,
Vuslat arzu; yollar ise şoförlerin,
Ya tren olsun ya da bir götür benim,
Kapıda bekleyen bir güzeli özledim.

Dünyaya sığmaz anlatsam derdi,
Kalbim yaralı, ey dost, gözlerim nemli!
Mecbur olmasa insan gurbete gider mi,
Giderken sallanan elleri özledim.

II

Fayda etmez, ne yapsam boşuna,
Beklemek var, bari akşamlar olmasa,
Bir ak daha düşer gün doğarken, saçıma,
Beni yaprak gibi savuran rüzgarı özledim.

(Pazar/18.02.2007/20:12-İstanbul)

Rıfat İlkaya

Pak u Ruşen

Doğmuşum bir sabah aşk u zevk ü şefa harmanı ile,
Almışım tadından buse-i bahar-ı çağlayan ile.

Olur mu sevda girip de kapıdan geri dönmek için,
Söz verip atiye ve bu akdini kodesleme ile.

Bir gönlü kebir, bir gönlü cebbar, gönlü aziz gerekli
Aşkı ser'inden tutup kabre götüren fer yürek ile.

Bende busesinde aşkın her tadını yaşayan
Bir kalp var, hududunu çizemez hattat bir bilek ile.

Ve lakin baran u efkâr u gam-ı leyli ne ruhumun?
Kökleri sökük eşcar ile, firuzesiz bir hab ile.

Ateşin her sabah, her akşam tutuşur, bir bitesi yok,
İlhak etmiş gövdemi, ferî bir feyz-i nazarın ile.

Senam sanadır Sevgili, selam sana! Sen benim nüvem,
Bir buse vü baharın var ki nev'i bile hazan ile.

Mücrim benim, niza benden; bilirim menfurun da benim,
Serabınla yetinmeyip hakikatın istemem ile.

Bendeki aşktır, illalık inadım acizane değil,
Bu -gönlü fettah- ruhum bir gönlü cebbar u kebir ile.

Ölürüm her akşam ben sevdandan, ey Habibi, durmadan!
Şüphesiz membaim gözlerindir ki pak u ruşen ile.

(1998)

Rıfat İlkaya

Pulsuz Mektup

Cebimde bir milyon vardı
İki de demir para
Hayaller kurardım ikimize
Tuzumuzdu sevdamız kuru ekmeğimizi bandığım
Seni hatırlatan ne varsa
Şu sokak şu ağaç
Erguvan çiçekler
Bir hayal oldu hayal
Bir milyonu cebimdeki
Hayaller kurardım ikimize

Adım bekleyendi
Beklemektir işim
Bir yudum su gibi
Zemheride sıcak bir nefes gibi olsa idi gelişin
İçimden hasretini alsaydı idi
Beklemektir işim beklemek
Hayaller kurardım ikimize
Bir milyonu cebimdeki

(Çarşamba-Perşembe,07-08 Kasım 2001)

Rıfat İlkaya

Redif

Saklanma, kusurun yok,
Yoklama, illetin yok,
Koklama, çiçeğin yok;
Sen kendine yetersin.

Reddetme muradını,
Terk etme niyazını,
Pis etme kucağını;
Ne dağları delersin.

Dileğinin günüdür,
Bahçelerin gülüdür,
Yüreğinin dilidir;
Mutluluğa erersin.

(Çarşamba,23.06.1999)

Rıfat İlkaya

Resimler

yasaklardan bir gece
ateş düşer içime bilinmezliklerden
karmaşa sokağında.
sırılsıklam çizgilere dolaşan ayaklarım
darmadağın ve duman olmuş düşlerin kepezeliğinde

bekle koruna kapanacağım

çeyrekleri asır yapan yüzyılların bir boğumluk günahı
donukların beni indirir ta derinine suların
sis karanlığı karanlık sisi örterken
sarhoş gecelerimde/hecelerimde
iğne deliği dek ışığını ararım
kucağımda deniz fenerimle
sense ses olur rüzgara karışır gidersin
benim gibi bilmecelerde

dolu dolu/dolu yağar sokağa
kapılarım asil ve kilitli
mermilerin deldiği kafam
ve bayraklarını diktikleri beynimde çıyan
her sıkışta bir yağmur dolusu gözyaşı/
kırtasiyecide sokağımızın kartpostalları/

kim bilir çiğnenerek gelirsin
ezip de geçtiğin iklimlere

kınını boş durdurmazsın kafanın aksine
hatta sen de çizersin
hançer dolu sırtımı/günah ve kitap zemininde
mahşer ikimizi de alır deme

iş defterim gözüm kapalıyken verildi
hangi yönden bilemiyorum

bilsem bilsem hiçliğini bilirim
sömürmelerinde
kefen cebin varlığına dar gelir

asma kapın kilidin kırarsın
rüzgar olur içerisin girersin
gül yüzlünü gökyüzünde görürsün
bakma bana bu yüreğim bal değil
ağı dağında kor ötesi nur değil

şevkin ile meşkin ile el ettin benini
ziyan oldu ağızındaki şarap hır ile
düşünmeden kırdın beni az değil
pare pare sildim seni zor değil

açıldığında görünmez karanlıklardan başkası/gözünde
ki pek pırıltılıydı keskindi gözlerin

liğme liğme -asırlar arası yalnızlık ve siyah-
şimdi devrim zamanı bir adımda ebediyet
ve sınırsız ve bilumum vesairelerle
ancak çeyrek yüzyıllık misafir bulursun
gittiğin yerde bir ömürlük kültür var
ne kapısı ne duvarı bağı var
senden öte aşk ilinin çağı var

zamanı geriye döndüremezsın

ve yine ben başımayım saatlere sarılmış
her saniyesi bir ömür götürürken -bu-
parmaklıkların ardında
ben ben ile buseliyim mest ile

(Mayıs 1999)

Rıfat İlkaya

Saat On İki

Saat on iki
Daha savaş bitmedi
Hisler ve duyarsızlık
Kavga ve zeytin dalı
Dışarıda
Dışarıda hepsi
Yarın dünü kovaladı
Yakaladı öldürdü
Dün olan yarın
şimdi ertesinden kaçıyor
Yarın olmadan o da ölecek
Diğeri gün olacak

Rıfat İlkaya

Sarhoş

İçtiğim şarap keder getirir
Dönüp geçmişe hasret duyunca,
Hayret eder gününe yaralı gönlüm
Yaşadığı hayat acı olunca.

Asrım namussuz, yoldaşım ürkek,
İçlere sinmiş bir kötü nefis,
Kalplerin dilinde ayarsız sözler,
Arzuların emrinde birer askeriz.

O güzel günleri ansak, durmasak,
Çekilen çileyi durduramayız,
Doğruluk adına yola çıkarken
Şaşırıp yanlışa iz soramayız.

Fark etmez, diyerek yön değiştirme,
Kibre düşersin, unutmalsın!
Şarap, diye içtiğin kor olabilir,
Sarhoşluğu bırakıp uyanmalsın.

(Perşembe,15.01.1998)

Rıfat İlkaya

Sen

-Diğerkâm dostlara-

Sen...
Tertemiz insan,
Yerine layık.
Ne iyisin bir bilsen...

Kimseleri kırmazsın,
Sözün doğru -özün gibi-
Dilin tatlı, gönlün mutlu;
Gülücüğünle, samimiyetinle,
Dirayetinle, kemalinle
Büsbütün faziletsin.

—Masallarda Polyanna,
Dost yanlısı birisin,
Romanlarda Feride,
Aramızda kardeşin. —

Sen...
İnsanı seven, kıymetini bilen.
Sen...
Dün atam, bugün kardeşim,
yarın evladım.
Giptalarla donanmış
Gönlüme düşen desen.

(Eylül-Ekim 1997)

Rıfat İlkaya

Sen Ben ve Masallar

Rüyasıydın kimsesiz bir çocuğun,
Bir sevdaydın gönlüne tat veren,
Tahtından edildin kelebeğin...

Sabahlar sensiz hüzünsüzse yalan mı?
Boğuluyorum bu şehirde,
Sensiz olamayan diyarlara beni götürün;
Ey ceylan gözlü kelebek!
Civıltılar prensesi!
Yalnızım ve yokluğun azap, kalbime,
Gözlerin benden mi uzak?
Sen çocuksu saf ruhunla
Ve yüreğime yabancı
Ve sözcüklerle boğuştuğum
Şu ızdırap saatlerinde
-Uzak bir yüreğe muhtaçlığında...-
İşte ben kelimeleri katlediyorum,
İşte, benim yüreğim:
Kahkahalar,
Civıltılar,
Renkli camlar,
Fanuslar;
Kafes ya da zindan;
Sonra kuyu:
Derinler...
Boğulmak...
Beni buldun!
En salak günlerimdi:
Ve çırpındım...
Ve kendimle kumar oynadım...
Kaybettim...
Kelimelerim!
Çiğnenen yüreğim!
Hepsi bomboş;
Sen yoksun! ...

Gözlerin başka bir yüreğe mi hayran?
Sensiz paramparça her yan.

Gülümseyişin sarsaydı bedenimi....
Bilmiyorum, dönecek misin?
Gidecek misin?
Terk etme beni, bensizken bile...
Rühsuz ve soğuk kaldırımlarda
Üşüyorum.

II.

Senle dolu rüyalarımı bana ver,
İssız yüreğimi sensizlikten al
Ya da çek git hiç sevmeden beni!
Ve masallarla baş başa kal:

Yüzlerce yıldır uyusun kalbin,
Prens-ler donatsın dünyanı:
Bembeyaz atlar,
Asil ve mağrur adımlar...
Prens prensesi öpünce cüce mi olur?
Prenses prensi öpünce mi kurbağa?
Elmayı cadı yesin,
Ben aynayı kırayım,
Açıl susam açıl!
Şekerden yapılmış ev...
Lambadan çıkan dev...
Bu da Bin bir Gece...
Hani nerde sabah?

Prens-ler donatsın dünyanı,
Ben gidiyorum;
Nerde akşam orda sabah...

Sen çocuksu saf ruhunla
Ve yüreğime yabancı.

Rıfat İlkaya

Sen ve Öteler

Şimdi uzağa yaklaştık; bir adım, bir adım daha...
Seni tahtına oturttuğunda bir çocuk vardı sonsuza uçan,
Yakınlar geçmişi uzaklaştırırsın mı sevgiden öte?
Sırılsıklam oldum, bu nasıl yağmur, hem de kupkuruyum!
Daha uzaklarda bir yer var mı? Beni oraya götürün.

Karanlıklardan öte bir yol aradım seni bulacak,
Ben, sevgilim, yıllarca yaşadım bu kavgayı içimde,
Bir sineğin ömrü olsaydı keşke hayatımda, seninle, ötelerde! ...
Sence
Sevgilim
Bu daha mı güzel?
Öyle mi?

Başımı vurduğum taşlara adını yazmamış olsaydım,
Fidanken ağaçlar, mezara gömülseydim,
Yansaydım ateşlerde, bugünü görmeseydim;
Ta ötelere gidip, geri dönmeseydim! ...
Sence
Sevgilim
Bu daha mı güzel?

(Cuma,27.11.1998/18:25)

Rıfat İlkaya

Seni Arıyorum

-Yakınca bir koyu karanlıkta ateşini, seni buldum sanmışım...-

Dembedem patladı bombaları cihanın, sınırlar helâk oldu, kaybettim,
Ateşle yandım, suyla aktım, kaybettim,
Pembeydin, sarı oldun, siyah oldun, kaybettim;
Bir bilinmez arayışa kollarımı geriyorum,
Can sevgili, çarmihtayım, seni arıyorum.

Musâ'nın asası dövüyorken yeri, adımlarının önünden
Bulamadım ben yar seni, tâ ki âlemin olduğu ilk günden,
Ateş var! ...

Ateş ki, ey canım, içinde Nemrut'un kini amansız kor olmuş
Cennetten bahçemi yakmaya,
Benzim mi sarardı bilmiyorum, fidan diktiğin kalbim de mi açıldı çiçekleri güllerin,
Yoksa kokusu mudur çiğdemlerin, o kuyuda ağlayan Yusuf'un teninden tüten?
Yalnızlığım ve biliyorsun
Binler geçti yılların sırtından, mevsimler hamaldı, biliyorsun,
Sen gelmedin, ütopya ülkesi bulundu, ben beş kez fezâya uçtum,
Ben görmedim, Yunus'u da bir balık taşımış karnında,
Her isyânımda beni Tufan'da boğan seli buluyorum,
Can sevgili, çarmihtayım, seni arıyorum.

Çıplak ayaklarını bir taşla basınca şafak
Ağustos böcekleri uykuya daldı koyunumda,
Yazmalı gelinlerin omuzlarında gelmedi işte bana, senin âb-ı hayâtın!
İblisin irak durduğu kaptan ağılar içtim,
İlletin sevdiği yoldan yüz bin kere geçtim,
Canânım, kârıncayı çiğnedim, ne ki geceyi yârim seçtim;
O böceğin kemaniyle aşkımı çalıyorum,
Can sevgili, çarmihtayım, seni arıyorum.

Gördün mü bilmem kandillerde yağın nasıl tükendiğini,
Destanlar yazan mürekkebin son nefesini,
Arzın alını ağarana dek
Gördün mü bilmem derisine nakış yaptıran ceylanı,
Nakkaş bir ozanı...
Bir yanımdan senden kaçan ceylan gibi seker gider,
Bir yanımda seni kovalayan bir aslan gibi iz sürer;
Postuna göz konulmuş bir av gibi revaçtayım,
Adı konulmamış bu yarada hem devayım hem hastayım,
Kartalların diyarından yeryüzüne bakıyorum,
Can sevgili, çarmihtayım, seni arıyorum.

Sensiz yüreğim demirini döver de imtihanımın,
Gözlerim mahzeni görmeden içim sarhoş olur,
Simyâcıların keşfedemediği hazinem misin?
Dalga dalga vurduğun mersânem misin?
Toz bulutlu her kitaptan adını soruyorum,
Can sevgili, çarmihtayım, seni arıyorum.

Rıfat İlkaya

Seni Olmayan öl

Girdim bugün yine
Seni olmayan bir çöle,
Kurudum,
Kurudum yaprak gibi,
Ey yar, duymaz mısınız?
Bakmayın gözüme
Öyle beni yakarak,
Serap yok,
Serap yok bu ölde
Kucak açıp koşacak.

Kurudum yaprak gibi,
Ey yar, duymaz mısınız?

Açıp da baksana
Şu yaralı sineme,
Görüp de yanmaz mısınız?
Ey yar, duymaz mısınız?
Ben kör,
Ben sağırım hadi,
Sürünürken kumlarda,
Kavrulurken güneşte.
Salıp gittiğin güneşte.
Gece donarım,
Gündüz yanarım,
Divane,
Divane Mecnun misali
Gece gündüz ararım.
Ne senden bir haber
Ne dudağımda bir damla su
Ne de yalgın ufuğu.
Serap yok,
Serap yok bu ölde
Kucak açıp koşacak.

Görüp de yanmaz mısınız?
Ey yar, duymaz mısınız?

Güzeldi beraber
Gülüştüğümüz o günler...
Dönüp de bakmaz mısınız?
Ey yar, duymaz mısınız?
Ne oldu,
Ne oldu hani,
Takmadığımız o günler?
Tatmadığımız o günler?
Yine aynı
Ve bedbahtım da
Soluveriyorum bir anda
Yokken yine yanımda,
Yoksun hani yanımda!
Serap yok,

Serap yok bu çölde
Kucak açıp koşacak.

Dönüp de bakmaz mısınız?
Ey yar, duymaz mısınız?

Aşk çilesi ezmez
Kaçışların olmasa,
Bir kaçirtan olmasa,
Anılarım olmasa.
Tövbe!
Tövbe billahi tövbe!
Tövbemi takmaz mısınız?
Ey yar, duymaz mısınız?
Attım kendi elimle
Kendimi bir çöle,
Yanarım,
Yanarım da boşuna...
Göz uzak,
Gönlüm yakın,
Anmaya anmaya adımı
Kurursa dudağın,
Sakın girme sen de
Kimsesizler çölüne;
Serap yok,
Serap yok bu çölde
Kucak açıp koşacak.

Tövbemi takmaz mısınız?
Ey yar, duymaz mısınız?

Vazgeçerim her şeyden
Gelip de gülüşüne,
Ölesiye sevişine,
Beni, ben, diye,
Beni her halimle;
Hata bile tanımayan
Ölesiye sevişine!
Gelip de gülmez misin?
Ey yar, duymaz mısınız?
Gide gide biter mi
Seni olmayan çöller?
İlgim olmayan çöller?
Sonu olmayan çöller?
Gelsene!
Gelsene, çağır beni.
Bir saniyecik olsun
Hiç olmazsa sev, beni.
Beni yanlış bilmişsin,
Dinleyiversen beni:
Bu çöllerden al, beni;
Serap yok,

Serap yok bu çölde
Kucak açıp koşacak.

Gelip de gülmez misin?
Ey yar, duymaz mısın?

(Pazartesi,16.02.1998/23:15)

Rıfat İlkaya

Senin Gibi Güzel

Senin gibi bulamadım
Güzelini güzelini,
Yoktur eşin, benzerin,
Doğmamıştır geçmişte.
Bilirim ezelerini ezelerini,
Yaktım senin uğruna
Aşkın gazelini gazelini.

Yerim sofralarda
Yokluğunun mezesini mezesini,
Yaşarım sen yokken
Boşluğunun gecesini gecesini,
Açarım kulağımı, duyamam
O güzel sesini sesini,
Bakarım yollara, göremem
Ayak izini izini.

Sen yanımda yoksan
Ben de yokum ben de yokum,
Senden başka bakan olsa
Ne göçerim ne dururum,
Yine de ararım seni,
Nerede olursan ol
Hemen bulurum hemen bulurum.

(1997)

Rıfat İlkaya

Ser-a-moni

-A-

Ölüm kol gezdiğinde sokağının başını,
Zehirler bal olur seçemezsin tadını.
Solan bir gülsün, güzelim, hazan başında,
Hangi çiçek açar kar yağdığında?

Ben baharda ağlamazdım sen gitmeseydin,
Bir umut doğar ki birden sönmesin,
Ümidim bittikçe sarhoş gezerim,
Güz günü toprağa ilk ben düşerim.

Şil gözlerindeki yaşı ve sus ebedi!
Ölmek gerek artık, koklayamadıkça çiçeği,
Bahar gelir biz gideriz bu hüznü hayattan,
Nağmesizce geçeriz sevda sokağından.

-B-

-Çocuğun Dünyası 1-

haydi çocuk
kendine
 oynayacak
 bir dünya bul

-C-

ağlayanların güldüğü gece bu gece,
yüze gülüp içten ağladığı sessizce.

duyunca bir sızı içinde, ah, ipince!
silinir, tebessüm maskesini giyince.

her neden ağlarım, bilmem canım, nice?
bir an yatar uyurum sonsuzu sevince.

-D-

deryaya gıpta, balığı suyunda...
derya derya mı deryamın yanında!

akıntı, dalga, hoyrat ve tufanda
tizden basa geçiveririm bir anda.

ve dahi yıllarca sessiz yaşarım,
sonra güneş batır ki ben doğarım.

-E-

Sen
Uzaktasın,
Ardımda,

Bensiz, bizsiz, onlarsız;
Ben
Yanımdayım,
Canında,
Bensiz, bizsiz, onlarsız.

-F-

Unutulacaksam,
Adımı aklınızda
Tutmayın:
Kilitli kapıların anahtarım,
Kendisi dışarıda kalanım.

(1998)

Rıfat İlkaya

Ser-a-moni II

-A-

Oyuncak bebek yaptım yağmurdan
Buluttandı saçlar
Elleri yağmurdan

-B-

Kimsesizdim
Sevdalarımı toprağa serptim
Çoğaldım

-C-

Saatler hapsediyorken ruhumu
prangam sen kelepçem sen hücrem sen

(Perşembe,24.11.2001/21:52)

Rıfat İlkaya

Sevgi

İnsan beni unutmuşsun,
Dostluğumuzu vurmuşsun.

Sevgi...
Bana ödünç bir sevgi lazım,
Sende var mı?
Çünkü ona hasretim.
Bakışlar yalan gibi,
Konuşmalar alay gibi,
Saygıların kaçmış ipi.
Gözüme öyle geliyor belki.
Yazık, görünmüyor ki dibi!

Bana ödünç bir söz lazım,
İnsanlıktan bahseden,
Maddeyi aşmış,
Aslına ulaşmış,
İçi dışı bir olan bir söz:
'Kardeş, bugün nasılsın? '

Unutma ki ekme vaktidir,
Zaman çarkını atmadan
Gel dostluğa olgun olgun,
Son durağa varmadan.

(Pazar,12.10.1997)

Rıfat İlkaya

Sevgilim

Ey güzel ufuklar!
Ve ufukların Hâkim'i Sevgili'm!
Ve seni isteyen arzularım!

Görüyor musun ki ellerimi?
İşte, sana uzanan gönül,
Dilimden düşmeyen adın:
Sevgili'm.

Baksam güne, geceye, seni bulurum
Her an, her saniye.
Sen de beni çağırırsın;
Gelsem mi gelmesem mi?
Bu telaş değil, Sevgili'm,
Tek Sen'sin, Bağışlayan, Çağırın.
Bir ucundasın umudumun
Hepsisin! ...

Ne hallere düştüm deryandan,
Ne güzel, selinde boğulmak!
Virane, virane, viraneydim!
Sevgili'm!
Ufuğumu genişlettin:
Dirildim ve sevdim.

Sevgili'm,
Ayağına geldim.

(Pazartesi,05.01.1998)

Rıfat İlkaya

Sevgilim II

Her Şey doğar
Omür sürer
Sen'i insanda tanırım

Rüzgâr eser, kuşlar öter
Karıncalar durmaz gezer
Ağaçlarda meyveler
Akarsular Őelaleler
Sen'i doğada tanırım

Dünya'n Güneş'inle
Ay'ın yıldızın göktaşınla
Sen'i Evren'de tanırım.

(Çarşamba,21.07.1999/01:05)

Rıfat İlkaya

Sevgili'ye Dilenç

Burada bir garip ağlar,
İsteyene Dilediğini Veren'sin,
Ağlayanın dilindeki dualar
Der: 'Lütfünü esirgemeyesin! '

Yandığım geceleri bir ben bilirim
Bir de Sen ve Arş'ın şahittir...
Hey, Güzel! Sen'i nasıl severim,
Öylece kulun dileğini iletir.

Ne ki, cihanda tatmadığım huzur,
yoluna baş koymak edep ve müstesna,
Dağlar kadar mazlum yüreğim mahsur,
Ver bana beklentimi, ya Rabbena!

Tövbemi kabul eden Sen,
Sen gözdemsin; herşeyin Herşeyi'sin.
Yüreğimi bilmeyene bildirsen,
Cennet'imi dünyadayken Veren'sin...

(Pazar,21.11.1999/00:45)

Rıfat İlkaya

Sevginden Bahsediyorum

Al, götür beni, aşk rüzgârlarınla,
Karanlık sızmamış gönlünle,
Sevda, diye bildiğin
Ta derinlerindeki yüreğinin,
Kimseye açmadığın kapılarını,
Boş çevirdiğin her umudu,
Hatırına, kimseyi tanımadığın;
Şu, kalbinde
Ve gözlerinde ışığı yanan
Sevginden bahsediyorum:
Ulaşılmaz,
Eşsiz,
Gören, Duyan, Bilen,
Öldüren aşkını diyorum;
Kimseye açmadığın kapılarını,
Hatırına, kimseyi tanımadığın;
Sevginden bahsediyorum.

Hüzün çalar her yanıma
Yokluğunla,
Kaçamıyorum, duramıyorum;
Kaçsam...
Kurtulamam ki.
Kuvvetli,
Sabırlı,
Affedici O'yken,
Sevgili O'yken,
Sevilen, Seven,
Sevdiren O'yken.

'Siliver gitsin! ...'
Dedim.
Sorarsan söyleyeyim:
Hepsini birden.
Olmadı.
Olmaz ki.

Şirin şirin şarkıların
Mırıl mırıl söylendiği
Koridorların
Ve sokakların içinden
Yapayalnız duygularla,
Kimsesiz gibi dolanırken
Düşünürüm dolu dolu anlarımı,
Yine de yalnız değilmişim,
Seninle gelebilirmişim,
Sohbet edebilirmişim,
Sevgili O'yken,
Sevilen, Seven,
Sevdiren O'yken.

Bir buse sunarım zaman zaman

Aydınlığı arayan,
Seni kör eden
Karanlığın içinden.
Gerek var mı tekrar
O uçsuz bucaksız
Ve her derdin merhemi,
Asıl sözü edilen
Sevgili'den söz etmeye?

Sonra seni
Çepeçevre saran,
Şana en büyük sarhoşluğu yaşatan
Ve...
Beni de... Beni de...
Bir mıknatıs misali
Süratle yanına çeken
Ve neylerse güzel olan,
Bu yüzden 'oh' çektiren,
Asıl sözü edilen
Sevgili'den söz etmeye?

Bitirelim öyleyse
Başlayanı
Ta sonu gelene dek,
Çözelim düğümleri,
Bulalım kayıpları,
Ayırtalım sarhoşları,
Tutalım kimsesiz,
Çaresiz
Ve dünüm gibi
Kayıp yüreklerin elinden;
Götürelim
Kuvvetlinin kucağına,
Dirilten aşkınla.

Ta derinlerindeki yüreğinin,
Kimseye açmadığın kapılarını,
Hatırına, kimseyi tanımadığın,
Çepeçevre saran
Şevginden bahsediyorum.

(Cumartesi,31.01.1998/22:28)

Rıfat İlkaya

Silvia

Özlemin sustuğu anda yanan o ateş! ...

Hüzne kor atıyor ayrılışın,
Bilemiyorum
Nerden başlayacağımı,
Nedir ki şu cihan,
Derken, inanmıyorum gidişine.
Dünya kaç günlük bilmem ama,
Diyorum ve susuyorum.
Zuhal Yıldızı...
Çocuk bahçesi...
Şevdal'in düğünü...
Gözlerin masivaydı hem de derya,
Ağlattın beni
Giderken Silvia.

Bir varmış, bir yokmuşsun dünyada,
Sevilmemişsin ölesiye bir aşkla,
Mutluymuşsun,
Umutluymuşsun ama! ...
Her kavrulduğumda
Zuhal Yıldızı...
Çocuk bahçesi...
Nisan bir şakaş...
Melekler de ağlar...
Gözlerin masivaydı hem de derya,
Bu muydu sürprizin
Giderken, Silvia?

(Salı,19.06.2001/00:59)

Rıfat İlkaya

Sisin Sonu

Yeşil gözlerimize sisler çökmüş
Kör zalimin nefesinden,
Çürük kefenini yırtmış, gelmiş rezilliğiyle
Yolumuzu kesmek için, yerinden...

Yasımızla uyandık, yaramızla,
Kara bir bulut gibi
Yüklendi bize sabahlar,
Yolu ben de bulamadım karanlıkta,
Mazlumluğun zindanını yıkmak için.

Güneşi balçıklamış(!) çamurlar! ...

Kasırganın parçasıyım,
Sisi rüzgâr götürür
Güneşle ısınalım, diye,
Yeşil gözlere doyalım diye.

(Çarşamba,13.10.1999/16:55)

Rıfat İlkaya

Soğuk ve Karanlıkı

Güneş doğuyor
bin bir canlı gözlerini hayata
bin bir cansız bağrındaki yaşamı ışığa açıyor
bir bina tek kirişiyile ayakta durmaya çalışmakta
yıkılacaksa da yıkılmayacaksa da
ziya ücrasına kadar düşüyor...

soğuk ve karanlıkı güzelim
kapına geldiğim vakitler dışarısı,
suya her dokunduğunda bir daha
ısınamayan ellerimle vurdum demir kapına
ellerim acıdı
içim titredi
buz kesmişti kapının sesi
bir nefes olsun seslenmedin/
uslanmadın/
açmadın kapını,
pencerelerin gözlerin kadar kovucu
bahçen zakkum kokulu
ve duvarların
hapishane duvarları gibiydi
üşüdüm... üşüdüm ve kaçtım
demiri eritmediğin haldeyken

ben geldim yine geldim
her gece acı çektiğim meskene
kapısından döndürdüğün evine...
'sonkez'lerin bir başka sonucusuyla üstündeyim
paspaslarının
aynısın hala/bense deli
ne sesim pencerelerin kadar kıymetli
ne vakitlerim...
sevgim...
üşüyen tenim...
herşeyim

belki sen bile yoksun
adına tapulu küçük müstakil evinde, güzelim
belki bu yüzden bilmeyerek
aşındırıyorum yolumu/yönümü
kapını/kalbimi
kendimi
bendimi
vesairelerimi/vesairelerini

Güneş doğuyor
bin bir canlı gözlerini hayata
bin bir cansız bağrındaki yaşamı ışığa açıyor
bir bina tek kirişiyile ayakta durmaya çalışmakta
yıkılacaksa da yıkılmayacaksa da
ziya ücrasına kadar düşüyor

soğuk ve karanlıktı, güzelim
vesaire... vesaire...

(Perşembe,07.10.1999/03:00)

Rıfat İlkaya

Sokaklarda

-Süleyman'a ve merhum babasına-

Çocukluğumu bıraktım
Hüzünlü sokaklarda,
Çitlembiği,
Kelebekleri,
Civıltıları,
Savurgan rüzgârları,
Ağır gölgeleri...
Gençliğini bir sevdaya bağışlayan,
Son nefesinde bir beden
Bıraktım ben
Can çekişlerini.

Ve nice terk edilmiş umutların
Küllenerek susuşunu;
Gelincikleriyle,
Yüreğimi sarmaşığı çevrelemiş
Sevda rüyasıyla
Ben ruhumu bıraktım
Hüzünlü sokaklarda;
Yaprakları dökülmüş bir gül gibi
Karanlık ve zamansız yarınlara gidiyorum.

Rıfat İlkaya

Son Olsun Aşka

Kalbimi bir anda saran ayrılıkla
Bitti başlamaz mutluluk, bitti başlamaz!
Ah! Onu sevdiğim güne, düne, yarına;
.....İlk bakıştan miras duyguya,
.....Lanet olsun!
.....Lanet olsun böyle sevdaya!
Sözüm yok ona, asla dönmesin bana!
Son olsun sevmek, son olsun aşka,
Aşkına doyamadan gelen vedaya,
.....İlk bakıştan miras duyguya,
.....Lanet olsun!
.....Lanet olsun böyle sevdaya!
Nasıl da zamansız düştüm acıya,
Acı dostumsa, yolum toprağa, kara toprağa!
.....İlk bakıştan miras duyguya
.....Lanet olsun!
.....Lanet olsun böyle sevdaya!

Rıfat İlkaya

Son Türkü

Bu sana yazdığım belki son türkü, son şiir,
Sen şiirimdin hayatımda, her mısraı ahenk dolu,
Ah ki yine ah! Sen ömrümdün, çiçeğimdin, şiirler ötemdin,
Sen son türkümdün sabahlara kadar mırıldandığım.

Beni bir azap, beni çok görmeyeceksin,
Beni neş'eni çalan görmeyeceksin.
Beni görmeyeceksin.
Zaten istesen de göremeyeceksin!
Gülüm, soldum gün gün,
Ağartana kadar geceyi, ağarttım saçlarımı
Yokluğunda,
Yokluğunun yoksulluğunda!
Ne yakamaz seyredebildim ne mehtap,
Ayın on dörtlerinde akşamları gökyüzüne bakamadım,
Odamda hüznünü yaşıyordum çünkü
Boşluğunun.
Çünkü kaçınıcıını içtiğimi bilmediğim, sigaramdan,
Bir nefes daha çekiyordum ciğerlerime;
Çünkü! ... Sensizliği çekiyordum bomboş odamda
Ve mehtaplı gecelerde
Ve ayın on dörtlerinde;
Çünkü her gece son türküyü söylüyordum durmadan.

Çok şey istemiyordum senden son türkümü söylerken,
Son türkümü söylerken bir bebek ağlaması, bir bebek cıvıltısı duymak istiyordum
Kendi hıçkırıklarımın yerine,
Sesini duymak istiyordum, nazlanmanı, bana sitem etmeni istiyordum,
Tatlı tatlı... Şirin şirin... Sevgi dolu... Sıcak nefesinle... Sen dolu...
Son türkümü söylerken...
Söylerken, bana 'dede! dede! ' diye koşan torunlarımı görmek istiyordum
Son türkümü söylerken böyle ölme arzusu istemiyordum,
Yaşamayı, yaşatmanı istiyordum.

Seni seveceğimde bilseydim bu kadar,
Ah, bu kadar acı duyacağımı! ...
Olsun güzelim, olsun be! Bilseydim bile
Bu türküyü söyleyeceğimi bile bile
Severdim seni be, gülüm!
Severdim be, gülüm!

Şimdi çoktan kapanmıştır göz kapakların,
ben yine son türküdeyim, sorarsan.
Belki de son türkümün sonuncusunu söyleyeceğim bu gece,
Yine aynı düşleri göreceğim gecemde,
Yine ağlayan çocuklarımın sesini duymak isteyeceğim
En son türkümde.
Olamayacak torunlarıma masallar anlatacağım yine,
Sonra elimdeki son sigarayı da kül tablasına basıp,
Uyuyormuş gibi saatlerce döneceğim yatağımda.
Ve son türkümü söyleyemeyecek kadar, düşler kuramayacak kadar,
Sigara içemeyecek, yatağımda saatlerce döneemeyecek kadar uyuyacağım gülüm

Ve artık bundan sonra ne sen beni üzeceksin
Ne de ben seni üzeceğim, gülüm;
Çünkü uyurken, '...çünkü...' diyemeyecek kadar uzak olacağım dünyadan.

(Mayıs-Eylül 1999)

Rıfat İlkaya

Sulh Duyusu

Televizyonda eski Türk filmleri,
Siyah-beyaz.
Renkler solgun ve sararmış yapraklar
Koşa koşa gelen baharı müjdeliyor dışarıda
Uça uça, döne döne pervaneler,
Yağincaya kadar kadar
Rüzgârla savrulur saçlarım,
Sonra film biter.

Küçük çocuk oynuyor başımda,
Şiirlerime ve yaşantıma sinmiş virüsler,
Aklımda karamsar tablolar ve başımda yangınlar;
Yeni soğumuş ceset içimi ürpertti,
Ne zaman doğmuş, ne yaşamış, kim öldürmüştü?
Kim atmış sokağa bu soğuk bedeni?
Üstünde gazete yaprakları! ...
Polisler, ambulanslar...
Sonra film biter.

Saçlarını ikiye bölmüş, taramış,
Ettiği sözler ve bir duman içimde,
Renkler soluk, yüzler soluk,
Küs bütün düşler birbirine;
Suskun ve mat bir sima,
Çizgiler saç teli değil yanaktan inen;
Film devam eder, kavgayla, ekranda:
Kırılan masalar, küsüşen dostlar...
Aynanın karşısındaki zorla gülmeyi bekleyen bir adam,
Gülse aynadaki adam, karşındaki kör olur,
Ölürse, kırılır ayna, o darbeyle...
Sonra film biter.

Yaşlı adam ölmeyi bekler elde avuçta,
Dargın kendini eskiten yıllara, dargın kendine
Ve aniden uykusunda bağırarak bir çocuk:
Çocuk gülüdür, beyaz gülüdür annesine,
Karanlıklar içinde dirençli bir uçuş...
Rüya biter, anne uyanır
Üzgün ve bitkin ve manasız,
Çocuk uyanır, yıllar geçmiş aradan,
Ölümünü bekler;
Sonra film biter.

Küstüm çiçekleri de sararmış,
Nazlı yaprakları esir, sonbahara.
Rüzgârla savrulur saçlarım,
Cebimde iki sitem şiiri: Biri beyaz güle
Diğeri sarı saçlı arkadaşşıma.
Karşıda üç can, üçü de canan:
Biri uzaklaşır umudunun ardın sıra,
Biri kırgın düşlerine,
Biri yeni barışık hayatla.

Elleri dünyaları avuçlamış, bilmeden;
Biri çiçek yağmuru yapar dünyasını,
Biri zehir, düşlerini yıkana,
Biri uzaktan buraya bakar.
Gözlerim göremez uzaktakini, ulaşırsa, onun dünyasını kapar;
Yaşlı adam bir iç çeker köşe başında,
Rüzgârla savrulur saçlarım,
Sonra film biter.

Gece yarısı kuşlar cırpar kanatlarını kovuklarında,
Hastalanmış bir gül,
Bir gül daha umudunu kucakladığında...
Yine solgun çiçekler, yine ölüme davetler,
Rüyaların gerçeğe çıktığı kapıda suskun bekleyişler;
Sevda çiçekleri, sonbahar rüzgârı ve dökülen yapraklar,
Ağlayan anne, ağlayan çocuk, yaşlı adam ve küskünler;
Siyah ve beyaz.
Renkler değişir sonra bardaklar taşar,
Kırılır her şey, kırılır umutlar,
İçkiler, sigaralar, şarkılar ve isyanlar;
Gözlerini dikmiş bir düşman, beni kollar,
Sonra film biter.

Sevgilinin hayali gece yarısında,
Mezarlığın kapısında, beni çağırır...
Beklerim öbür ucuna varıp da tekrar görmeyi;
Ben yürürüm, içim bekler,
Ağaç çitirtisi, saat tıkırtısı birbirine karışır;
İkiye kadar uykusuz kara sevdalı ve umutsuz arkadaşım,
Gözleri bir, sözleri bir, kalbi bir.
Sabaha kadar uyuyamam hasta beden ordayken,
Rüyamı düşünürüm,
Sarı saçlı, kara saçlı arkadaşlarımı düşünürüm;
Tövbemi, isyanımı ve Hakk'ı düşünürüm,
Taş, diye çiğnesen de, seni düşünürüm!
Sonra film biter.

Sabah olur, başlar esmeye gene rüzgâr,
Umutlarım, umutsuzluklarım kabuğuna çekilir,
Gözlerim bir arkadaşımı
Bir de kıldığımı arar.
Toplanmışlar bir araya hepsi önümde:
Yaşlı adam, ağlayan anne, ağlayan çocuk,
Sarı saçlı arkadaşım, siyah saçlı arkadaşım, hasta arkadaşım,
Soğuk ceset,
Sarı, solgun yapraklar,
Karşıdaki üç can...
Avuçlarındaki dumanlar, sisler; sonbahar, ilkbahar...
Televizyondaki kavga eden adamlar,
Siyah beyazlar, değişen renkler; sevgilinin hayali.
Sonra anbean değişiveren hisler!
Silinmiş, bembeyaz olmuş sayfalar,

Barış ilanları ve beyaz bayraklar,
Sönen mumlar, yanan ışıklar,
Gece yarısında mışıl mışıl uyuyan bir çocuk,
Sepeserin yürekler, gülen gözler ve temiz aynalar,
Dirilen adamlar, iyileşen adamlar, gülen adamlar
Ve açılan beyaz, bembeyaz güller.
Sonra film biter.

(Pazar,25.10.1998/00:34)

Rıfat İlkaya

Sürgün Ettim Duygularımı

I

-Veda Günü ve Udi-

Titreyişin çığılığı saplanır da sigaramın dumanına
Göremez yalnızlık koşusunda feryadımı kör geceler,
İssiz hücreler sığındı gölgelere
Gölge kahramanı geceye bakanın
Işığın habercisi gölge

O, tellerini inletir suskun odalarda
O, mefkûre sağanağında şemsiyesizdi ve...
Ve artık mey bitti bardağımda
Meyhaneler kapandı
Kâkülündeki teller inler udim, ben inlerim.

Gökkuşağını saramıyor kollarım, sevinmiyor yedi cüceler,
Masallara küstüm, şarkılara, sevdalara.
Rüyalarım el etti kâhin edasına,
Manastırlar inzivaya çekildi, söndü mumları yıldızların,
İki adım yaklaştı arımdan
Gölgeler masum, nefes sıcak:
Derin bir acı:
Sezar'a sapanan hançerdi sırtımdaki...
Udi bırakır gövdesini toprağa, yıkılır ateşe
Ud susar, mey ağlar
Ben yanarım;
O kandı udinin tellerinde konuşan
O kandı vedanın nahos gelişi

II

-Son Sözlerin Katli-

Kollarından kavradı argo tevazünün
Savurdu onu lüzumsuzluğun emellerine,
Serseri kâbus ayyuka çıktı.

III

-Güneşin Katli-

Methiyeler zikrolundu sultanın makamında,
Kuşkusuz umuttu şarkın ılık ışıkları,
Akşam oldu güneş garbdan vuruldu
Hicvoldu övgüler yas saltanatında

IV

-Keramet-

Örümcek ağındaki sinek mutluydu bu sarayından

Ve belası kerameti oldu aç kuranın

V

-Çocuğun Dünyası 2-

Çocuk kendine oynayacak
Buldu iki dünya,
Birinde tebessüm hâkimdi
Kahkaha birinde,
İkisinde de oynadı
Lakin hiç gülemedi

Rıfat İlkaya

Tutsak

Duygularımı sunuyorum sana
Hediye,
Sen de anlayasın diye,
Sev, diye.
Bırak kafesteki kuşları
Göklere.
Yasalara tutsak olmuşsun,
Niye?
Kuşlar adını söylüyor,
Gel, diye;
Fakat beni unutmuşsun,
Güvercinlerin adresimi bilmiyor,
Ne diye?

Hediye!
Bir hediye gönderemez miydin bana
Sev, diye?
Günahsa sevmek, beni asın
Sebile...
Seviye...
Seviye azdır aşka yasak getirende!
Mahkûmum şu an yalnızlığım
Sensizliğimle.

Sen değil misin ümit kapım?
Sen değil misin aşkım ve canım?
Ne kaldı geriye?

(1997)

Rıfat İlkaya

Tutup da Sonsuzu Alasım Gelir

Sonsuzdan sonsuza uçmak isterim
Yeşilin maviyi bulduğu yerde,
Ellerden el gelsin; çoktan beklerim,
Devayı bulamam ben sensiz, derde.

Gün müdür dün müdür dünyamı saran?
Doğdukça âleme doğasım gelir,
Seninle uzağa beraber koşan
Yüreğim taşar da uçasım gelir.

Yürüdüm yürüdüm seni aradım,
Koştum da cihani tutmak istedim,
Bu yollar baş olmaz sensiz her adım,
Yan yana olunan günü bekledim.

Selamım nicedir, yar, bilir misin? !
Şu gönül Selam'a haber iletir.
Ben senin yanına Hak'la gelirim,
Aziz'le tanıştım, bize yol verir.

Tutup da sonsuzu alasım gelir,
Kalbindeki cihana saçasım gelir,
Elimden, güzelim, bilmem ne gelir:
Seninle yaşayıp, ölesim gelir.

(Salı, 10.03.1998/22:28)

Rıfat İlkaya

Umut

umut garibin sevdası
evladı gibi kalbinde
her sabah bir tomurcuk
yastığı gibi her hece
her uykuda rüyası

bazen yeşil bazen mavi
kimi gül kimi duman
yere yakın sanki asuman
sevenin sevdası
bekleyenin rüyası

çiçeklere çiçek açtırır
yüreğe nur-i ışık yaktırır
sabah seker
akşam seker
çeker durur hevası

Rıfat İlkaya

Uzakken Herşeyden

ve akılların
durduğu bir zamanda
basit basit cümleler
-ne varsa artık akılda-
düşer, dillerden

bu zaman çünkü
yalnızlığın
cirit attığı
düşmanı dahi aratan
sıcakların
ortasında
uzak mı uzak
sevgiliden
kimsesizliğin çocuğudur

ne kalır ki ne gelir ki
akıldan?
bütün tohumlarını mı çürütmüş
-yoksa-
de şarj veya şarj mı etmiş?

bilinmez...

her şey durur
akılla beraber, zamansız mekanlarda
sevilenlerden ta uzaklarda

bir de not düşeriz:
'seni hala çok seviyorum,
yanımda olmasan dahi.'
sonra bitiririz, belirsiz saatlerde/şiiirimizi.

(Pazartesi,27.07.1998)

Rıfat İlkaya

Ümitsiz Dizeler

özlemin nefessiz yaşayışıdır
ümitsiz dizelerde bekleyişim

son kez gözlerime baktığında
gönülsüz kucaklamıştım
çaresizliğin 'git' dedirtişini
her yan dayansa da sessizliğime
ben dayanamam;
'ben' dedim bırakıp gittiğin
kupkuru cesede,
senden başka ne yıkayacak var
ne de kefenini saracak bu bedenim

bekliyorum hala
boynumda sarılı duran
devasızca
'git' demenin alçısını bir seansta
kesecek gözlerini
oysa...
sözümü geri alamıyorum
ömrüm de seni
gittirmeye hazırlayacakmış büsbütün
oysa
balçıklaşmışım yeryüzünde
seni değil
cansız bedenimi bekleyecekmişim ebedi

(Cumartesi,02.101999/02:35)

Rıfat İlkaya

Ümitsiz Dizeler II

Her yan sınırlanarak gelir üstüme...

Işıklar sıkıştırılıp karanlığa tepilir,
Dönsem -kahrolsun darlardayım-
Boğuluyorum zulmün kenetliğinde,
Uyandır beni n'olur
Şu derbeder uykudan!
Boşluk sarmış kavgalarıyla, başımı,
Beni bulmak istiyorum hicranımda,
Çıglıklarda kayboluyorum.

Ümitlendirmesini görev bilmiş bir el
En çok var olan bulunmazlıktır.

Yılan bile yok denizde,
Batalıklar körkütük aç,
Batalığın kaptığı tek yem, benim.
Aydınlanmak nerde! ...
Kurtulmak nerde! ...
Soğuksa, acıma bir dem daha katar,
Her şey olanca uzak.

Deniz taşı,
Bardak çatladı;
Sabahı istemiyorum! ...

Son yıldızım sensin,
Kayarsan gökyüzünden
Gözlerimdeki resmini de götürmeyi unutma,
Son nefesimden ismini duymayı unutma.

(Pazartesi,25.10.1999/22:30)

Rıfat İlkaya

Vakitsizce

Ağır ağır yolculuk,
Açık ve sonsuz yollar,
En adi bir çulculuk:
Gül bahçesinde mallar!

Nedir bu çapulculuk?
Kökten kurumuş dallar,
Boşa okunan nutuk*,
Başa kalkılan aşklar!

Macera, denen tokluk,
Yolda atılan laflar,
Ani aşklar! Ne çabuk? !
Hep yutturulan haplar.

Bizde muamma tokluk,
Niyet, emek, sonuçlar;
Sizde apaçık bolluk,
Yanağınızda allar.

Bir ben görürüm ufuk,
Sırf pembeleşmiş yollar,
Vakitsizce bir soluk
Size döner arzular.

(Pazar,19.10.1997)

Rıfat İlkaya

Vakittir

Haydi!
Vakittir, hazırlanalım,
Bizi bu dağlara getiren yol kaybolmuş.

(Perşembe,25.10.1998)

Rıfat İlkaya

Yağmur

ve ıslanır gözlerin...
ve kıskanmak gelir içinden...

çizdim resmini su üstüne,
hep yaptım hep
ve sildi dalgalar,
gidiyorum geldi zamanı
Sen kendinle kal

kağıt yırtıldı hikaye kaldı
yol yüründü iz kaldı
sen de geçtin ömrümden
rüya bitti ne tuhaf

ve haykıramadım
ağlayamadım

kavgaların yankısı büyüyorsa yalan
hala üşüyorum
esir olmadı ruhum ne tuhaf

nedendir bilmiyorum bu sağanak:
gün doğumu
gün batımı
güneş
yıldızlar
sen ben ve onlar
herkes
her şey
yine sabah
yine akşam
bitmeyecek ama dinecek
yavaş yavaş/
yağmur/
gidiyorum işte uzaklara
sen.....
.....kal.

(Perşembe,05.08.2001/23:55)

Rıfat İlkaya

Yanarım

-Yalnız Dostuma-

Ağlama dostum için için,
Yanarım, yanarım senin gibi,
Sen geçtikçe kendinden
Ben de gelirim izinden.

Açarmış saçları ruhunun,
Neden, neden böylesin?
Bir şey gelmez elimden,
Utanırım bu halimden.

Bırak, bırak acıyı,
Gelsene artık huzura,
Bahsetme şu ölümden,
Düşün o, tatlı dilinden.

Sen kimin bendesisin?
Hep ona ağlarsın.
Alıyor seni senden,
Geçiyorsun özünden.

Yanarım, yanarım senin gibi,
Sen geçtikçe kendinden.

(Çarşamba,22.10.1997/Fatih Sonuvar'a)

Rıfat İlkaya

Yarım Kalmış Yazılar

Çiçekler topladım, gül, bahar iken,
Şalarım sana yar, sen görür müsün?
Soğuk bir sevgiyi içime alırken
Bırakın öleyim, zaten öksüzüm! ...

Çıkıp da sokağa eğer baksaydın,
Her gece yıldızlarla selam salsaydın,
Sana aşkımı verdim, dönüp alsaydın;
Neşen mi kaçırdı gülüm olsaydın?

Terk ettim maziyi, soracak olursan,
Gelsen, efkâra kapılmış bir ben bulursun;
Duyarım, ben sen hiç sevmemişsin,
Bensiz her yerde çok mutluymuşsun.

Ne acı, değil mi, sevgi bilmemek?
Bilip de yanlış bir kardeş edinmek?
Sevmeyi dost bildim, bunu bilmemek?
Bilip de yanlış bir kardeş edinmek?

Yazmıyor ellerim sensiz bir şeyi,
Yanında bulurdum ben hep neşeyi,
Yanıla yanıla, işte, buldum köşeyi;
Artık ben o yarı görmek isterim!

Yanayım, yanayım durduğum yerde,
Ne sen ver cevabı... Yalnızca açılısın perde!
Uykusuz gözlerim yine siperde,
Bir seni düşünür, 'Bir' de...

(Perşembe,19.03.1998/22:43)

Rıfat İlkaya

Yıldızlara Çekilmek

Acılarımı yıldızlara sorun,
Hasretimi yıldızlara.

Yüreğim azaplarla kavrulur,
Şeytanın nefesi kötü bir zehir,
Bastığım yer buz kesilir/sancımdan,
Karanlıkta pusulasız sürüklenirim.

Aşkla hasreti buluşturan yokluk,
Kargaşayla kucağını açar,
Tonlarca yükün eziciliğiyle
Tedavisiz uykularla...

Binlerce sorgunun bitmesini bekledim
Zamanın gelmediği duraklarda.

Pervasız yangınlar olmasa yüreğimde...
Yine de, güzel, diyorum,
Elektronik aşkların kapanından.

Yollar çok uzak,
Bir damla tebessümünü kucaklamak,
Bir kucak umuda sarılmaktan iyi.
Yalnızlar kadar kalabalık olsaydım,
Kendim gibi tek başıma kalmazdım belki.
Nefes gibi kutsal olsaydım
Yıldızların boşluğuna çekilmezdim belki.
Aşkım kadar tutsağım sana;
Uyuduğum gecelerde
Rüyalarım kadar yakınsın.
Ruhumun hesabıyla
Yıldızlar kadar uzak,
Yokluğun karanlık,
Yokluğun ızdırıp,
Gölgem karaya çalar,
Saçlarım aka.

Başladığı gibi sürmeyen
Bir öyküdür sevgiler.

(Pazartesi,06.12.1999/00:55)

Rıfat İlkaya

Yıllar Eskiyor

Seninle yaşadığımız
Günler çürüyor,
Beraber kokladığımız
Güller soluyor.

Eskiyor yıllar, acımadan,
Ümit kalmıyor içimde,
Tatlı tatlı anılar, durmadan,
Gidiyor bir acı denizinde.

Ah, diyorum, tekrar buluşsak!
Sen canlı, heyecanlı olarak,
Hem sevinsek hem ağlasak,
Güzel güzel yaşasak.

Neredesin şimdi, nerede?
Elim, dilim, gözüm boş kaldı,
Eski günler senle doluydu,
Süren bitti, mezar yuvan oldu.

Yıllar eskidi sensiz,
Ben eskidim sensiz,
Sen mezardasın kimsesiz,
Ben dünyadayım, uykusuz.

Eskitin yıllar beni de eskitin,
Hemen, aradığıma götürün.
Siz eskidikçe yenilenin,
Parça parça beni öldürün.

(Eylül-Ekim 1995)

Rıfat İlkaya

Yine de Seni Sevdim

Tutuğuğum gecelerde yolların soğuk bir tuzaktı,
İsyanın sipahileri dörtnala ve benle baş başaydı,
Sen uzaktın benden, ben ümitlerimle kanlıydım,
Düşünmeden karanlıklara attım kendimi;
Kurşunlar üstümü örttü, ben yine de seni sevdim.

Bitsin mi
bu oyunlar, dediğin, çalkantımdaki?
Yoksa bitsin mi dalgalanmalar?

İtilirim tekrar tekrar geceye
Savursam da ruhumu, kavuşsun, diye bedenime.
Ben, yine de seni sevdim!

(Salı,27.03.2001/00:20)

Rıfat İlkaya

Yokluğunda Ölmek

-Her gelişinde beni ölü bırakır gidersin,
Kayıp yine yürekler...-

Yalnızsın...
Ağladığında gözyaşlarını göremeyen ben... Ben
Bir feryad içinde kuşkusuz hüznün doluyum,
Bir adımcık yanına gelemeyen
Mahkûm, mecbur, meşgul
Müteessir ayağım sancıda,
yalnız ve masumsun çiçeğim oralarda,
Yalnızsın.

Hasret senden bana yükler bekleyişleri,
Şu dağın eteğinde bir koca taş
Ki yosunlarını sarmış zehir,
Seni saramamışım, diye, ah, oturturlar o koca taş!
Beni yokluğunun zehri sarmış,
Mahkûm, mecbur, meşgul
Ve yaş dolu,
Bu hal bana seni sevdiğimde oldu,
Yalnızsın ve masumsun çiçeğim oralarda,
yalnızsın.

Ben çiçeği koklarım da yüzüm güler,
Çiçek beni koklayınca birden solar.
Sen bilirsin çiçek, hasretin ne demek olduğunu,
Dalga dalgadır yürek... Ve med-cezirler,
Ağaçlar köklerinden koparlar ve tüy gibi uçurlar, dağılırlar,
Geceler en karanlıklarını başlar gökyüzüne,
Bilemezsin ki sırtından bu ağırlık ne zaman iner.
Beklersin, belki sabah olur da
Bir gül yaprağındaki çiğ damlalarında bulurum ışığı, diye;
Hayır, kör olmak da var bu derin çukurda!
Gözlerim ışığa bakar, burnum çiçeği koklar;
Işığından sarhoşum, hasretinden solgun.
Yalnızsın ve masumsun çiçeğim oralarda,
Yalnızsın.

Bu bina benim değil, içinde kırık sandalyeler var,
Kırık masalar, camlar, koltuklar var:
Parmağına taktığı altının ayarı kadar
Bana değer vermeyenlerin evi burası.
Sana kolumdaki saatten bir dakika geri gözüyle bile bakmadım,
Bütün zamanlarımı adadım yoluna, bütün!
Ne bileyim, gelemiyorum, sensiz de edemiyorum,
Kalbim kalksa da kırılrsa bir sitemine, canan, nerede!
Ve neden yokluğun beni bu hallere soktu?
Yoksa esirin miydim bunca zamandır?
Esirsin, esirsin, ah, şu sıkıştıran, bunaltan duvarlara!
Yalnızsın ve masumsun çiçeğim oralarda,
Yalnızsın.

Yüreğim ismini yazmış, dilim okur adını,
Kardeş gibi kardeşiz, bunu bilmezler,
Firkat kiskacına sokarlar, sıkıştırır, yakarlar.
Susayım, ölene kadar, olmaz mı?
Hem de yokluğunla yanayım.
Her şeyi, her şeyi unutup bir seninle kalayım.
Kanıma ne oldu, gözlerimden akmaya başladı böyle, bir anda!
Saplanan hançer bu kadar keskindi de niye acıtmıyor bedenimi?
Acın beni yok etti; acı, acıya bal, değil mi?
Açın şu pencereyi, kapıyı, ne olur, boğuluyorum!
Patladı patlayacak damarım, adın silinmesin!
Niye koşuşturuyorsunuz öyle, neden başınızı vuruyorsunuz duvarlara?
Bilmiyor musunuz bunalıyorum, açın şu pencereyi, bağıışmayın!
Esirsin, esirsin, ah, şu sıkıştıran, bunaltan duvarlara!
Yalnızsın! ... Yalnızsın! ...

Gözlerim ışığa bakar, burnum çiçeği koklar,
ışığından sarhoşum, hasretinden solgun,
Yalnızlığın diyarında ben,
İçimde sen.

(Perşembe,29.10.1998)

Rıfat İlkaya

Yoksul Sokakların Masumları

Yoksul sokakların masumları
Dilencilerinden para dilenmeye başlamış,
Nerde sefalet bizim yoksullar orda,
Ordu(*) ordu bankalara saldırmış,
Ordu ordu dövizlere saldırmış.

Bir talan var açlıktan ağız kokutan,
Kuru ekmeklerle sofraya oturtmayan,
Balsız, etsiz karın doyurmayan,
Bir yalan var, açlıktan ağız kokutan.
Nerde sefalet bizim yoksullar orda,
Ordu ordu marketlere saldırmış.

Yoksul sokakların yurtsuzları...
Kerpiç evlerinin sıvaları dökülmüş,
Damları yıkılmış, çatılar dizilmiş,
Her sokağına bir iskele kurulmuş;
Nerde sefalet bizim yoksullar orda,
Ordu ordu inşaatlara saldırmış.

Sonbahar bu, geçiverir aradan,
Yine kış gelir, donar dizler, bacaklar,
Birbirini ezer, kömürleri sıkışmış,
Yer yok ki, avlusuna da odunları yığılmış;
Nerde sefalet bizim yoksullar orda,
Ordu ordu şöminelere saldırmış.

Yoksul sokakların masumları
Dilencilerinden para dilenmeye başlamış,
Nerde sefalet bizim yoksullar orda,
Ordu ordu bankalara saldırmış,
Ordu ordu dövizlere saldırmış.

(Cuma,13.08.1999/01:25)

(*) Ordu, kelimesi ile Ordu ilimiz ve MSB bağlı birimlerimizi işaret eden hiçbir kasıt yoktur. Bilakis, bıraksalar onları bile yiyip yutacak olan rant düşkünleridir, ordu. Belki de... Belki de, daha başka, bilemediğimiz uyanıklardır. Kimbilir... Biraz da okuyucuların yorumuna bırakıyorum, orduyu.

Rıfat İlkaya

Yoktun

Aslanların pençeleri arasında gibi boğuşuyorum
Yalnızlığının kalabalığında,
Seni aradım kalbimi söken zamanlarda.
Yoktun!
Resmini çizerken kara sayfalara
Ve boğuşurken pençelerin arasında
Her şey parmaklıklarının soğuşundan inmeydi meyhanelerde.

Ruhumun titreyişiyle uyandım bir ağustos sabahı,
Sen yoktun kollarımın arasında!
Zalimdin, haindin!
Perdeleri yırtık, gül kokulu odamda
Seni bekledim asırlarca;
Gelmedin!
Nasırlaşmış ayaklarını koyuvermedin kapıma.
Bir çekimlik yokluğunla öldüm
Dört duvar arasında.
Görseydin,
Görseydin, ah, pençelerin yırttığı yüzümü!
Ve yüreğimden topuklarıma kadar inen kanı,
Gövdemi yiyen kurtları...
Şekiller soluyor şimdi şimdi gözümde,
Hiçbir şeyin adı ve manası yok!
Yavaş yavaş kimsesizliğe gidiyorum,
Bilinmelerle, silinmelerle;
Görseydin bir dağın nasıl yıkıldığını meyhanelerde!

Ben, ben değilim içimde,
Ben olamadım:
Sen, diye başlayan değişmelerde
Ve hep seni arayan zeminlerdeydim;
Kendimle başlayan savaşlarda, yenilgilerde
yine ben yıkılmışlığın temelindeki bir taş
Ve yanılğının duvarıydım.
Benim binam çökmezdi sen olmasaydın
İhanet kemirmelerinde!
İçen de benim bu zehri, bu kanı,
İçirtenlerin meyhanesinde.

Yoktun ve hiç olmadın bitişlerimde!

(Pazartesi,21.06.1999/01:03)

Rıfat İlkaya

Yol

Gözlerinden süzülen alevlerle
Kor ateşlerin yansın yüreğimde,
Ruhumda dolaşsın sözlerin, elinle,
Haydi, şimdi kalkıp yola düşelim!

Bul beni bulabilirsen bu baharda,
Sonbaharda poyrazla yarıştayım,
Samyelinin sarmasıyla koynumda,
Haydi, şimdi kalkıp yola düşelim!

Sen ateş selimsin, çağları aşan,
Benginde esrar, mihvalinde deva'm,
Sığ bu -gönlümden çıkan- duman duman,
Haydi, şimdi kalkıp yola düşelim!

Sende bahar sende çiçek her mevsim,
Ateşin sönmesin filizlerimde,
Er devinsek, düşüp çiğnenmeyelim,
Haydi, şimdi kalkıp yola düşelim.

(Çarşamba,20.03.1999/23:00)

Rıfat İlkaya

Yolcu

Kafdağı'nda bir yolcu bekler seni, bu handa,
atı eyerli, beli kuşaklı,
toprakla dost, suyla, havayla ve sevgiyle dost,
yol çok, vakit yok, sen hiç
Kafdağı'nda bir yolcu bekler seni, bu handa,
zamansız ve yalnız.

gözlerini maziye iten yalnızlık,
iğneyi samanlıkta bulduran.
derli toplu olamaz yollarda,
Kafdağı'nda,
hep seni bekler yolcu karanlıklarda,
çarığı ayaklarını kucaklamış,
taşlar çarığını.

güneşin battığı yerde ordusu yolcunun,
doğsun, diye, umutlar.
alemindeki savaş kendisiyle ve sılasıyla.
Kafdağı'nda bir yolcu bekler seni, bu handa.

(Pazartesi,12.07.1999/03:10)

Rıfat İlkaya

Yolcu II

-Yol Vermedi Cihanım-

Yürüdüm günler boyu hasretle,
Yol vermedi cihanım,
Soldu avuçlarımdaki çiçekler,
Soldu avuçlarımdaki güller,
Zaman düşününü düşününe düşününe bitti,
Ben de bittim, güzel, bir kerecik elinsiz.

Yol vermedi cihanım,
Aleme yolunu sordum,
Sırtını döndü cümle can, bana.
Ey, hayranı olduğum, çiçek!
Yerini kimse bulamadı,
İzini
Bir aşk esirleri
Ayıkken gösterdi
Bir de benim gibi
Dert sefirleri.

Şu dağları aşmak için vadilere indim,
İndikçe mahlûktaki güzelliği bildim,
Bildiğim doğrularla ilk basamağa geldim.

Yol verdi de cihanım
Dirildi soluk çiçeklerim.

Vuslata yıllar kala
Düştüm uzak yollara,
Çıplak ayaklarımla...
Aşk sensin, gerçek sen,
Kâh yârini
Kâğıt gibi kesen
Kâh ince damarlarında gezdiren;
Her adım bir dava/adı 'aşk' olan,
Her çıkış yükseliş -kalbine varan-
Varsın beni bu dağlar çürütsün,
Yürüdüm aylar boyu hasretle.

En büyük noktasında
Şimdi ayaklarım,
Ayağımın altında aşkım kantarı dağların,
Ey, hayranı olduğum, çiçek!
Nerdesin? Cismin hayal, tepelerde! ...
Yüreğimde
Yeni yeni hasretler doğar;
Soldu hayalimdeki güller,
İzini yanlış mı gösterdi
Sarhoş aşk esirleri,
Sarhoş dert sefirleri!

Şu dağları aşmak için vadilere indim,

İndikçe mahlûktaki güzelliği bildim.

Yol verdi de cihanım
Dirildi soluk çiçeklerim.

Senin dağın büyüktür
Çıktığım nice dağlardan,
'Tırmanmak' 'Sen' demek,
'Aşkın' demek 'Aramak'
İşte, seni bulduğum cihan:
'Kalp' denir, küçüktür!
Yollar buradan başlar,
Burada biter;
Dönülür nice sevdalardan,
Nice yollardan.

(Çarşamba,18.08.1999/00:38)

Rıfat İlkaya

Yorgunum

Unutamıyorum seni
Bırakamıyorum
İstedğim sen misin
Aşkın mı
Bilemiyorum
Karmakarışığım
Durgunum kırgınım
Seni sevdiğimden beri
Yorgunum

Yine demek istiyorum
Yüz defa bin defa
Seni seviyorum
Seni seviyorum
Hala seviyorum
Yanıyorum
Nazar ediyorum
Durmadan arıyorum
Yorgunum

Hayır! Hayır! Hayır!
Yanılmıyorum
Şeni de sendekini de
Ölesiye seviyorum
Her vakit Allah'tan
Aşkını istiyorum
Gelmeni istiyorum
Yollarda kalıyorum
Yorgunum

(1998)

Rıfat İlkaya

Zat-ı Muhterem

Zindanı da olsa aşkının Şu son demlerinde verdiği,
Dikeni kanatmaz, gl gibi sunduğun sevdanın beni.

Sızsa yaramdan her ile, iğnesen gururumu bile
Kor ateŐler ciğerimi rtse, rmez aşkım, gider ebede.

Dinmez, dindiremez en zehirli okların sevda rzgârımı,
Eser de eser o, sen söndürmek istesen dahi yangınımı.

Ki mterakkibim ağı olsa ne yazar! İmiŐim zehri elinden,
Sinem açık lme, bil seni nasıl sevdiğimi, cesedimi çiğnerken!

DeđilmiŐ zincirler tutacak da ayıracak beni cananımdan,
Can çıkar mı ki canan gönül camımı kırmadan.

Kırsan ne yazar; sevmiŐsem ben seni sevmiŐim, değil yüzünü,
Tkrdğn her yanım selle dolu, dinler mi acep sözünü.

Ve dahi bilsen de kendince refikini, bilmezden beni evvel,
Yaratan'dır silsileyi götüren; verilmiştir karar ve budur kavil.

DŐsek dostlarla pazara, yiyelim birbirimizi, diyerek,
Hak ortada, olan ola, sıra kadere gelecek!

Gitsin sevdiğim kendi başı buyruğunca, bugünkü karar budur,
Bulduğunda yarını, bulmalı karŐında beni, Hakk'ın buyruğudur.

Ben canımdan geçerim, yar bana vere gönlünü kle
Hatta zehrini aşkın içerim, anda sırası gele.

Zat-ı muhterem ömür böyle geçer bu yıllık,
Yıl ki asırlardır çeker önüme seti, o da kiralık.

(Perşembe,21.05.1998)

Rıfat İlkaya